அருள் உரை

விகடன் வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

65

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

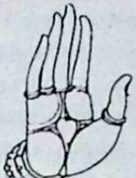
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

தொழில் முறையில் பாதிப்பு இல்லை

ஸாதாரணமாகவே ஓர் இயக்கத்துக்கு அது சொல்கிற எதிர்ப்புக் கார்யத்தை வைத்துத்தான் பொது ஜன ஆதரவு கிடைக்கிறது; இந்த அளவுக்கு அது விதிக்கிற விதிகளுக்கு ஆதரவு கிடைப்பதில்லை. 'வெள்ளைக்காரனை விரட்டு' என்று காந்தி சொன்னதால் எல்லாரும் அவர் கீழே எதிர்ப்புக் கார்யத்தில் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். ஆனால் அவர் விதித்த அஹிம்ஸை, ஸத்யம், ஒழுக்கம், ஈச்வர பக்தி முதலானதை எத்தனை பேர் எடுத்துக் கொண்டார்களென்று பார்த்தால் வருத்தமாகத்தான் இருக்கும். வெள்ளைக்காரனிடம் ஏன் நாம் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதாக, அன்னிய ஆட்சியின் அதர்மத்துக்காக அவ்வளவு இல்லாமல், நம்முடைய ஸ்வேச்சா ஸ்வதந்த்ரங்களில் ஆசையால்தான் பெரிய போராட்டம் நடத்தியது. அந்த காந்தியே நம்மைச் சில தர்மங்களில் கட்டுப் படுத்துகிறார் என்னும்போது அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள மனஸ் இல்லை. பொதுவாக நம்முடைய தப்பை உணர்ந்து நம்மைத் திருத்திக் கொள்வதைவிட, பிறன் தப்பைச் சொல்லி எதிர்ப் பதில்தான் நமக்கு ருசி. நானே உங்களிடம் நாஸ்திகத்தையோ, கன்வர்ஷனையோ எதிர்த்துக் கூட்டம் போடுங்கள் என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னால் உடனே பெரிசாக மஹாநாடு நடத்திக் காரஸாரமாகப் பேசி, தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றுவீர்கள்; அதுவே, சாஸ்த்ர ஆசாரப்படி இப்படி இப்படி இருங்கள் என்று ஓயாமல் சொன்னாலும், கேட்கத் தோன்றுகிறதா?

இப்படித்தான் பௌத்த - ஜைன தர்மங்களை, தத்வங்களை ஜனங்கள் விசேஷமாக எடுத்துக் கொண்டு பின்பற்றவே

யில்லை. இதிலே அவர்களுக்கு ரொம்பவும் ச்ரமமாக, நடைமுறை ஸாத்யமாக இல்லாத இன்னொரு அம்சத்தையும் சொல்ல வேண்டும். நீக்குப்போக்குள்ள நம்முடைய மதத்தைப் போலில்லாமல் அவை ரொம்பவும் ஐடியல் நிலையிலுள்ள அஹிம்ஸை, துறவு முதலியவற்றை எல்லா ஜனங்களுக்குமே வற்புறுத்தின. அதோடு ச்ரமண மதத்திலோ மிகவும் கடுமையான நியமங்கள், உடம்பை ஏகமாக வருத்திக் கொள்வதாக. 'விட்டுப் பிடித்து', சௌக்யமாக, ஒவ்வொரு படியாக முன்னேற்றிக் கொண்டு போகிற நம் மதத்தைப் போல அவை இல்லை.* ஆதலால் பெயரளவில் ஏதோ பௌத்த-ஜைன மதங்கள் பரவியிருந்தாலும் அவற்றை ஜனங்கள் மனமாற ஏற்று, நடத்திக் காட்டிவிடவில்லை. முக்யமாக, பாரம்பர்யத் தொழில் என்பது இப்போதும் போகவில்லை. இதை விட்டால் எவனுக்கு எந்தத் தொழில் என்பதில் ஏகப் போட்டியும் பொறாமையும் உண்டாகி எல்லாத் தொழில்களும் பாதிக்கப் பட்டு ஸமூஹ வாழ்வே சீர்குலையும் என்பதை ஜனங்கள் புரிந்துகொண்டு ஜாதித் தொழில் முறையையேதான் பின்பற்றி வந்தார்கள். அசோகர் முதலான புறச் சமயச்சார்புள்ள ராஜாக்களுடைய சாஸனங்களைப் பார்த்தால் நன்றாகத் தெரியும் – அவர்கள் ஆட்சியிலும் வர்ணதர்மம் இருந்துகொண்டேதான் இருந்தது; அவர்களும் அதை ஆதரித்துத்தான் வந்திருக்கிறார்கள் என்பது.

ஒன்று போதும், இதை நிச்சயமாக உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு:

பிற்பாடு உதயனாசார்யர் முதலான தர்க்க சாஸ்த்ர நிபுணர்களும், வைதிகக் கர்மானுஷ்டானத்துக்கு அதிமுக்யத்வம் தந்த குமாரிலபட்டர் முதலிய மீமாம்ஸகர்களும், முடிவாக வேதாந்தியான நம்முடைய ஆசார்யாளும் பௌத்த - ஜைன மதங்களை ஜயித்துப் பழையபடி ஸனாதன வேத தர்மமே அதன் வர்ணாச்ரம விபாகத்துடன் நிலை நாட்டப்பட்டது. இது ப்ரத்யக்ஷமாக, ஹிஸ்டாரிகலாக நிரூபணமான விஷயம்.

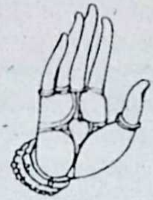
* அருள் உரை 47, 48, 49 புத்தகங்களில் இவ்விஷயம் விரிவாக விளக்கப் படுகிறது.

ஹிந்துக்களை மட்டம் தட்ட வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்தில் வெள்ளைக்காரச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் எழுதி வைத்து, இப்போது நம்மவர்களும் வேதவாக்காக மதிக்கும் அபிப்பிராயப்படி, இடைக்காலத்தில் இங்கே அந்த மதங்கள் சக்திகரமாகவே ஸகல ஜனங்களிடையிலும் ஆழப் பரவி விட்டனவாம். இப்படியிருந்தால் மறுபடி எப்படி வைதிகமாக வர்ணவிபாகம் செய்திருக்க முடியும்? நடுவிலே எல்லா ஜனங்களும் ஒரே ஜாதியாகப் போன அப்புறம், பகவத் பாதாள் காலத்தில் மறுபடி ஜன ஸமூஹத்தை, 'நீ பிராமணன், நீ க்ஷத்ரியன், நீ வைச்யன், நீ நாலாம் வர்ணம்' என்று யாரோ உத்தரவுபோட்டு இந்தத் தேசம் முழுக்க அந்த உத்தரவுப்படிச் செய்ய வைத்தார்களென்பதற்கு ஓர் ஆதாரமுமில்லை. நல்ல வேளையாக, ஹிஸ்டரி என்ற பெயரில் எத்தனையோ கதை கட்டியிருப்பவர்கள் இம்மாதிரி எதுவும் ஜோடித்துச் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் இதை எந்த அறிவாளியும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டான் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும்!

இயற்கையாகவே அமைந்துவிட்ட ஒன்றைப்போல, நீண்ட காலமாகப் பல ஜாதிகள் பாரம்பர்யப்படித் தொழில் செய்து வந்தபோது அதை எதிர்க் கேள்வி கேட்காமல் அந்தந்த ஜாதியில் பிறப்பவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வது ஸஹஜமானது. ஆனால், ஒருதரம் இந்த ஜாதிக்கட்டு ஏற்பாட்டை உடைத்து விட்டு, அப்புறம் எவரோ வந்து மறுபடி கட்டுகிறேன் என்று ஆரம்பித்து, 'நீ இன்ன ஜாதி, நீ இன்ன ஜாதி' என்று நிர்ணயிக்க ஆரம்பித்தால் அதற்கு எவனும் கட்டுப்பட்டிருக்க மாட்டான். 'ஏன்' அவன்தான் இந்த ஜாதியாய் இருக்கட்டும்; நான் வேறே ஜாதியாயிருக்கிறேனே' என்றுதான் ஆக்ஷேபிப்பான். '*பரத கண்டம்*' என்றே சொல்லும்படியாக விஸ்தாரமாக உள்ள நம்முடைய தேசத்தில் ஓர் தரம் பரவலாக ஒரு அபேதவாத ஸமுதாயம், அதாவது வர்ண வித்யாஸமில்லாத பௌத்த – சமண ஸமுதாயம் உண்டாகியிருந்தால் அதைப் பழையபடி தேசம் பூராவும் வர்ண தர்மக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்திருக்கவே முடியாது!

ஆசார்யாள் காலத்தோடு பர மதங்கள் படுத்துப்போக ஆரம்பித்து விட்டன என்று எல்லோரும் ஏகோபித்து அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். அது வாஸ்தவம். ஆனாலுங்கூட அந்தத்

தனி மனுஷ்யர். ஒரு தேச ஜனங்கள் அத்தனை பேரும் ஜாதித் தொழிலை விட்டிருந்தால், இப்படிப் பழைய முறைப்படி மறுபடி வர்ண தர்மத்தின் கீழ் அவர்களைக் கொண்டு வந்திருக்க முடியாது! அவர் ராஜ ஸஹாயத்தினால் கார்யம் செய்ததாகவும் தெரியவில்லை. ராஜாக்ஞையால் வர்ணாச் சரமம் புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது என்பதற்கும் ஹிஸ்டாரி கலாகவோ, இலக்கியங்களிலிருந்தோ கொஞ்சங்கூட ஆதார மில்லை. நின்றசீர் நெடுமாறனைப் போல ஒரு ராஜா ஜைனம் மாதிரியான ஒரு மதத்துக்குப் போனபோதுகூட ஜனங்கள் நம்முடைய கோயில் குளத்துக்குப் போகவும், பஹிரங்கமாக நம் ஸமயானுஷ்டானங்களைச் செய்யவும் பயந்துகொண்டு பேசாமல் வேண்டுமானால் இருந்திருக்கிறார்களேயன்றி, அப்படியொன்றும் அத்தனை பேரும் நேராக அந்தப் பர மதங் களைத் தழுவிவிடவில்லை. கொஞ்சம் பெருவாரியாகவே தழுவிய சமயங்களில்கூடக் குலத்தொழில்களை விடாமல்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். அதாவது ஸமய சிந்தனா ரீதியில் மாறுதல் ஏற்பட்டபோதுகூட, உலகத்துக்கான நடைமுறைக் காரியத்தில் மாறுதல் இல்லாமல் ஜாதிப்படிதான் காரியங்கள் நடந்தன. அதனால்தான் மதாந்தரத்துக்குப்போன ஒரு ராஜாவை ஸம்பந்தர் மாதிரி ஒருத்தர் மறுபடி ஹிந்து மதத் துக்குத் திருப்பியபோது, பயந்து கொண்டிருந்தவர்கள் மறுபடி தைர்யமாகக் கோயிலுக்குப் போவது, வைதிக அனுஷ்டானங் களைப் பண்ணுவது என்று ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்; பிற மதத்துக்கே போனவர்களில் சிலபேர் ஹிந்து மதத்துக்குத் திரும்பியிருக்கிறார்கள்; சிலர் மாறின மதத்திலேயே இருந்திருக் கிறார்கள்; இதெல்லாம் எப்படியானாலும் முதலிலிருந்து கடைசிவரை ஜாதி ரீதியான தொழில்கள் மாத்திரம் அப்படியே Intactஆக (கட்டுக்குலையாமல்) நீடித்து வந்திருக் கின்றன.

பௌத்தம் – சமணம் தேசிய ரீதியில்...

ஆக, பௌத்த சமண மதங்களினால் பெரிய அளவுக்கு ஹிந்து ஹமூஹக் கட்டுக்கோப்பு பாதிக்கப்படவே இல்லை. ஸமூஹ விஷயமில்லாமல் ஸமய ஸம்பந்தமாகவே பார்த்தாலும் அதிலே விசேஷ ஈடுபாடுள்ள பிராமணர்களும், இதரர்களும் அப்படியே போய் அந்த மதங்களில் சேர்ந்துவிடாமல் தங்கள் தாய் மதத்திலேயேதான் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். கூன்பாண்டியன் சமணத்தில் சேர்ந்த பின்னுங்கூட அவனுடைய ஸாக்ஷாத் பத்னியான மங்கையர்க்கரசியும், முக்ய மந்த்ரி குலச்சிறையாரும் அதிலே சேராமல்தானே இருந்திருக்கிறார்கள்?

இதையெல்லாம்விட, நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள விஷயத்துக்கு முக்யமாக, பௌத்த – சமண வித்யாசாலைகளுக்குப் போய்க் கல்வி கற்றவர்கள்கூட அப்பிராமணர்களில் அப்படியொன்றும் பெருவாரியில்லை. குலத்தொழிலையே அவர்கள் தொடர்ந்து செய்ததால், (முன்னேயே நான் எடுத்துக் காட்டினாற்போல்) இதற்கு வீட்டுப் பெரியவர்களுடன் சேர்ந்து தொழில் செய்ய ஆரம்பிப்பதே ப்ராக்டிகல் கல்வியாக அமைந்துவிட்டதால் அவர்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம் போய்த் தனியாக வித்யாப்யாஸம் செய்ய வேண்டுமென்று இல்லை. ஆனாலும், தங்களுக்கும் எல்லா விஷயமும் வித்யாஸமில்லாமல் கற்றுக் கொடுக்கும் பள்ளிக் கூடங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதில், அறிவு நாட்டம் கொண்ட கொஞ்சம் அப்பிராமணர்கள் மட்டும் அவற்றிலே சேர்ந்து கற்றுக் கொண்டார்கள். மொத்தப் பாபுலேஷனில் இவர்கள் பெருவாரியாக இல்லை. (ஆனாலும் இதற்காகவே முன்னைவிட நிறையவும், பெரிசாகவும் வித்யாசாலைகள் ஏற்படத்தான் செய்தன!)

அதற்கப்புறம் அவர்களுடைய பிக்ஷு ஸங்கத்திலேயே சேர்ந்தவர்கள் ஹமூஹத்தில் மிகக் குறைவான சதவிகிதத்தினர்தான். முன்னைவிட அதிகமாகப் பிக்ஷுக்கள் பெருகி, அதனால்

பிக்ஷு தர்மம் நீர்த்துக் கேலி செய்கிற அளவுக்குப் போய் விட்டது என்பது வாஸ்தவந்தானென்றாலும், இதனால், ஜனங் களில் பெரிய சதவிகிதத்தினர் இப்படித் துறவியானதாக அர்த்தமில்லை. இதற்கு முன்னெல்லாம் முக்யமாகப் பிராமண ஜாதியினர் மட்டுமே முதல் மூன்று ஆச்ரமங்களை வஹித்து விட்டு அப்புறம் ஸன்னியாஸாச்ரமம் ஏற்றார்கள். அவர்களிலே கொஞ்சம் பேர் நேராக ப்ரஹ்மசர்யத்திலிருந்து ஸன்னியாஸ ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டார்கள். அப்போது பாபுலேஷனில் ஸன்னியாஸிகள் ஒரு பெர்ஸெண்ட், அரை பெர்ஸெண்ட் இருந்ததாக வைத்துக் கொண்டால், பௌத்த – ஜைன மதங்கள் ஏற்பட்டு ஸகல ஜாதிகளிலிருந்தும் அந்த மதங்களின் பிக்ஷு ஸங்கத்தில் ஜனங்கள் சேர இடமேற்பட்டபோது பாபுலேஷனில் நாலைந்து பெர்ஸெண்ட் ஸன்னியாசிகளான தாக வைத்துக் கொள்ளலாம். பாக்கி தொண்ணூறு (பெர்ஸெண்டு)க்கு மேலானவர்கள் பழையபடியேதான் இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனாலும் ஒரு டாக்டர் இருக்கிற ஊரிலே மூன்று டாக்டர்கள் வந்தால்கூட ரொம்ப ஜாஸ்தி யாகத் தெரிகிறபோல, ஒன்று – அரை பெர்ஸெண்ட் என்பது நாலைந்து என்பதாகப் பல மடங்கு பெருகினபோது மிக நிறையப் பிக்ஷுக்கள், உண்டாகிவிட்டாற் போன்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அதுவும் தவிர, ஹிந்து ஸன்னியாசிகளைப் போல, ஒவ்வொருவரும் தனித்து ஏகாந்தமாக ஸஞ்சாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்காமல், 'ஸங்கம் ஸங்கம்' என்று இந்தப் பிக்ஷுக் கள் கூட்டமாக ஒன்றுசேர்ந்தாலும், ஓர் இடத்திலே கூடிக் கல்விச்சாலைகளை நடத்தியதாலும் பெரிய அளவில் இருக் கிறாற்போல் தோன்றலாயிற்று.

கண்டிப்பான கடும் விதிமுறைகளை உடைய ஸன்னியா ஸாச்ரமத்திலே ஸமூஹத்தின் நாலைந்து பெர்ஸெண்ட் ஜனங் கள் இருந்தால்கூடத் தாங்காது. அதன் ஒழுக்கம் தளரத்தான் செய்யும். பிற்பாடு அப்படித்தான் ஆயிற்று.

மொத்தத்தில், ஸமூஹ அமைப்பிலே தொழில் முறையில் வர்ணதர்மம் விசேஷமாக பாதிக்கப்படாமலும்; ஸமயத்துறை யில்கூட வைதிகானுஷ்டானங்களும், வைதிக வித்யையும் நலிந் தாலும் ஒரேயடியாய் எடுபட்டுப்போய் அவைதிக ஸம்ப்ர தாயங்கள் கொழுந்துவிட்டு ஓங்காமலும்தான் எப்போதுமே இந்தத் தேசத்தில் பொதுவாக இருந்திருக்கிறது. அறிவாளிகள்

மட்டத்திலும், அரசாங்க ஆதரவாலும் சிற்சில ஸமயங்களில் மட்டும் வைதிகம் சற்று அதிகமாக நலிந்து, அவைதிக மதங்கள் அதிக வலுவோடு இருந்திருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஸமயங்களில் ஒரு சங்கரர், ஒரு ஸம்பந்தர் வந்து வைதிகத்தை முன்னைக்காட்டிலும் பிரகாசமாகத் தூண்டிவிட்டிருக்கிறார்கள்.

வெள்ளைக்காரச் சரித்ராசிரியர்களிலும் எல்லாரும் பக்ஷபாதிகள் என்று சொல்லக் கூடாது. எங்கேயும் ஸத்யத்தை மதிப்பவர்கள் உண்டு; இப்படித் தனிமனிதர்களிலும் உண்டு; ஸ்தாபனங்களிலும் உண்டு. ஆக்ஸ்ஃபோர்ட் யூனிவர்ஸிடிக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எதையும் ஆதார பூர்வமாக, நிஷ்பக்ஷபாதமாக ஆராய்ந்து எடுத்துச் சொல்கிறவர்களென்று பெயர் வாங்கியவர்கள். அவர்கள் ஏதாவது ஒரு விஷயம்பற்றி ஒரு ஸமயம் ஒரு புஸ்தகம் போட்டால் அதை அதோடு தீர்ந்துவிட்டது என்று விட்டுவிட மாட்டார்கள். அப்புறமும் அந்த விஷயத்தை பண்ணிக் கொண்டே இருப்பார்கள். புது ஆராய்ச்சிகளில் பழைய அபிப்ராயத்துக்கு மாறுதலான அபிப்ராயங்கள், கூடுதலான ஸமாசாரங்கள் கிடைத்து இதுதான் ஆதார பூர்வமானது என்று உறுதிப் பட்டால் தயங்காமல் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, புஸ்தகத்துக்குப் புது எடிஷன் போட்டோ, அல்லது புதுப் புஸ்தகம் போட்டோ அதிலே இதைத் தெரிவித்துவிடுவார்கள். இம்மாதிரி அவர்கள் இண்டியன் ஹிஸ்டரி போட்டிருக்கிறார்கள்*. அதிலே ரொம்பவும் அழுத்தந்திருத்தமாக,

---

* ஸ்ரீசரணர்கள் குறிப்பிடுவது வின்ஸென்ட் ஸ்மித் எழுதிய 'The Oxford History of India' என்ற நூலாக இருக்க வேண்டுமென்று சரித்திரப் பேராசிரியரொருவர் தெரிவிக்கிறார். அடுத்து ஸ்ரீசரணர் கூறுவது அந்நூலில் பின்வரும் பகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

'It must be clearly understood that Brahmanical Hinduism continued to exist and to claim innumerable adherents throughout the ages. It may well be doubted if Buddhism can be correctly described as having been the prevailing religion of India as a whole at any time. The phrase 'Buddhist period' to be found in many books is false and misleading. Neither a Buddhist nor a Jain period ever existed. From time to time Buddhism and Jainism obtained exceptional success and an unusually large percentage of adherents in the population of one kingdom or another, but neither heresy ever superseded Brahmanical Hinduism.'

'ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் இந்திய தேசத்தின் அனேக ராஜ்யங்களில் ஒன்றிரண்டில் பௌத்த - ஜைன மதங்கள் அதீதமாக செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததுண்டு; அந்த ராஜ்யங்களின் ஜனத் தொகையில் மிகவும் ஏராளமானவர்கள் அம் மதங்களைத் தழுவியதுண்டு. ஆனாலும், எந்த ஒரு ஸமயத்திலேனும் தேசம் முழுதும் பரவிய பெரிய மதமாக அவை இருந்திருக்கிறதாக யாராவது வர்ணித்தால் அது ரொம்பவும் கேலிக்கு உரியதேயாகும். தொன்றுதொட்டு ஒவ்வொரு காலத்திலும் பிராமணர்களின் ஹிந்து மதம் ஜீவித்தே வந்திருக்கிறது, அதைப் பின்பற்றுபவர்களாக ஏராளமான ஜனங்கள் எல்லாக் காலங்களிலுமே இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாகப் (ஐயத்துக்கு இடமில்லாமல்) புரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயம். அனேக புஸ்தங்களில் இந்தியாவில் 'பௌத்த காலம்', 'ஜைன காலம்' என்று சில (கால கட்டங்கள்) இருந்ததாகச் சொல்லியிருப்பது தப்பு; அது வேண்டுமென்றே தவறான அபிப்ராயத்தைக் கொடுப்பதாகும். 'பௌத்த காலம்' என்ற ஒன்றோ, 'ஜைன காலம்' என்ற ஒன்றோ இந்தியாவில் இருந்ததே கிடையாது. அவை ஒரொரு ராஜ்யங்களில் ரொம்பவும் கையோங்கினாலும்கூட ஹிந்து மதத்தை அடியோடு பின்னே தள்ளி அதனிடத்தைத் தாங்கள் பிடித்துக் கொண்டதாக ஒரு போதும் நடந்ததில்லை' என்று கண்டிருக்கிறது.

கல்வி விஷயமாகப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டு, இதையெல்லாம் ஏன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேனென்றால் இதற்கும் அதற்கும் ஸம்பந்தமில்லாமலில்லை. கல்வி என்றால் அது உண்மையைத் தெரிவிப்பதாக அல்லவா இருக்க வேண்டும்? தற்போது நம்முடைய குழந்தைகளுக்குத் தரப்படுகிற கல்வியிலோ உண்மைக்கு மாறாக, நம் தேசத்தில் நாகரிக வாழ்வு உண்டாகிச் சிறிது காலத்திலேயே புத்தரும் ஜினரும் தோன்றி வேத வழிமுறையான வாழ்க்கைப் போக்கை ஒரு கலக்குக் கலக்கி, நெடுங்காலம் தேசத்தில் அவர்களுடைய ஸித்தாந்தங்கள் பலமாகப் பரவியிருக்கும்படிச் செய்தார்கள் என்று ஹிஸ்டரி சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது. கல்வி ஸம்பந்தமாகப் பேசும்போது இந்தப் பெரிய கோளாறைச் சொல்லத்தானே வேண்டும்? பெரிசாக யுனிவர்ஸிடி,

டெக்ஸ்ட்-புக் கமிட்டி, அது இது என்று வைத்துவிட்டதால் உண்மையான கல்வி போதிக்கப்படுவதாக அர்த்தமில்லை என்று எடுத்துக்காட்டுவதுடன் குரு-சிஷ்யர்கள் என்ற தனி மனிதர்களின் ஹ்ருதய சுத்தி, வாழ்க்கைத் தூய்மை ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டே நடந்த குருகுலக் கல்வியின் சிறப்பை ஒருவிதத்தில் அண்டர்-லைன் பண்ணிக் காட்டுகிறது.

ஹிந்து தர்மத்தை ஆசார்யாளோ, ஞானஸம்பந்தரோ புனருத்தாணம் பண்ணினார்கள் என்பதற்குக்கூட என்ன அர்த்த மென்றால், அவர்கள் காலத்தில் தேசத்தின் ஒவ்வொரு பகுதி களில் ஜன ஸமூஹத்திலேயே ஹிந்து தர்மம் அடியோடு மங்கி, புறச்சமயம் ஒரேயடியாக மேலோங்கியிருந்ததை அவர்கள் மாற்றினார்கள்; அதைவிடக் குறிப்பாக, வித்வத் ஸமூஹத்தில் ஹிந்து மத ஸித்தாந்தத்தை நிலை நாட்டினார்கள் என்பது தான். தேசம் முழுவதிலும் ஹிந்து தர்மத்துக்கு முக்யமாயுள்ள ஸமூஹ அம்சமாகிய (Sociological aspect ஆன) ஜாதித் தொழில் முறை எடுபட்டுப் போனதாகவோ, அப்புறம் அதை நம்முடைய மத புருஷர்களில் ஒருவர் பழையபடி அமல் படுத்தினாரென்றோ நினைக்க இடமில்லை! (சக்ரவர்த்தியின் ஸஹாயமில்லாமல் ஒரு ஸமயத் தலைவர் தாமே இம்மாதிரி ஒரு பெரிய ஸமூஹ மாற்றத்தை உண்டுபண்ணுவதற்குக் கொஞ்சமும் இடமில்லை!)

ஆசார்யாளின் ஒரு பெருமை, யாராலும் ஸாதிக்க முடியாததை அவர் செய்தவரென்றாலும் தம்மைப்பற்றிய தற்பெருமை கொஞ்சங்கூட இல்லாமலிருந்ததுதான். அதனால் தான் அவர் இத்தனை பாஷ்ய க்ரந்தங்களும், ப்ரகரண க்ரந்தங் களும், ஸ்தோத்ரங்களும்* செய்திருந்தும் அவற்றில் எதிலும் தம்மைப்பற்றிய குறிப்பு எதுவுமே கொடுக்கவில்லை. இதனா லேயே அவருடைய கால நிர்ணயம் முதலான பல விஷயங் களைப் பற்றி இன்னமும் பல தினுஸான அபிப்ராயங்கள் இருந்து வருகின்றன. இப்படிப்பட்ட ஆசார்யாளே ஒரே ஒரு இடத்தில் சொல்வதிலிருந்து அவருடைய காலத்தில் இந்தத்

---

* முன்பே இருந்த நூல்களுக்கு இயற்றிய விரிவுரை பாஷ்யம்; சொந்தமாகச் செய்த தத்வ நூல் ப்ரகரணம்; தெய்வபரமாகச் செய்த துதி ஸ்தோத்ரம்.

தேசம் முழுவதற்கும் ஆக்ஞை செய்து கட்டுப்படுத்தக் கூடிய ஸார்வபௌமன் (சக்ரவர்த்தி) எவனும் இல்லை என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. பிரம்ம ஸூத்ரத்தில்● ஓரிடத்தில் தேவர்களைப் பற்றி வருகிறது. இதற்கு ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணும்போது நிஜமாகவே தேவர்களிருப்பதையும் அவர்களோடு மனுஷ்யர்கள் நேருக்கு நேர் தொடர்பு கொண்டிருந்ததையும் சொல்லிவிட்டு, 'இப்போது நம்மில் எவருக்கும் தேவதைகளோடு உறவாடுகிற சக்தி இல்லாதபோது பூர்வ காலத்தில் மட்டும் எப்படி மனுஷ்யர்கள் இவ்வாறு செய்திருக்க முடியும் என்று கேள்வி கேட்டால் அது ஸரியில்லை. இப்படிக் கேட்பவன் தற்காலத்தில் (அதாவது ஆசார்யாள் ஜீவ்யவந்தராக இருந்த காலத்தில்) நம் தேசத்தில் ஸார்வபௌமன் இல்லாததால் எப்போதுமே இப்படிப்பட்ட சக்ரவர்த்திகள் இருந்ததில்லை; இப்போது இங்கே வர்ணாச்ரமங்கள் வ்யவஸ்தை கெட்டிருப்பதால் எப்போதுமே இங்கே வர்ணாச்ரம ஒழுங்கு இருந்ததில்லை என்றெல்லாங்கூட விதண்டாவாதம் பண்ணலாம்' என்கிறார். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறதென்றால், சக்ரவர்த்தி ஒருத்தன் சட்டம் போட்டு தேசம் பூராவும் ஜாதித் தொழில் முறையை மறுபடி உண்டாக்க முடியும் என்றே வைத்துக்கொண்டாலுங்கூட (வாஸ்தவத்தில் இது நடக்கக் கூடியதே அல்ல; நடப்பதாக 'ஹைபோதெடிக'லாக வைத்துக் கொண்டாலுங்கூட) ஆசார்யாள் காலத்தில் அப்படிப்பட்ட சக்ரவர்த்தி எவனும் இருக்கவில்லை. அதனால், வர்ணதர்மம் அவருக்குப் பின் பழைய ஜீவனோடு ப்ரகாசிக்க ஆரம்பித்தது என்றால் அவர் காலத்திலுங்கூட அது அடியோடு எடுபட்டுப் போயிருக்கவில்லை என்றே ஆகிறது!

ஸார்வபௌமன் இல்லை என்று ஆசார்யாள் சொல்லியிருப்பது சற்று முன்னாடி நான் சொன்ன ஒரு விஷயத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. பௌத்த – சமண அஹிம்ஸா மதங்களில் ராஜாக்கள் அதிகப் பற்று வைத்திருந்த காலங்களில் சீரும் சிறப்பும் பொருந்திய மஹா ஸாம்ராஜ்யமாக நம் தேசத்தில் எதுவும் நிற்க முடியவில்லை என்றும், நாகரிகம் குறைந்த அன்னிய தேசத்தினரின் ஆளுகைக்கு அச் சமயங்களில்தான் தேசம் அதிகமாக ஆளாயிற்று என்றும்

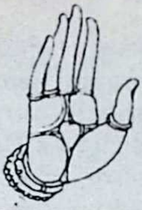
● முதல் அத்யாயம், மூன்றாம் பாதம், முப்பத்து மூன்றாவது ஸூத்ரம்.

சொன்னேனே, அந்த விஷயந்தான். ஆசார்யாள் இப்படிப் பட்ட ஒரு காலத்தில் அவதாரம் பண்ணியவர்தான். அதனால் அவர் காலத்தில் ஸாம்ராஜ்யாதிபதியான ஸார்வபௌமன் எவனும் இல்லை. இந்த விஷயம் இருக்கட்டும். ஸாம்ராஜ்யம் இல்லாவிட்டாலும் அப்போதுங்கூட வர்ணதர்மம் ஒரேயடி யாய் இல்லாமல் போய்விடவில்லை என்ற விஷயத்தில் இருந்தோம்.

'பின்னே நீங்கள்தானே சொன்னீர்கள்! நீங்கள்கூட இல்லை; ஆசார்யாளே சொன்னதாக நீங்கள் இப்போது எடுத்துக்காட் டினீர்களே! அவர் வார்த்தைப்படியே அவர் காலத்தில் ஸார்வபௌமன் இல்லை என்று சொன்னவுடனேயே, அவர் காலத்தில் வர்ணாச்ரமம் வ்யவஸ்தை கெட்டிருந்ததாயும் சொல்லியிருக்கிறாரென்று காட்டினீர்களே! இப்போதோ அது அடியோடு எடுபட்டுப் போய்விடவில்லை என்று மாறுபாடாகச் சொல்கிறீர்களே!' என்று கேட்கலாம்.

பதில் என்னவென்றால், (வர்ணதர்மம்) அடியோடு எடுபட்டுப் போகவுமில்லை; பூரண ரூபத்தில் ப்ரகாசிக்கவும் இல்லை. ஆசார்யாளே என்ன சொல்லியிருக்கிறாரென்றால் அவர் காலத்தில் ஜாதிப் பாகுபாடுகள் 'அவ்யவஸ்தித ப்ராயமாக' இருந்தன என்ற வார்த்தையைத்தான் போட்டிருக் கிறார். இப்படியென்றால் அடியோடு அழிந்து போய்விட்டது என்று அர்த்தமில்லை. 'வ்யவஸ்தை' என்பதாக அதற்கென்று ஏற்பட்டிருந்த வரையறை நலிந்ததாக இருந்தது என்றுதான் அர்த்தம். Irregular-ஆக (ஒழுங்கில்லாமல்) இருந்தது என்கிறாரே தவிர, இல்லாமலே போய்விட்டது என்று சொல்ல வில்லை. சற்றுமுன் நான் intact-ஆக இருந்தது என்றது வேண்டு மானால் அவ்வளவு ஸரியில்லை. 'intact' என்று சொல்லும் படியாக அவ்வளவு கட்டுக்கோப்பாகவுமில்லை; அடியோடு போச்சு என்னும்படியான Iiquidate-ஆன நிலைக்கும் போய் விடவில்லை. எப்படியிருந்தது என்றால், பிராமணன் பக்ஷபாத மாகப் பண்ணியிருக்கிறான் என்று ஜனங்களுக்குக் கலைத்துக் கொடுத்ததால், ஒருவேளை அந்தக் காலத்துப் பிராமணனும் இப்படிக் குற்றம் சாட்டுவதற்கு இடம் கொடுக்கிற மாதிரி இருந்திருக்கக் கூடுமாதலால், அவனுடைய செல்வாக்கு குன்றிப் போயிருந்தது. அவனால் நடந்த யாக யஜ்ஞாதிகளும்

தர்மோபதேசமும் ஹீனமடைந்தன. ஸமூஹத்துக்கே ஆத்ம பலம் தரும் இந்த அம்சம் ஹீனமான போதிலும், லௌகிக வாழ்க்கை ஒழுங்காக நடப்பதற்கே பாரம்பர்யமாக ஜாதித் தொழில்களைச் செய்வதுதான் வசதியாயிருக்கிறது என்பதால் ஜனங்கள் பழைய முறைப்படியே பிறப்புப் பிரகாரம் அவர வருக்கேற்பட்ட தொழில்களை செய்து வந்தார்கள். அவர் களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களுக்கு ஹிந்துமத வேதாந்தத் தத்வமும் தெரியாது, பௌத்த – ஜைன ஸித்தாந்த வாதங் களும் தெரியாது. அது வரை ஸத் பிராமணர்களின் உத்தமமான வாழ்க்கை லக்ஷ்யத்தைத் தங்களால் முடிந்த அளவில் பின்பற்றிக் கொண்டு அதனாலேயே ஓரளவு ஆத்ம பரிபக்வம் அடைந்து ராமனை, கிருஷ்ணனைக் கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் இப்போது அந்த 'லீடர்ஷிப்' இல்லாமல், அதனால் ஆத்மார்த்தமான உயர்வுமில்லாமல், ஏதோ தங்களுக்குப் பிடித்த ஸ்வாமியைக் கும்பிடுவதோடு நின்றுவிட்டார்கள். வைதிகமான 'லீடர்ஷிப்' போனவுடன், உக்ரமான, ஆபாஸமான கோரமான, வழிபாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றும் காபாலிகர்கள் முதலிய வர்கள் இவர்களை வளைத்துக் கொண்டார்கள். இவர்களில் சேராமல் பரமதங்களுக்கே போய்விட்ட மீதி ஜனங்களும் ராமனையோ, கிருஷ்ணனையோ அல்லது காபாலியையோ காளியையோ கும்பிடுவதற்குப் பதில் புத்தரையோ தீர்த்தங் கரர்களையோ கும்பிட்டார்களே தவிர அவர்களுக்கு அந்த மதக் கோட்பாடுகள் தெரிந்திருந்தன என்று சொல்ல முடியாது!

பொதுமக்களுக்கு வாழ்க்கை வழிகாட்டிகள்

'பிராமணர்களின் லீடர்ஷிப் மாதிரி, அதனிடத்தில் பௌத்த-ஜைன பிக்ஷுக்களின் லீடர்ஷிப் பொது ஜனங்களுக்கு ஏற்படவில்லையா?' என்று கேட்டால், இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நான் ஹிந்துமத குருவாகப் பேச வேண்டு மென்பதாலன்றி, நிஷ்பக்ஷபாதமாகப் பார்த்துத்தான் இப்படிச் சொல்கிறேன். பௌத்த – ஜைன மதங்களில் எத்தனையோ பெரியவர்கள், உத்தமமான துறவிகள், அறிவாளிகள், உபகாரிகள், த்யாகிகள் இருந்திருப்பது வாஸ்தவம். (பௌத்த ரான) நாகார்ஜுனரின் 'ஃபிலாஸஃபி'யில் எனக்கே கொஞ்சம் 'அட்மிரேஷன்' உண்டு. இந்தப் பிக்ஷுமார்கள் பிராமணர்களை விடவும் ஏனைய பொது ஜனங்களைக் கிட்டே சேர்த்துக் கொண்டு கலந்து பழகியதும் வாஸ்தவம். இப்படியிருந்தும் க்களிடையே அவர்களுக்கு 'லீடர்ஷிப்' என்பது ஏற்பட ல்லை!

ஏன்?

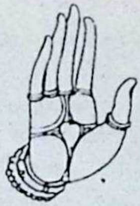
'லீடர்ஷிப்' என்றால் என்ன? தாங்கள் போகிற வழியில் மற்றவர்களை நடக்கப் பண்ணுவதுதான் லீடர்ஷிப். 'இவர் களுடைய வாழ்முறையை நாம் 'ஐடியலா'க்க் கொள்ள வேண்டும்' என்று நினைத்து ஜனங்கள் யாரைப் பின்பற்ற முடியுமோ, அதே ப்ரகாரம் யாரைப் பின்பற்றுகிறார்களோ அவர்கள்தான் லீடர்ஷிப் உள்ளவர்கள். க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் தன் மாதிரிப் பெண்டாட்டி, பிள்ளைகுட்டிகளுடன் வாழ்க்கை நடத்துபவனைத்தான் பொதுமக்கள் லீடர்களாகக் கொள்ள முடியுமே அன்றி, ஒரே வைராக்யம், ஒரே தபஸ் என்று இருக் கிற பிக்ஷுக்களை எப்படித் தங்களுக்கு வழி காட்டும் லீடர் களாகக் கொள்ள முடியும்? அவர்களிடம் பக்தி, மரியாதை வேண்டுமானால் வைக்கலாம். ஆனால் வாழ்க்கை வழிகாட்டி

ளாக அவர்கள் இல்லாதவரை அவர்களுக்கு 'லீடர்ஷிப்' உண்டாக முடியாது. வேத தர்மத்தில் பிராமண ஜாதியை ஐடியலாக வைத்திருந்து இந்த ஜாதிக்காரர்களும் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியை க்ருஹஸ்தாச்ரமிகளாகக் கழிக்க வேண்டுமென்று இருந்ததால் இவர்களை மற்ற ஜனங்கள் ஐடியலாகக் கொண்டு பின்பற்ற முடிந்தது; அப்படியே பின்பற்றினார்கள்.

ஜாதி வித்யாஸமில்லாமல் புது மதம் பண்ணிய புத்தரும் ஜினரும் ஏராளமாகப் பிக்ஷுக்களை உண்டாக்கியபோது, ஸன்னியாஸாச்ரமத்தின் தரமே குன்றிப்போக ஆரம்பித்தது. எத்தனையோ பேர் தப்பிப் போவதாகப் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டது. பிக்ஷு என்றாலே பொது ஜனங்களுக்கு அது பரிஹாஸமாகக்கூட ஆகிவிட்டது.

அதாவது க்ருஹஸ்தனைவிடக் கடும்நெறி உடைய பிக்ஷுக்களை முக்கியமாக்கியதால் முதலில் அவர்களுடைய ஸ்தானத்தின் உயர்வினால் லீடர்ஷிப் ஏற்படாமல் போயிற்று; அப்புறம் கடும் நெறி முடியாமல் பிக்ஷுக்களிலேயே பலர் ஒழுங்கு தப்பினபோது, அந்தத் தாழ்ச்சியினால் ஜன ஸமூஹத்தின் கேலிக்கு அவர்கள் ஆளாக நேர்ந்து, 'லீடர்ஷிப்'புக் நேரெதிர் திசையில் போகும்படி ஆயிற்று. மஹேந்த்ர பல்லவனின் 'மத்த விலாஸ ப்ரஹஸன'த்தைப் பார்த்தால் போதும்!

நான் காட்டவந்தது என்னவென்றால், பௌத்த-ஜைன மதங்கள் ஏற்பட்ட பிற்பாடுங்கூட, பொது ஜனங்கள் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டாலும் குலத்தொழிலை விடவில்லை என்பதுதான்!

ஆதிசங்கரரின் அரிய ஸாதனை

மத ஸித்தாந்தங்கள் அறிவாளிகளான சில பேருடைய மட்டத்தோடேயே நின்றது – 'பண்டிதருலகம்' என்கிறார்களே, அதோடு நின்றது. முதலில் உதயனர், குமாரிலர் முதலியவர்களும், முடிவாக ஆசார்யாளும் செய்தது என்னவென்றால் அந்தப் பண்டிதருலகில் வாதங்கள் நடத்திப் பௌத்த – ஜைன மதங்களை நிராகரணம் (மறுதலிப்பு) செய்ததுதான்.

இதிலே யாரும் ஸாதிக்க முடியாத அதிசயமாக ஆசார்யாள் என்ன செய்தாரென்றால்,

ஏற்கெனவே தார்க்கிகர்களும் (தர்க்க சாஸ்த்ரக்காரர்களும்) மீமாம்ஸகர்களும் பாதி தூரத்துக்கு மேலே போகப் பண்ணி விட்ட பரமதங்களை அவர் முழுசாக வெளியேற்றி விட்டதோடு நிற்கவில்லை. தர்க்கமும் மீமாம்ஸையும் வித்வத் ஜனங்களோடேயே முடிந்து விடுவது; பொது ஜனங்களின் மதமாக அவை ஒருபோதும் ஆகமுடியாது. ஆசார்யாள் சொன்ன அத்வைதமும் வித்வத் ஜனங்களுக்குத்தான் புரிவது. புரிவதற்கு மேல் அதன் உண்மை உத்தேசமான அனுபவம் என்பதோ லக்ஷத்தில், கோடியில் ஒருத்தருக்குத்தான் ஸித்திக்கக் கூடியது. இப்படிப்பட்ட ரொம்பவும் 'அப்ஸ்ட்ரூஸான' ஸித்தாந்தத்தை நிர்த்தாரணம் பண்ணிய அதே ஆசார்யாள்தான், பரமதங்களை நிராகரணம் செய்தபின், அத்தனை பொது ஜனங்களுக்கும் – வித்வத் ஜனங்களுக்கு மட்டுமில்லை; பாமர ஜனங்கள் உள்பட ஜீவ ஸமூஹம் முழுவதற்கும் – ஆபாஸமும் கோரமுமில்லாத வழிபாட்டு முறைகளைத் தந்து பரமோபகாரம் செய்தார். வைதிகக் கர்மானுஷ்டானங்களைப் பழையபடி ப்ரகாசிக்கச் செய்து மறுபடியும் ஸத்பிராமணர்கள் விருத்தியடையச் செய்து அவர்களுடைய 'லீடர்ஷிப்'பில் மற்றவர்களும் முன்னேறச் செய்தார்.

லீடர்ஷிப் என்றால் அவர்கள் ஊர்வலத்தில் முன்னே கொடியை எடுத்துக் கொண்டு போய் மேடையில் ப்ரஸங்கம் செய்து மாலை-பொன்னாடை மரியாதை பெறவில்லை. ஸைலன்ட் லீடர்ஷிப்தான்-மௌனமான தலைமைதான். அவர் கள் பாட்டுக்கு ஒதுங்கித் தியாகமாக, நியமமாக, அஹிம்ஸை, அபயம், பக்தி, அன்பு, அபரிக்ரஹம் (பொருள் பற்றின்மை) முதலியவற்றோடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதிலிருந்து மற்ற ஜனங்கள் தாங்களாகவே முன்னுதாரணம் எடுத்துக் கொண்டதைத்தான் 'லீடர்ஷிப்' என்கிறேன்.

இந்த லீடர்ஷிப்பில் ஜனஸமுதாயம் முழுவதற்கும் பொருள் தருவது எதுவோ, உய்வு தருவது எதுவோ அந்த ஆத்மா பிவ்ருத்தியும் ஏற்படும்படியாக ஆசார்யர்கள்தான் மறுபடி ஏற்படுத்தினார். அதாவது இந்தியா என்றால் தர்மம், பக்தி, ஆத்மஸம்பத்து என்று இதற்கு உயிர் மூச்சாக உள்ள ஆக்ஸி ஜனை மறுபடி கொடுத்து இதைப் பிழைக்க வைத்தவர் அவர் தான். ஆரம்பத்திலிருந்து நான் சொன்னதுபோல 'ஆசார்யர்' என்ற பெயர் தமக்கே அலாதியாகப் பொருந்தும்படியாக, அதன் லக்ஷணப்படி புத்தியை மட்டும் வளர்க்காமல், ஒழுக்கத் தையும், ஹ்ருதயத்தையும், ஆத்மாவையுமே வளர்க்கும்படி யான நிஜமான பாடத்தை தேசம் பூராவுக்கும் – லோகம் பூராவுக்குமே சொல்லிக் கொடுத்தார்.

தேசம் முழுவதும் ஸஞ்சாரம் பண்ணி ஆங்காங்கே அறிவா ளிகளான மற்ற ஸித்தாந்திகளை அவர் ஜயித்தவுடனேயே அந்த ஸித்தாந்தங்கள் தோற்று ஓட்டம் பிடித்தன. ஆனால் இதனால் மட்டும் வைதிக ஹிந்து மதம் ஜயித்ததாக ஆகாது. ஏனென்றால் வாதத்தால் பெற்ற வெற்றி புத்தியின் ஜயம்தான். ஜன ஸமூஹத்தின் ஒழுக்கம், பக்தி இவற்றுக்கோ, அவர்களில் பக்வமானவர்களுக்கு ஆத்மானுபவம் ஏற்படுவதற்கோ பரமதங்களின் நிராகரணம் மட்டும் எப்படிப் போதும்? ஆசார்யாளின் அஸாத்ய ஸாதனை என்னவென்றால் இதற் கெல்லாம் வழியாக நான் இப்போது சொன்னபடி தர்மத்தை யும் பக்தியையும் அத்வைத ஞானத்தோடேயே அவர் நிலைநாட்டி, பரமதங்களின் அபஜயத்தை அதோடு விடாமல் நேராக வைதிகமதத்தின் வெற்றியாகப் பூர்த்தி செய்து கொடுத் ததுதான்!

கர்மா, பக்தி, ஞானம் என்ற மூன்று மார்க்கங்களில் நம் ஆசார்யாள் ஞானத்தை நிலைநாட்டினவர் என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டாலும், அது நிஜந்தான் என்றாலும், கர்மாவையும் பக்தியையும்கூட அவர்தான் புத்துயிர் தந்து ஸ்திரப்படுத்தியிருக்கிறார். கர்மமும் தர்மமும் ஒன்றோடொன்று ஒட்டியவை; கைகோத்துக் கொண்டு போகிறவை. வேத சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஏற்பட்ட குலகர்மாவைப் பொறுத்தே அவனது நியாயமான வாழ்க்கை முறையாகிய தர்மம் என்பதும் அமைந்திருக்கிறது. 'குலதர்மம், ஸ்வதர்மம் என்ற வார்த்தைகள் குலகர்மம்', பிறப்பால் ஏற்பட்ட ஸ்வகர்மம் என்ற அர்த்தத்திலேயே கீதாதி சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி சாஸ்த்ரம் விதித்த கர்மாவைச் செய்து அதனால் சித்த சுத்தி பெற்று, சுத்தி பெற்ற அந்தச் சித்தத்தால் ஈச்வரனை ஒருமுனைப்பாட்டோடு நினைத்து, அதாவது பக்தி பண்ணி, அப்புறம்தான் அந்த நினைப்பிலேயே தோய்ந்து முடிவாக நினைப்பு என்பதே அழிந்து ஈச்வரனோடு ஈச்வரனாக அத்வைத ஞானம் பெறும்படியாக ஆசார்யாள் க்ரமப்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்.

இவற்றில் அவரவரது கர்மத்தை, தர்மத்தைச் சொல்வது தர்ம சாஸ்த்ரமான ஸ்ம்ருதி. பக்தியை ஊட்டி வளர்ப்பது புராணம். அத்வைத ஞானத்துக்கு உபாயம் சொல்வது உபநிஷத்தாகிய வேத அந்தம் (வேதாந்தம்) எனும் ச்ருதி சிரஸ். ச்ருதியின் அடியில் (பாதத்திலிருந்து) ஆரம்பித்துத்தான் இந்த சிரஸான முடிவுக்கு (முடிக்கு)ப் போக வேண்டும். இம் மூன்றுக்குமே - அதாவது ஞானத்துக்கான ச்ருதி, கர்மாவுக்கான ஸ்ம்ருதி, பக்திக்கான புராணம் ஆகிய மூன்றுக்குமே - ஆசார்யாள் ஒரு குடியிருப்பாக இருந்தார்; இவை மூன்றும் குடிகொண்ட கோயிலாக இருந்தார் என்றே அவரைப் பற்றிய ச்லோகம் சொல்கிறது;

ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணாநாம் ஆலயம் கருணாலயம் ।
நமாமி பகவத்பாத சங்கரம் லோக சங்கரம் ॥

அதாவது பரமபாவிகளான சிலருக்கு மட்டும் நல்லது பண்ணும் ஞானாசார்யராக மட்டுமில்லாமல் ஸகல ஜனங்களுக்கும் நல்லது பண்ணும் கர்ம - பக்திகளையும் தரும் லோக

சம்-கரராக இருந்த அருள்மூர்த்தி (கருணாலயம்) அவர் என்று ச்லோகம் சொல்கிறது. ('சம்' என்றால் நல்லது. 'கர' என்றால் பண்ணுவது. உலகத்துக்கெல்லாம் நல்லது பண்ணிய லோக சம்-கரர் நம்முடைய சங்கர பகவத் பாதாள்.)

அறிவு வாதத்தால் தாய் மதத்துக்குத் திருப்பிய பிராமணர் களை, நம் பழைய கல்விமுறையில் அறிவை அனுஷ்டானத் தோடு இணைத்தது போலவே ஆசார்யாளும் கர்மானுஷ் டானங்களில் கட்டிப் போட்டார். அதனால் அவர்கள் தாங் களும் சித்த சுத்தி பெற்று, ஸமூஹம் முழுவதற்கும் 'ஐடியல்' வாழ்க்கை வாழ்ந்து காட்டும்படியும் செய்தார்.

ஓர் ஊருக்குப் போனால் வாதப் போர் செய்வது மட்டுமல் லாமல் அங்கே கோயிலுக்குப் புனர்ஜீவன் உண்டாக்கினார்; யந்த்ர ப்ரதிஷ்டை பண்ணினார்; உக்ர மூர்த்தியை ஸௌம்ய மாக்கினார்.

ஆசார்யாள் என்றாலே 'அத்வைதம், அத்வைதம்' என்று கொண்டாடுவது அவரைப் பூர்ணமாகச் சொல்வதாகாது. அத்வைதந்தான் லக்ஷ்யம், அதை அசைக்க முடியாத ஸித்தாந்த மாக அவர் ஸ்தாபித்துவிட்டாரென்றாலும், அதை நேராக அப்யஸிக்கக் கூடிய அதிகாரிகள் ரொம்பவும் ஸ்வல்பமே. எல்லா ஜனங்களுக்கும் அவர் செய்த பரமோபகாரம், சித்த சுத்திக்குப் பரம உபாயமான கர்மாவை சாஸ்த்ரப்படி மறுபடி பண்ண வைத்ததும், அன்பு வழியிலேயே அமைந்த ஆலய வழிபாட்டைப் பெரிய அளவில் புத்துயிர் பெறவைத்து பக்தியை வளர்த்ததுந்தான். 'ஷண்மதங்கள்' என்பதாக அவர வரும் இஷ்ட தெய்வ உபாஸனையை ஸௌம்யமான முறை யில் பண்ணவும், அப்படிப் பண்ணும்போதே மற்ற தெய்வங் களை நிந்திக்காமல் அவையும் தங்களுடைய இஷ்ட தெய்வமாகியுள்ள அதே பரமாத்மாவின் வேறு ரூபங்கள்தான் என்ற த்ருஷ்டியுடன் அவற்றையும் 'பஞ்சாயதனம்' என்ற பெயரில் தங்கள் இஷ்டமூர்த்திக்குப் பரிவாரங்களாக வைத்து ஆராதிக்கவும் அவர் ஏற்பாடு செய்து நம் மதத்துக்குள்ளேயே உட்பிணக்குகள் அறுவதற்கு வழி செய்தார்.★

★பஞ்சாயதனம், ஷண்மதம் இவை தொடர்பாக அருள் உரை 6-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'பூஜை' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஆசார்யர்—உபாத்யாயர் என்று ஆரம்பித்தது எங்கெங்கேயோ போய் ஆசார்யாள் மாஹாத்மியத்தில் கொண்டு விட்டது!

இந்த topic-குக்கு வித்யாஸ்தான விஷயத்தில் எப்படி ஸம்பந்தம் என்று சொல்கிறேன். புறச்சமயத்தினர் பெரிய வித்யாசாலைகள் வைத்து ஸகல ஜாதியினரையும் 'வா வா' என்று கூப்பிட்டபோதிலும் பொது ஜனங்கள் தங்கள் பாரம்பர்யத் தொழிலைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு போவதில் தான் நாட்டமுள்ளவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அதனால், முன்னேயே சொன்னபடி, இவர்களுக்கு வீடே தொழிலைக் கற்பிக்கும் கல்விக்கூடமாகவும் இருந்து, வித்யாசாலைகளின் தேவை தெரியாமலிருந்ததால் இவர்கள் அப்படியொன்றும் குறிப்பிடும்படியாகப் புதுக் கல்வி நிலையங்களில் சேர்ந்து விடவில்லை. ஏதோ ஓரளவு சேர்ந்ததோடு, ஏதோ ஆரம்ப வகுப்புக்கள் படித்ததோடு ஸரி. வித்யை, தத்வம் இவற்றிலேயே பாரம்பர்யமாக ஈடுபாடு கொண்ட பிராமணரும், அடுத்தபடி க்ஷத்ரியரும்தான் புதிய வித்யாசாலைகளில் நிறையச் சேர்ந்தவர்களும், முழுக் 'கோர்ஸு'ம் படித்தவர்களும். அங்கங்கே புத்தர் பிராமணர்களுடன் வாதம் செய்வது, அவர்கள் அவர் மதத்தில் சேர்ந்து பிக்ஷுவாவது என்றிப்படிக் கதைகளை அவர் சரித்ரத்தில் பார்க்கிறோம். ஆதலால் ப்ராமண்யத்தை எதிர்க்கும் அவர் மதத்துக்கும் அவருடைய மதஸ்தரின் வித்யாசாலைகளுக்கும் பெரிய ஆதரவு கிடைத்ததும் பிராமணர்களிடமிருந்துதான். ஸமய தத்வ வாதத்தில் அவர்களுக்குத் தானே அதிக பிடிமானம்? அதனால் (இப்படி).

ஆக, பௌத்த - ஜைனர் செல்வாக்கு ஓங்கியிருந்த காலத்தில்தான் எல்லாருக்கும் பொதுவாகப் பல வாத்யார்கள் சேர்ந்து ஸ்தாபன ரீதியில் கல்வி போதிக்கும் முறை ஏற்பட்டது; அந்தக் காலத்திலும்கூட ஜாதி ஏற்பாடு இருந்து கொண்டேதானிருந்தது - என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

நிகழ்கால – பூர்வகால ஒப்புவமை

இந்த ஜாதி விஷயத்துக்கு எங்கேயோ பூர்வகால சரித்ரத்துக்குப் போய் மூளையைக் குழப்பிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதே இல்லை. அந்த அபிமானம் அனாதி காலமாக நம் ரத்தத்திலேயே ஊறிவிட்டிருக்கிறது என்பதற்கு நம்முடைய காலத்தைப் பார்த்தாலே போதும். பௌத்தர்களையும் ஜைனர்களையும்விட இன்னமும் காரஸாரமாகவும் நையாண்டியாகவும் வெள்ளைக்காரர்கள், முக்யமாக அவர்களுடைய மத ப்ரசாரகர்கள், வர்ண தர்மத்தைக் கண்டனம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போலவே இவர்களும் ஸ்கூல்கள், காலேஜ்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு பெரிய வித்யாஸம். பௌத்த - ஜைனர்கள்கூட நல்லறிவு ஏற்பட வேண்டுமானால் வைதிகமான சதுர்தச வித்யைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும் என்று உணர்ந்து தங்களுடைய ஸர்வகலாசாலைகளில் அவ்வாறே செய்திருக்கிறார்கள். அவற்றோடு கூடத்தான் தங்கள் ஸித்தாந்தங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். அவர்களுடைய கொள்கையால் ஜாதிகள் எடுபட்டுப் போய், ஸமூஹத்துக்கு அவச்யமான ஏதேனும் ஒரு தொழிலுக்கு எவருமே வராவிட்டால், அல்லது போதிய அளவு ஜனங்கள் வராவிட்டால் அதை ஸமாளிப்பதற்கு அவர்களால் 'ஸப்ஸ்டிட்யூட்' எதுவும் கொடுக்க முடிந்திருக்காது. அதனால்தான் போலிருக்கிறது, அந்த மதங்களின் காலத்தில் ஸமூஹத்தின் சீரான வாழ்க்கையை உத்தேசித்துக் குலத் தொழில்கள் தொடர்ந்து நடக்க விட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் வெள்ளைக்காரர் காலத்தில் எப்படி ஆயிற்று? வேத வித்யா சாஸ்த்ரங்களை அப்படியே தூக்கி எறிந்தார்கள். அத்தனை ஜனங்களுக்குமே ஸப்ஸ்டிட்யூட்டாக மிஷின்கள், கோல் (நிலக்கரி), ஸ்டீம், எலெக்ட்ரிஸிடி, ந்யூக்ளியர் பவர் (அணுச்சக்தி) என்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்துவிட்டன.

ஜாதிப்படித் தொழில் என்பது ஒரு மாதிரி இல்லாமலே போய் விட்டது. அதோடு ஸாமர்த்யமான பொருளாதார வசியம், த்வேஷ ப்ரசாரம், சரித்ரம் - ஆராய்ச்சி என்ற பெயரில் பரப்பிய ஆர்யன் - த்ராவிடியன் ரேஸ் கொள்கை ஆகியவற்றால், மற்ற எந்தத் தொழில் எப்படியானாலும் ஸப்ஸிடிட்யூட்டினால் நடத்தவே முடியாத வேத அத்யயன – அத்யாபன ஆயுஸ்காலத் தொழில் ஏறக்குறைய நசித்தே போய்விட்டது. இதில் நம் ஜனங்களே, அதிலும் வேதத் தொழிலுக்குரிய ஜனங்களுமே, நன்றாக ஒத்துழைத்துக் 'கைங்கர்யம்' பண்ணிப் 'புண்யம்' கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆக இப்போது அசட்டு வைதிகக் குடுக்கைகளாக என் மாதிரி எங்கேயோ இருக்கிற நாலு பேரைத் தவிரப் பாக்கி அத்தனை பேருக்கும் ஜாதி என்றாலே மகா கொடுமை, அநாகரிகம் என்பதுதான் அபிப்ராயமாயிருக்கிறது. இப்படி நிஜமாகவே பாரம்பர்யத் தொழிற் பங்கீடு போய்விட்ட பின்பும், அப்படிப் போவது தான் நம் முன்னேற்றத்துக்கு வழி என்று ஸகல ஜனங்களும் அபிப்ராயப்பட்ட போதிலும், இப்போதுங்கூடக் கலப்பு மணம் என்றால் நூற்றுக்குப் பத்துப் பேர்கூடத் துணிந்து முன்வர மாட்டேனென்கிறார்கள். அதாவது இத்தனை கிரிசை கெட்ட நிலையிலும் எங்கேயோ உள்ள ஜாதியபிமானம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. எலெக்ஷனென்றால் ஜாதிக்குத்தான் ஓட்டு என்றே இன்னமும் இருக்கிறது! இப்படியிருக்கும்போது ஆலைத் தொழில் என்பது ஏற்படாமல் அந்தந்தக் கிராமமும் அதனதன் கைத் தொழில்களால்தான் நடக்க வேண்டும் என்பதாக 'எகானமி' அமைந்திருந்த பௌத்த - ஜைன காலங்களில் பெயரளவில் மாத்திரமில்லாமல் தொழில் அடிப்படையிலேயே ஜாதிகள் தொடர்ந்து இருந்து வந்ததில் ஆச்சர்யமில்லை அல்லவா?

இன்னொரு விஷயத்திலும் நிகழ்காலத்தை வைத்தே பழங் காலத்தில் எப்படியிருந்திருக்குமென்று ஊஹித்துக் கொள்ளலாம். இப்போது வெள்ளைக்காரக் கல்வி முறை வந்து ரொம்ப வருஷங்களுக்கு அதில் அதிகமாக ப்ரவேசித்துத் தேர்ச்சி பெற்றுவந்தது யார்? பிராமணர்கள்தானே? இவர்களே எல்லா உத்யோகத்துக்கும் வந்து விடுகிறார்களே என்பதற்காக எதிர்ப்பு இயக்கமே ஆரம்பித்து மற்றவர்களை உசுப்பிவிடும்

வரையில் வியாபாரிகளாகவும் தொழிலாளிகளாகவும் இருந்த இதர ஜனங்கள் அதில் விசேஷமாகப் போய் விழவில்லை யல்லவா? அவர்கள் பாட்டுக்கு 'நமக்கென்று குலத்தொழில் இருக்கிறது; வயிற்றைக் கழுவிக்கொள்ள அது போதும்' என்று தானே இருந்துவந்தார்கள்? அறிவு வேலையிலேயே ஈடுபட்ட பிராமணன்தான் புதிதாக ஸயன்ஸ், ஆர்ட்ஸ் என்று கல்விமுறை வந்தபோது அதிலே போய்ச் சேர்ந்தான். ராஜாக்கள் போய்; அதனால் பிராமணனுக்கு ராஜமான்யம் என்பது போய்; பிராமணனுக்கும் தெய்வ பலத்தில் நம்பிக்கையும் உயிரைக் கொடுத்தாவது ஸ்வதர்மத்தை ரக்ஷிக்கும் தீரம், த்யாக சித்தம் முதலானதுகளும் போய்; அந்த ஸமயத்தில் 'படிப்பை வைத்து உத்யோகம் தருகிறேன்' என்று வெள்ளைக்காரன் தந்திரமாகச் சபலம் காட்டியதால் இவன்தான் வெள்ளைக்காரப் படிப்பு முறைக்கு முதல் அடிமையானான். 'பிராமண ஆதிக்கம்' என்ற கற்பனையான ஒன்றை ஸ்ருஷ்டித்து, அதை அழிப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு ஹிந்து மதத்தையே பலஹீனப்படுத்து வதற்காக வெள்ளைக்காரன் கொண்டுவந்த ஸ்கூலிலும் காலேஜிலும் அந்த பிராமணனேதான் பெருவாரியாகச் சேர்ந்து, இன்னொருவிதத்தில் பிராமண ஆதிக்கத்துக்குக் காரணமாகி, இதனால் ஜஸ்டிஸ் பார்ட்டி, கழகம் என்றெல் லாம் எதிர்ப்புகள் ஏற்பட்டு ஹிந்து ஸமுதாயம் ஒற்றுமை குன்றிப் பலஹீனமடைந்திருக்கிறது. இது வெள்ளைக்காரன் 'ப்ளான்' பண்ணினதுதான். இதை வைத்தே ஆதியில் பரமதஸ் தர்கள் வர்ண விபாகப்படி இல்லாமல் எல்லாருக்கும் கல்விச் சாலைகள் என்று ஆரம்பித்தபோது நடந்ததையும் ஊஹிக் கலாம்.

இப்போது போல் அப்போது, 'குலத்தொழில் பண்ணா விட்டாலும் ஸமூஹத்துக்குப் பாதிப்பு ஏற்படாமல் மெஷின் களால், ஆலைத் தொழிலால் சமாளித்து விடலாம்' என்று இருந்திருக்க முடியாது; ஆனபடியால் இப்போதைவிட அப்போதைய தொழிலாளி வர்க்கங்கள் அந்தக் கல்விச்சாலை களில் சேராமல் தங்கள் ஜாதித் தொழிலைப் பார்த்துக் கொண் டிருந்ததாகத்தான் நடந்திருக்கிறது. பிராமணன் குறிப்பாக இன்ட்ரஸ்ட் காட்டிய சாஸ்த்ரங்கள், தத்வ விசார நூல்கள், காவ்யம், ஜ்யோதிஷம் முதலியன அப்போது நாளுக்கு நாள் வ்ருத்தியானாற்போல், க்ஷத்ரியனுக்குப் புதுப்புது போர் முறை

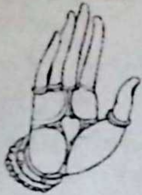
களோ, இன்றைக்கு பாம்(ப்), நாளைக்கு ஸப்மெரின், மறுநாள் 'ந்யூக்ளியர் வெபன்' என்பதாகவோ தனுர்வேத சாஸ்த்ரம் பெருத்துக்கொண்டே போகவில்லை. இப்படியே வியாபார சாஸ்த்ரங்களான பி.காம்., பிஸினெஸ் மானேஜ்மெண்ட், ஸீ.ஏ. என்றெல்லாமும் தினம் தினம் மூன்றாம் வர்ணத்தாருக்கான படிப்புகள் ஏற்படவில்லை. ஆலைத்தொழில் இல்லாததால் நாலாம் வர்ணத்தாருக்குப் பயன்படும்படியான இன்டஸ்ட்ரி யல் ட்ரெயினிங் ஸ்கூல், பாலிடெக்னிக் முதலானதுகளும் ஏற்பட வேண்டிய அவசியமில்லாமல், தங்கள் குல முன்னோர் களுடன் உழைக்கும்போதே வேலையும் கற்றுக் கொண்டுவிடும் முறையேதான் பெரும்பாலும் நீடித்தது. ஆனபடியால், புதியதாக வித்யாசாலைகள் பெரிசாக ஏற்பட்டபோதுகூட பிராமண இதரர்கள் அவற்றில் கூட்டங் கூட்டமாகச் சேரும்படி அவர்களை அதிகமாக இழுக்கவில்லை. நம் தொழிலுக்கு அதிகப் பிரயோஜனமில்லாத படிப்புக்குப் போய், அதனால் ஜீவன வ்ருத்தி பாழாய்விடப் போகிறதே என்றேதான் அவர் களில் பெரும்பாலானோர் இருந்திருக்கிறார்கள். அந்த ஜாதி களிலும் வசதியுள்ளவர்கள், சம்பாதிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்த மின்றி ஸொத்தை வைத்தே சாப்பிடக் கூடியவர்கள், அல்லது எத்தனை கஷ்டமானாலும் வித்யையை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற அறிவுப் பசியும், லோக வாழ்க்கை எப்படிப் போனாலும் நித்ய ஸத்யத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆத்ம தாஹமும் கொண்டவர்கள் ஆகியோர் மட்டுமே இந்தப் பெரிய வித்யாசாலைகளில் சேர்ந்தார்கள். இப்படியும் சில பேர் இருந்திருக்கிறார்கள் – அப்பர் ஸ்வாமிகள் நாலாம் வர்ணத்தவர்தான், சமணப் பள்ளியில் படித்து உயர்ந்த தேர்ச்சி அடையவில்லையா? இருந் தாலும் 'பெர்ஸென்டேஜ்' பார்த்தால் மற்றவர்கள் (அப்பிராமணர்) வித்யாசாலைக்குப் போனது ரொம்பக் குறைச்சல்தான். பிராமணனுக்கு அடுத்தபடியாக க்ஷத்ரியர்கள் ஓரளவுக்குப் பெருவாரியாகப் படித்தார்கள். அப்புறம் வைச் யர்கள், நாலாம் வர்ணத்தார் என்று போயிற்று.

அதனால், மெகாலே கல்வித்திட்டம் என்பதாக நம் பாரத ஸமய-கலாசாரங்களின் வேரை நாமறியாமலேயே நைஸாக அரிபட்டுப் போகும்படிச் செய்த படிப்புமுறை சென்ற நூற் றாண்டிலே வந்ததும், அதில் பெருவாரியாக பிராமணப்

பசங்களே போய்விழுந்த மாதிரிதான் பௌத்த-ஜைனாள் பள்ளிகள் ஆரம்பித்தபோதும் நடந்திருக்கிறது. இப்போது போலவே (இந்த அளவுக்கு மோசமாயில்லாவிட்டாலும்) அப்போதும் பிராமணர்களின் ஸ்வதர்மம்தான் அதிகம் கெட்டிருந்தது. இல்லாவிட்டால் மற்ற மதங்கள் எப்படி வேர் பிடித்திருக்க முடியும்? அஹிம்ஸை என்று சொல்லி அந்த மதங்கள் முக்கியமாக பிராமணனின் சாஸ்த்ரியக் கடமையான (அதாவது தொழிலான) யாகத்தைத்தானே கண்டனம் செய்தன? *'சங்கர விஜயம்'* முதலான நூல்களில் தேவர்கள் ஈச்வரனிடம் போய் 'யஜ்ஞானுஷ்டானம் க்ஷீணித்துவிட்டதே!' என்று முறையிட்டதாகத்தான் பார்க்கிறோம். அதனால் பிராமணன்தான் அக்காலத்தில் தன்னுடைய பாரம்பரியத் தொழிலால் ஜீவனோபாயம் பெறுவதென்பது பாதிப்படைந்த போது, அந்த மதங்களில் கொஞ்சம் அதிகமாகவே சேர்ந்து பிக்ஷுவானது. அவர்கள்தான் புதுசாக ஏற்பட்ட அந்த வித்யா சாலைகளிலும் அதிக அளவில் சேர்ந்தார்கள். வயிற்றை உத்தேசித்தே போனார்கள் என்பது முழு உண்மை அல்ல. நிஜமான (genuine ஆன) தத்வ நாட்டம், வித்யையில் ஈடுபாடு இவற்றுக்காகவும் பலபேர் போயிருப்பார்கள். ஏனென்றால், ஸ்வதர்மத்தோடு வரும் கர்மானுஷ்டானங்களாலும் காயத்ரீ உபாஸனையாலும் பிராமணப் பசங்கள் தாங்களாகவே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளும் சித்தசுத்தியும், அதன் ஓர் அம்சமாக உண்டாகும் புத்தி ப்ரகாசமும் அப்போது பாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், பாரம்பர்யம் என்று ரத்தத்திலேயே சில திறமைகள், சில குணங்கள் உண்டாகிவிடுகின்றன. ரொம்பத் தலைமுறைகள் தள்ளிப் போனால்தான் இவை அடியோடு தேய்ந்துவிடும். (நமக்கு அடுத்த தலைமுறையில் இப்படி ஏற்பட விடப்படாதே என்பதுதான் என் பெரிய விசாரம்.) அந்த ஸ்திதி ஏற்படும் வரை பெடல் பண்ணிவிட்ட சைக்கிளைப்போல, இவர்கள் புதுசாக அனுஷ்டானம் பண்ணிப் பெடலைச் சுழற்றாவிட்டாலும், ஏற்கெனவே உந்திவிட்ட வேகமே ஓட்டிக்கொண்டு போவதுபோல் பூர்விகர்களால் ஏற்பட்ட பாரம்பரிய பலம் மேலே கொஞ்சம் ஓட்டிக்கொண்டு போய்விடும். இந்தப் பாரம்பரிய புத்தி ப்ரகாசப் பெடல் – force பரமதங்கள் வ்ருத்தியான ஸமயத்திலும் பிராமணனுக்குக் கைகொடுத்தது. (History repeats itself – சரித்ரம் திரும்பத் திரும்ப அப்படியே நடக்கிறது

என்கிறபடி இதையெல்லாம் [illegible] படிப்புமுறை வந்த போதும் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்தோம்.) ஆனபடியால் பிராமண ஜாதியினருக்கே புதிதாக வந்துள்ள மத சித்தாந்தங் களை அறிய வேண்டும் என்ற ருசி அதிகம் இருந்தது.

அதோடு பௌத்தத்தை அசோகன் காலத்திலிருந்தே வெளி தேசங்களுக்கும் பரப்புவது என்று வைத்துக் கொண்டதில் கிரீஸ், சீனா முதலான புராதன நாகரிகங்களை உடையவர் களில் அறிவாளிகளுடன் நமக்குப் பரிச்சயம் அதிகமானதும் அறிவு நாட்டம் கொண்ட பிராமணனுக்கு இன்ஸென்டிவ் ஆயிற்று. வெளி தேசங்களிலிருந்து ஜ்யோதிஷம் முதலான சாஸ்த்ரங்களில் நமக்குத் தெரியாமல் அவர்கள் தெரிந்து கொண்டிருந்த விஷயங்களை நாமும் கற்றறிய வேண்டும்; அவர்களுக்குத் தெரியாத நம்முடைய க்ஷேத்ர கணிதமுறை (geometry), ரணசிகித்ஸை முறை (சுச்ருத சாஸ்த்ரமான surgery), முதலியவற்றை அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் ஏற்பட்டதால் புதிய பெரிய வித்யாசாலைகளில் பிராமணர்கள் சேர்வதற்கு மேலும் மேலும் ஊக்கம் ஜாஸ்தி ஆயிற்று. ஏனென்றால், இவற்றிலே நம் தேசத்தின் எல்லா ஜாதிக்காரர்களும் சேர்ந்து படித்தது மட்டுமில்லாமல், வெளி தேசத்துக்காரர்களும் நம் உபாத்யாயர்களிடம் மாணாக்கர் களாகப் படித்திருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி வெளி தேசத்து உபாத்தியாயர்களும் இவற்றில் பாடம் நடத்தி அவர்களிடம் நம்மவர்கள் மாணாக்கர்களாகப் படித்திருக்கிறார்கள். ஆனா லும் நம் நாட்டவர்களில் பிராமணர்களே அதிமாகவும், அப்புறம் அதைவிடக் குறைச்சல், மேலும் குறைச்சல் என்ற ரீதியில் க்ஷத்ரிய – வைச்ய – சூத்ரர்களும் இவற்றில் சேர்ந் திருக்கிறார்கள்.

பௌத்த – ஜைனர் கல்விச் சிறப்பு

ஸமய ஸித்தாந்தம், தத்வவாதம், மதமாற்று யுக்திகள், 'அஹிம்ஸை' என்று வானளாவச் சொல்லிக் கொண்டே மாற்று மதக்காரரை உப்பரிகையிலிருந்து உருட்டித் தள்ளுவது*, அவர்களுடைய மடாலயத்துக்கு நெருப்பு வைப்பது★ ஆகியவையெல்லாம் எப்படியோ போகட்டும். கல்வி, அறிவாற்றல், தத்வ சேதனம் என்று எடுத்துக் கொண்டால் பௌத்தர்களும் ஜைனர்களும் இவற்றில் நல்ல சிறப்புப் பெற்றிருந்ததை ஆக்ஷேபிப்பதற்கில்லை. இலக்கியத்திலும் இவர்கள் தொண்டு அல்ப ஸ்வல்பமானதல்ல. இவர்களில் வடக்கே பௌத்தர் செல்வாக்கு அதிகம். தெற்கே சமணர் செல்வாக்கு அதிகம்.

'பள்ளி' என்று தமிழில் ஸ்கூல்களுக்குப் பேர் வந்ததற்குக் காரணமே முதலில் சமணப் பள்ளிகள் எனப்படும் ஜைனர்களின் துறவிச்சாலைகளிலேயே ஸகல ஜாதி ஜனங்களுக்கும் புதுமுறை போதனை தொடங்கியதுதான் என்கிறார்கள். 'பள்ளி' என்று பல ஊர் பேர்கள் முடிவதும் அங்கேயெல்லாம் சமணப் பள்ளிகள் இருந்தால்தான்; சிரா என்ற சமண முனிவரின் பள்ளி இருந்த இடம்தான் '(திருச்)சிராப்பள்ளி' என்றெல்லாம் அபிப்ராயமுண்டு.

(பள்ளி என்கிறபோது வேடிக்கையாக ஒன்று: பள்ளி கொள்வது, பள்ளியறை என்கிறபோது பள்ளி என்பது படுத்துக் கொள்வதைத்தானே குறிக்கிறது? மலைக் குகைகளில் வஸித்த அனேக சமணத் துறவிகள் திறந்த வெளியில் கல்லையே மழமழ என்று நைஸ் பண்ணித் தங்களுக்கு உ

---

* அருள் உரை 12-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'முருகனின் வடநாட்டு அவதாரம்' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

★ ஞானஸம்பந்தர் வாழ்க்கை குறிப்பிடப்படுவது தெளிவு

டாக்கிக் கொண்டிருந்த படுக்கைகள் இப்போதும் பாண்டி நாட்டிலும், திருச்சிராப்பள்ளி போன்ற இடங்களிலும் உள்ளன.

கேசத்தை ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்கிக் கொண்டே தலையை மொட்டையாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது போல, தேஹ ச்ரமத்தையே முக்யமாகக் கொண்டு, அதனால் 'ச்ரமணர்' (சமணர்) என்றே பெயர் பெற்றவர்களானாலும், அவர் களிலும் தாரதம்யம் அதிகம் பார்க்காமல் நிறையத் துறவிகளை உண்டாக்கின போது, கல்லைக்கூடப் பஞ்சாகப் பண்ணிக் கொள்ளும் ஸொகுஸுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டி யிருந்திருக்கிறது! நான் எந்த மதத்தையும் தாக்கவில்லை; கேலி பண்ணவும் இதைச் சொல்லவில்லை. பொது மனுஷ இயற்கை எப்படியிருக்கிறது; அதைக் கவனிக்காமல் லக்ஷ்ய நிலையைப் பரவலாக அமல் பண்ணப் பார்த்தால் எப்படி லக்ஷ்யமே நீர்த்துப் போகிறது என்றுதான் காட்டவந்தேன்.

பள்ளி – படுக்கை ஸம்பந்தத்துக்காகச் சொன்னேன்.

சமணப் பள்ளி, பௌத்தப் பள்ளி என்பதை வைத்தே பிற்பாடு துருஷ்க மதம் பரவினபோதும் மசூதிக்குப் பள்ளி வாசல் என்று பெயர் வந்திருக்கிறது. இதிலே பாமர ஜனங் களுக்கு உண்டான குழறுபடியால் பரமதஸ்தரில் எவர் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது தெரியாமல் மலையாள தேசத் தில் இப்போதும் துருஷ்கர்களை 'பௌத்தன்மார்' என்று சொல்வதைக் கேட்கிறோம்!)

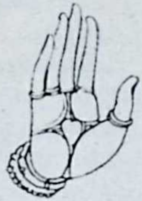
சமண – பௌத்தர்கள் கல்விக்கும் இலக்கியத்துக்கும் செய்த ஸேவை பற்றியல்லவா சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்?

ஐம்பெரும் காப்பியம் என்பவையே அவர்களுடையவை தான்!

தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகவும் உயர்ந்ததாகச் சொல்லும் 'சிலப்பதிகார'த்தை எழுதிய இளங்கோ சமணத் துறவிதான். 'மணிமேகலை'யை எழுதியவர் பௌத்தரான சீத்தலைச் சாத்தனார். 'குண்டலகேசி'யும் பௌத்தக் காவியம்தான். 'சீவக சிந்தாமணி' திருதக்கத்தேவர் என்ற சமணர் செய்தது. 'கலிங்கத்

துப்பரணி' எழுதிய ஜயங்கொண்டாரும் சமணர்தான். 'நன்னூல்' என்ற இலக்கண நூல், 'யாப்பருங்கலக்காரிகை' என்ற செய்யுளிலக்கண நூல், 'அறநெறிச் சாரம்' என்று வைராக்கியத்தைச் சொல்லும் நூல், 'நாலடியார்' என்ற நீதி நூல் முதலானவையும் சமணர் எழுதியவைதான். 'வீர சோழியம்' என்ற இலக்கண நூல் பௌத்தர் எழுதியது.

வடக்கே பௌத்தர்களின் ஸர்வகலாசாலைகள் அன்னிய தேசங்களிலும் பெயரெடுக்கும்படியாக அவ்வளவு பெரிய அளவில், அனேக faculty-களுடன் (பாடத்துறைகளுடன்) பாடதிட்டமும் ரொம்ப க்ரமமாக வகுத்து நடந்திருக்கின்றன. சீன யாத்ரிகர்கள் பலர் நம் நாட்டுக்கு வந்ததற்கு முக்யமான காரணமே இவற்றில் சேர்ந்து புத்தமதத் தத்வங்களைப் படிப்பதற்குதான். இவர்களில் ஹுவான்-த்ஸாங் என்பவர் இங்கே படித்தது மட்டுமில்லாமல் நாலந்தா ஸர்வ கலாசாலையில், தற்போது Dean என்று சொல்கிற ஸ்தானத்தில், ஆசிரியராகவும் இருந்திருக்கிறார் என்று ஸமீபத்தில் படித்தேன்.

எழுத்துக்கு முக்யத்வம்

பௌத்தர்களுடைய கலாசாலைகள் அடைந்த பெரிய வளர்ச்சிக்கு இன்னொரு காரணம்கூட அதில் பார்த்தேன். பிராமணர்கள் ஞாபகசக்திக்கு ரொம்பவும் முக்யத்வம் கொடுத்தவர்கள். 'மயி மேதாம்' என்று நல்ல தீக்ஷ்ணமான புத்திக்கே உரிய memory power-ஐ அவர்கள் விசேஷமாக ப்ரார்த்தித்துப் போற்றி வளர்த்துக் கொண்டவர்கள். இதை நன்றாக வளர்த்துக் கொண்டு எதையும் காதால் ஒருதரம், அல்லது இரண்டு மூன்று தரம், கேட்டே புத்திக்குள்ளே பதித்துக் கொள்வார்கள். சுத்தமான வாழ்க்கை; லௌகிக ஸௌகர்யங்களுக்குப் பறந்து புத்திசக்தியை வ்ரயம் பண்ணிக் கொள்ளாத எளிய ஜீவனம்; கர்மானுஷ்டானங்களை நிரம்பப் பண்ணி சரீரத்தைச் சக்கையாகப் பிழிந்து அதன் பசிகளை வடித்து ஓட்டுவது – ஆகியவற்றால் பெறுகிற புத்தி ப்ரகாசம்; அதோடு காயத்ரி, வேதாத்யனம், ப்ராணாயாமம் முதலியவற்றால் பிரம்மசர்யத்தின் மூலம் உண்டாகும் அறிவொளி – இத்தனையாலும் நல்ல 'மெமரி பவ'ரை 'டெவலப்' பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே பிராமணர்களின் பழக்கமாயிருந்திருக்கிறது. ஏனென்றால் இவனுக்கு 'டீச்சிங்' ஆறு கடமைகளில் ஒன்று. பல துறைக்காரர்கள், பல தொழில்காரர்கள் இவனிடம் விஷயங்கள் தெரிந்து கொள்ள வருவார்கள். வித்வத்ஸதஸில் பண்டிதர்கள் இவனைப் பல சாஸ்த்ர விஷயங்களைப் பற்றிக் கேட்பார்கள். அப்போதெல்லாம் இவன் ஒவ்வொன்றுக்கும் புஸ்தகத்தை நோண்டிப் பார்த்துப் பதில் சொல்வதென்றால் முடியுமா? ஆனதால் அத்தனை புஸ்தகமும் இவன் மூளைக்குள்ளேயே வந்துவிடும்படியாக அப்படிப் புத்தியைப் பளிச்சென்று சுருக்காகத் தீட்டி வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்; ஞாபக சக்தியை நன்றாகச் சாணை பிடித்து ஜ்வலிக்கப் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்; இதற்கான த்யாகங்களை இவன் செய்தாக

வேண்டும் – என்பதை ஸத் பிராமணர்கள் ஒரு கொள்கையாகக் கடைப்பிடித்து வந்தார்கள். அதனால்தான் இத்தனாம் பெரிசான வேதமே 'ச்ருதி' (காதால் கேட்கப்பட வேண்டியது; கண்ணால் படிக்கப்பட வேண்டியதல்ல) என்றும் 'எழுதாக் கிளவி' என்றும் பெயர் பெற்றிருக்கிறது. மூளைக்குள்ளே விஷயங்களைக் கொண்டு வராமல், புஸ்தகத்தில், சுவடியில் எழுதிவைப்பது என்றால், 'புஸ்தகம்தான் இருக்கே, அதைப் பார்த்துக் கொண்டால் போகிறது என்ற எண்ணம் வலுப் பட்டுக் கொண்டே போகிறது. 'டெக்ஸ்ட்'டை மனப்பாடம் செய்வதில்லை என்பதோடு மட்டுமில்லாமல், எதையும் ஊன்றிப் படித்து அதன் தாத்பர்யத்தை க்ரஹித்துக் கொள்வதென்பதும் குறைந்து கொண்டு போகிறது. இதை ப்ரத்யக்ஷத்திலேயே பார்க்கிறோம். 'எழுதி வைத்துவிட்டாயா? அப்புறம் அது ப்ரயோஜனத்துக்கு வராது என்றுதான் அர்த்தம்' என்ற அளவுக்கு நம் பூர்விகர்கள் நினைத்திருக்கிறார்கள். 'ஸஹஸ்ரம் வத – ஏகம் மா லிக: ஆயிரம் விஷயத்தைச் சொல்லு; ஆனால் ஒன்றைக்கூட எழுதிவைக்காதே' என்றே வசனம்.

இந்தப் பழக்கத்துக்கு மாறாக எழுதுவது, எழுதி வைத்த சுவடிகளைப் படித்துப் பாடம் சொல்வது என்று பௌத்தர்களே ஆக்கினார்கள் என்று (ஸமீபத்தில் நான் பார்த்த) அந்தப் புஸ்தகத்தில் போட்டிருந்தது. இந்த நாள் ஆராய்ச்சிக்காரர்களின் அபிப்ராயப்படி, அலெக்ஸாண்டர் படையெடுப்புக்குக் கொஞ்சகாலம் முந்தி, அதாவது கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில்தான் நம்முடைய சாஸ்த்ரம் ஒவ்வொன்றையும் ஸார பூதமாகச் சுருக்கித்தரும் 'ஸூத்ரங்கள்' என்பவை (ப்ரம்ஹ ஸூத்ரம், யோக ஸூத்ரம், வ்யாகரண ஸூத்ரம் போன்றவை) தோன்றின என்று இதை எழுதியவர் நினைக்கிறார். பாணினியின் வ்யாகரண ஸூத்ரத்தில் 'லிபிகார' (எழுதுகிறவன்) என்ற வார்த்தையும், புஸ்தகம் என்பதைக் குறிக்கும் 'க்ரந்தம்' என்ற வார்த்தையும் வருகின்றன. ஆனதால், ஸூத்ர காலத்திலேயே நம்மவர்களுக்கு 'ரைட்டிங்' (எழுதுவது) என்பது தெரிந்து தானிருந்தது என்பதற்குச் சான்று இருக்கிறதென்றும் அதில் கண்டிருக்கிறது. ஆனால் ரொம்பவும் 'மினிம'மாகவே எழுதி வைப்பதை அக்கால இந்தியர்கள் கைக்கொண்டார்கள்.

ராஜாக்கள் நிருபம் அனுப்புவது மாதிரியான காரியங்களுக்கு மட்டும்தான் ரைட்டிங்கைப் பயன்படுத்தினார்களே தவிர சாஸ்திரங்களையும் இலக்கிய ஸ்ருஷ்டிகளையும் எழுதாமல் வாயால் சொல்லிக் கொடுத்துத்தான் 'மெமரைஸ்' பண்ண வைத்தார்கள் என்று (அந்தப் புஸ்தகமெழுதியவர்) சொல்கிறார். வேதம் என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் நினைக்கப்படும் அதன் 'ஸம்ஹிதா' பாகத்தில் மட்டுமின்றி, அவற்றின் சடங்குகளுக்கு விளக்கமாகச் செய்முறைகளைச் சொல்லும் 'பிராமணங்கள்' தோன்றிய காலத்தில்கூட இவையும் எழுதப் படவில்லை; இவற்றிலே மரத்திலிருந்து உரித்த பட்டை, தோல் ஆகிய பழங்காலப் பேப்பரைப் பற்றியோ, எழுத்தாணி அல்லது மை பற்றியோ குறிப்பில்லை என்று அவர் சொல்லி விட்டு, ப்ராம்மி லிபியில் ரொம்பவும் பூர்வ காலத்தியதாக நமக்குக் கிடைத்திருப்பதே கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட அசோக சாஸனங்கள்தான் என்று காட்டி யிருக்கிறார். இவை பௌத்தமதத் தொடர்புடையவைதான். ராமாயண, பாரதங்களில் ராமர், பாண்டவர்கள் ஆகியவர்கள் வித்யாப்யாஸம் பண்ணியதைப் பற்றி வந்தாலும் அவர்கள் எழுதக் கற்றுக் கொண்டார்கள் என்று அவற்றில் இல்லை என்றும், புத்தர் சரித்ரமான 'லலித விஸ்தர'த்தில்தான் அவர் குழந்தையாயிருந்தபோது எழுதக் கற்றுக் கொண்டதாக வருகிறது என்றும் காட்டியிருக்கிறார். காதால் கேட்டு மட்டுமே அறிய வேண்டியது 'ச்ருதி', நினைவில் வைத்திருந்தே தானும் அனுஷ்டித்துப் பிறருக்கும் சொல்லித் தரவேண்டியது 'ஸ்ம்ருதி'; ஆகக்கூடி இந்தப் பெயர்களே எழுதத் தெரிந் தாலுங்கூட அப்படிப் பண்ணி விஷயத்தை 'சீப்'பாகவோ, மறந்துபோகும்படியாகவோ பண்ணக்கூடாது என்ற கொள் கையைத்தான் நிரூபிக்கின்றன என்று அவர் சொல்கிறார்.

வேதத்தை எழுத்திலே படித்துப் பாடம் பண்ணும் 'லிகித பாடக'னை மஹா மட்டமான மாணவன், 'பாடகாதமன்' என்றே சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு மாறாக சாஸ்த்ரங்களை எழுதி வைப்பதென்று ஆரம்பித்தவர்கள் பௌத்தர்கள்தான் என்று அந்தப் புஸ்தகத்தில் பார்த்தேன்.

இதற்குக் காரணமில்லாமல் இல்லை.

க்ஷத்ரியர்களுக்கு யுத்தகாரியம், உள்நாட்டுப் போலீஸ் கார்யம், ராஜாங்க அதிகாரிகளாகப் பணி ஆற்றுவது முதலிய வையே தர்மம். வைச்யன் கோ ஸம்ரக்ஷணமும் வியாபாரமும் பண்ண வேண்டியவன். நாலாம் வர்ணத்தவர் சரீர உழைப்பை ஜீவனத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். இவர்களையெல்லாம் சின்ன வயஸில் பிராமணப் பசங்களைச் செய்கிற மாதிரியே குருகுலத்தில் வருஷக் கணக்காக அடைத்து வைத்து, 'புத்தி சக்தியைத் தீட்டிக்கணும், ஞாபக சக்தியைக் கூர் பண்ணிக் கணும், எழுதிப்படிக்காமலே மனப்பாடம் பண்ணணும்' என்று நெரிப்பதால், பிற்காலத்தில் அவர்கள் நடத்தப்போகிற வாழ்க்கைத் தொழிலுக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? ப்ரயோஜன மில்லாததோடு குந்தகமேகூட உண்டாகும். ஏனென்றால் பின்னாடி மேற்கொள்ளப் போகிற தொழிலுக்குப் பூர்வாங்க மாக பால்யத்திலேயே இவர்கள் அவரவர் வர்ணத்தைப் பொறுத்து தனுர்வேதம் அப்யஸிப்பது, நடைமுறையைப் பார்த்தே வ்யாபாரத் திறமைகளைக் கற்றுக் கொள்வது, சிற்றாள் மாதிரி அப்பனோடு – பாட்டனோடு உழைத்தே தொழில் கற்றுக் கொள்வது ஆகியவற்றுக்கு அவகாசம் தராதபடி அல்லவா இந்த ஓயாத மனப்பாடமுறை குந்தகம் பண்ணும்? அதோடு நான் சொன்னபடி பூர்விகர் பெடல் பண்ணிவிட்ட பாரம்பர்ய உந்தல் சக்தியும் இவர்களுக்கு இந்த அம்சத்தில் இருக்காதே! அவர்களை நான் குறைவு படுத்திச் சொல்லவே இல்லை. அதனால்தான் 'இந்த அம்சத்தில்' என்று (அழுத்தம் கொடுத்துச்) சொல்கிறேன். அவரவருக்கும் அவர வருக்கான தொழிலில் பாரம்பர்யத் திறமை அலாதியாக சோபிக்கத்தான் செய்யும். ஒரு க்ஷத்ரியப் பிள்ளை கத்தி சுழற்றுகிற மாதிரி லாகவமாகப் பண்ண பிராமணப் பிள்ளைக்கு ஒரு ஆயுஸ் காலம் பிடிக்கும். ஒரு வைச்யப் பிள்ளை சரக்கைத் தரம் பார்த்தும், லாபமாகவும் கொள்முதல் பண்ணுகிறது போல மற்ற ஜாதிக்காரரில் வயஸு வந்தவர் களாலும் முடியாது. இப்படியேதான் நாலாம் வர்ணத்தவரின் உழைப்புத் திறமையும். நம்மகத்துப் பெண்டுகள் ஒரு பஞ்சபாத்ரம் தேய்க்கிற நாழிக்குள் வேலைக்காரியோடு வருகிற குட்டி அத்தனை பாத்திரங்களையும் தேய்த்து (துலக்கி)ப் போட்டுவிடும்!

நான் சொல்வது என்ன என்றால் – அந்தப் புஸ்தகத்தில்

பௌத்தர்கள்தான், கேட்பது (கேள்வி) என்றே அதுவரை இருந்த வித்யாப்யாஸத்தை இப்போது நாம் சொல்கிற மாதிரி படிப்பு என்பதாக எழுதி வைத்துக் கண்ணால் பார்த்துப் படிப்பதாக ஆக்கினார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதற்கு ந்யாய மிருக்கிறது என்பதே! பிராமணர்களுக்கே பெரும்பாலும் வித்யாப்யாஸம் என்று இருந்தவரையில் கேள்வி போதுமான தாயிருந்தது. மற்றவர்களுக்காகவும் சேர்த்துப் பௌத்தர்கள் வித்யாசாலைகள் ஸ்தாபிதம் பண்ணியபோது, மனப்பாடமாக இல்லாமல் அவ்வப்போது புஸ்தகத்தில் பார்க்கும்படியாக எழுத்து மூலம் கற்றுக் கொடுப்பது அவச்யமாயிற்று.

ஆனாலும் நான் முன்னேயே சொன்னபடி இந்த வித்யா சாலைகளிலும் பிராமணர்கள், அடுத்தபடி க்ஷத்ரியர்கள் ஆகியோர் சேர்ந்த அளவுக்கு மற்றவர்கள் சேரவில்லை. அதோடு ஸமீபகாலம் வரை அவர்கள் அவர்களுக்கு உண்டான தொழில் எதுவோ அதற்கான திறமையை ஒன்று, 'ப்ராக்டிகல் ட்ரெயினிங்'கால் அனுபவ பூர்வமாகத்தான் பெற்றிருந்தார்கள்; அல்லது, அந்தத் தொழில் குறித்துச் செய்யுள் ரூபமாக – ச்லோக ரூபமாக இருக்கப்பட்ட நூலை ஆதி வழக்கப்படி மனப் பாடம் செய்து அறிந்ததாலேயே பெற்றிருந்தார்கள். ஒரு நாட்டு வைத்தியரிடம் போனால் தெரியும்: அவர் மருந்துத் தயாரிப்பு முறைகளைப் பாட்டாகவே கடகடவென்று சொல்லிக் கொண்டு போய் விடுவார். ஸ்தபதி ச்லோகமாக ஒப்பித்துக் கொண்டு போவார். 'எழுதப் படிக்கத் தெரியுமா?' என்று கேட்கிறோமல்லவா, இதில் அனேகக் கிராம ஜனங்களுக்குப் போன தலைமுறைவரை இரண்டுமே தெரியாமல், ஆனால் தங்கள் தொழில் மட்டும் நம்முடைய B.E-க்கும் B.Tech-க்குங் கூடத் தெரியாத அளவுக்கு அத்தனை நுட்பமாகத் தெரிந் திருக்கும். இவர்களில் சிலர் படிப்பதற்கு மட்டும் தெரிந்து கொண்டு படித்ததை மனப்பாடம் பண்ணியிருப்பார்கள். மற்றவர்கள் காதால் கேட்டே மனப்பாடம் பண்ணியிருப் பார்கள். கொஞ்சம் பேருக்கே எழுதவும் தெரிந்திருக்கும். விசேஷமான 'மெமரி பவர்' 'இவர்களுக்கு இல்லாது போனாலும், அனாவசிய ஊர்க்கதைகள் இல்லாமல் தங்கள் ஸப்ஜெக்டை மட்டும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் போது, அதை மனப்பாடமாகவே மூளைக்குள் வைத்துக் கொள்கிற அளவுக்குப் புத்தி தீக்ஷணம் இருக்கவே செய்தது.

இது அத்தனையும் நான் ஜெனரலாகச் சொன்னது. பிராமணர்களில் மக்குப் பிள்ளைகள் இல்லாமலில்லை. இதர ஜாதிகளில் மஹா புத்திமான்களாக பலபேர் வந்ததையும் பூர்வத்திலேயே பார்த்திருக்கிறோம்; இன்றும் பார்க்கிறோம்.

பெரிய பௌத்தக் கல்விக்கூடங்கள் ஏற்பட்டபின் எழுத்து மூலம் கற்பிப்பதுதான் வழி என்றாகிவிட்டது.

இதற்கு இன்னொரு காரணம் நாளுக்கு நாள் சாஸ்த்ரங்கள் விரிவடைந்து கொண்டுபோனதும், புதுப்புது சாஸ்த்ரங்களும், கலைகளும், 'விஞ்ஞானம்' என்று சொல்லப்படுகிற ஸயன்ஸ் களும் சேர்ந்து கொண்டேயிருந்ததுமாகும். எத்தனை குசாக்ர புத்தியானாலும் (தர்ப்பை நுனிபோல் கூரறிவானாலும்) இத்தனை விஷயங்களை எப்படி ஞாபகத்தில் வைத்தே காப்பாற்ற முடியும்? அதனாலும் எழுதி வைத்துப் போதிக்க வேண்டியதாயிற்று!

வைதிகக் கல்விக்கும் பெரிய கலாசாலை

பௌத்த – சமணர்கள் பெரிய ஸ்கேல் வித்யாசாலை களால் ப்ரபலமடைந்தபோது தாய் மதமான வைதிக ஸமயம் மாத்திரம் நன்றாகத் தலைதூக்கி நிற்க வேண்டுமானால் அவற்றுக்குப் பின்தங்கி நின்றுவிட முடியுமா?

அதனால் வைதிக வித்யைகளும், அவற்றோடு மற்ற பாடங்களும் சொல்லித் தருவதற்காக ஹிந்துக்களும் பெரிய பாடசாலைகள் வைக்கத் தொடங்கினார்கள். எப்போதுமே எதிர்ப்பு இருந்தால்தான் ஒரு புதிய விழிப்பு, எழுச்சி, ஊக்கம் எல்லாம் ஏற்படும். நம் நாளில்கூட நாஸ்திக்ய ப்ரசாரம் ஏற்பட்டதாலேயேதான், ஆஸ்திகர்கள் என்று சொல்லிக்

கொண்டு பக்தியோ ஆசாரமோ எதுவுமில்லாமல் சோம்பேறி களாக இருந்தவர்களுக்கு ஒரு விழிப்பு ஏற்பட்டு இவ்வளவு கும்பாபிஷேகங்கள், ப்ரவசனங்கள் என்று நடக்க ஆரம்பித்த தும், அவரவரும் வீட்டில் ஏதோ ஒரு வழிபாடு வைத்துக் கொண்டு சில ஆசாரங்களையும், வ்ரதங்களையுமாவது அனுஷ் டிக்கத் தொடங்கியதும்! இதைப் போலவே விஷயம் தெரியாத வர்களாக பிராமணர்கள் ஓரளவு ஆகி வந்த ஸமயத்தில் புத்தர் தோன்றி அவர்களுடைய வழியைக் கண்டனம் செய்து, அவருடைய மதத்துக்கு ஆதரவாக பெரிய அளவில் வித்யா சாலைகள் ஏற்பட்டதும் வைதிக ஸமூஹத்திலும் ஒரு பிரிவினர் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விழித்துக்கொண்டு அதே மாதிரித் தாங்களும் செய்து தங்களை விஷயக்ஞர்களாக்கிக் கொள்வதற் காக அவற்றில் பெருமளவில் சேரத் தொடங்கினார்கள். இதனால் வைதிக ஸமயம், புறச்சமயங்கள் இரண்டிலுமே பெரிதான கல்விக்கூடங்கள் நிறையத் தோன்ற ஆரம்பித்தன. இரண்டு தரப்பிலும் தத்வ சாஸ்த்ரங்கள், இலக்கியம், மற்ற கலைகள், ஸயன்ஸ்கள் முதலியனவும் இதன் வழியாய் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தோங்கலாயின.

ஆர்கனைஸேஷன் இல்லாமல் தனிமனிதனின் அனுஷ்டான சக்தியாலேயே வைதிக மதமும் கலாசாரமும் ஆதியிலிருந்து வளர்ந்தனவென்றாலும், 'ஸங்கம் சரணம் கச்சாமி' என்பதாக ஆர்கனைஸேஷனல் அடிப்படையில் பௌத்தமும் அதேபோல சமணமும் வ்ருத்தியான பிற்பாடு நம் மதத்திலும் ஆர்கனைஸே ஷன் என்று ஏற்படுத்த வேண்டிய அவசியம் உண்டாயிற்று. (இதை) முன்னேயே சொன்னேன். இதே மாதிரிதான் – இதன் உபாங்கங்களாகவேதான் – என்னதான் ஆசார்யாள் பழைய ஏற்பாடுகளைப் புனருத்தாரணம் செய்தாலும், புதிதாக ஏற்பட்டுவிட்ட இதர மதஸ்தர்களின் ஸர்வகலாசாலைகளுக்கு ஈடுகொடுக்கத் தனித்தனி ஆசார்யர்களின் குருகுலங்கள் போதாது என்பதால் நம்முடைய ஹிந்து மதத்துக்கும் – வேத வித்யையோடு மற்ற சாஸ்திரங்களை, மற்ற கலைகளை, அக்கால ஸயன்ஸ்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கும் – பல வாத்யார்கள் ஸ்தாபனமாகக் கூடிப் போதிக்கும் கல்விசாலை கள் முன்பிருந்ததைவிட நிறைய அமைக்க வேண்டியதாயிற்று. குருகுலம் என்பதோடுகூட 'பாடசாலை' என்பதும் இப்போது

தான் நிறையச் சேர்ந்தது.

இப்படி வேதக் கல்விக்காக ஏற்பட்ட பெரிய பாடசாலைகளைத்தான் வடக்கே 'டோல்' என்கிறார்கள். எலிமென்டரி ஸ்கூல் மாதிரி உள்ளதை வடக்கே பாடசாலா என்பார்கள்; விஸ்தாரமாக வ்யாகரணம், ஜ்யோதிஷம், காவ்யம் எல்லாம் சொல்லிக் கொடுக்குமிடத்தை 'டோல்' என்பார்கள்.

இப்படி ரொம்பவும் பெரிய அளவில் பல, நம்முடைய ஹிந்துமத ஸம்பந்தமுள்ளவையாக இருந்திருக்கின்றன.

சம்பளத்தைக் கருதாமல், வித்யாப்யாஸம் பூர்த்தியான போது சிஷ்யன் என்ன தக்ஷிணை கொடுத்தாலும் அதில் த்ருப்திப்படும் ஆசார்ய வர்க்கம் போய், ராஜா அல்லது ப்ரபு, அல்லது ஊர் முக்யஸ்தர்கள் மான்யம் விட்டோ, என்டோமென்ட் வைத்தோ கல்வி நிலையங்கள் ஏற்படுவதாகவும், அவற்றிலிருந்து ஊதியம் பெறும் உபாத்யாயர் வர்க்கம் தோன்றுவதாகவும் இப்போதே முன்னைவிட மிக அதிகமாக, பரவலாக ஏற்பட்டது.

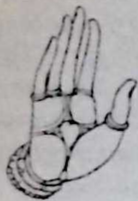
(பிராமணன் மட்டுமில்லை; குயவன், வண்ணான் உட்பட எல்லாத் தொழில்காரருக்கும், கிராம தேவதைப் பூசாரி, அங்கே பம்பை அடிக்கிறவன் உள்பட எல்லாருக்குமே குலத் தொழிலைச் செய்து வருவதற்காக ராஜமான்யம் உண்டு.)

ஆதிகால முறையில் அதிகமாக நடைமுறையிலிருந்தது என்னவென்றால்: சிஷ்யன் பிக்ஷை வாங்கிவந்து குரு பத்னியிடம் கொடுப்பான். அவளும் அகத்தில் சமையல் பண்ணியிருப்பாள். ஏனென்றால் பிக்ஷான்னத்தைக் கொண்டு வைச்வ தேவ பலி போடவோ ஸ்வாமி நைவேத்யம் பண்ணவோ முடியாது. க்ருஹஸ்தனாகிய குருவுக்குப் பக்வமான ஆஹாராதிகளை – அதாவது சமைத்த பண்டங்களை – பிறத்தியாரிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ள சாஸ்த்ரம் அனுமதிக்கவில்லை. ஆனபடியால் குருவின் அகத்தில் தனிச் சமையல் உண்டு. வித்யாசாலை நடக்க வேண்டுமென்பதை முக்ய உத்தேசமாகக் கொண்டு பிற்காலத்தில் ராஜமான்யம் முதலியன வழங்கப்பட்டதுபோல ஆதிகாலத்தில் வழங்கப்படாவிட்டாலும் ஸத்வித்வான்களைப்

போஷித்து அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற வேண்டு மென்பதற்காகவும், அவர்கள் யாகங்கள் செய்து தேச ஸுபிக்ஷத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்பதற்காகவும் ஆதிகால ராஜாக்களும் அந்த ஆசார்யர்களுக்கு ஸம்பாவனைகள் பண்ணிக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள். இதிலே கிடைக்கும் பூஸ்திதி (நிலச் சொத்து), ஸ்வர்ணம் முதலியவற்றைக் கொண்டு தான் ஆசார்யர்கள் யாகம் செய்தது. அது மாத்திரமில்லாமல் மேலே சொன்னதுபோல தனிச் சமையல் முதலான குடும்பச் செலவுகளை ஈடுகட்டியது. சிஷ்யனுக்கு அவன் கொண்டு வரும் பிக்ஷான்னத்தோடு இந்த அகத்துச் சமையலையும் சேர்த்துப் போடுவாள் குரு பத்னி. 'நன்னா சாப்பிடுடா கொழந்தே' என்று பரிந்து போடுவாள். நாள், கிழமை என்றால் அவனுக்கு வஸ்த்ராதிகள் குருவே ஆசீர்வாதம் பண்ணிக் கொடுப்பார். இப்படி, சிஷ்யனின் உடல், பொருள், ஆவி குருவிடம் சரணாகதியானாற் போலவே, குருவும் உடல், பொருள், ஆவிகளை சிஷ்யனுக்கு அனுக்ரஹித்தார்.

இந்த உசந்த நிலை போய், மான்யத்திலிருந்து சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு அறிவை மட்டுமே மாணவனுக்கு உபாத்யாயர் கொடுப்பதை முக்யமாகக் கொண்ட முறை, பெரிய வித்யாசாலைகள் ஏற்பட்டபோது உண்டாயிற்று. இத்தனை நாழி சொன்னாற்போல, தவிர்க்க முடியாத பல காரணங்களால் இப்படி ஏற்பட்டது.

நாளுக்கு நாள் ஒவ்வொரு ஸப்ஜெக்டிலும் புதுப் புது விஷயங்கள் சேர்ந்து கொண்டே போனதாலும் புதிசு புதிசாகவே பல ஸப்ஜெக்ட்கள் தோன்றிக் கொண்டிருந்ததாலும் பல உபாத்யாயர்களை ஒன்றுகூட்டி வித்யாசாலைகளை நிறுவி, வெவ்வேறு மாணவர்களுக்கு வெவ்வேறு க்ளாஸ்கள் வைத்து நடத்தினால்தான் ஸரிப்பட்டு வரும் என்ற தவிர்க்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. நடுவே பிராமண தர்மங்கள் மங்கி, பரமதங்கள் பரவியதனாலும் குருகுலமுறை ஆட்டம் கண்டதால் மறுபடி வைதிக வித்யையைப் பிரகாசிப்பிக்க வேண்டுமென்னும்போது இப்படிப்பட்ட பெரிய வித்யாசாலைகளை ஏற்படுத்தினால்தான் முடியும் என்று ஆயிற்று!

பெரும் கலாசாலையிலும் குருகுல அம்சங்கள்

பழைய குருகுல உயர்வு இவற்றில் இல்லாததால், தற்காலக் காலேஜ்கள், யுனிவர்ஸிடிகள் லெவலில் இவற்றைக் கழித்துக் கட்டிவிடக்கூடாது. இவையும் ஒருவிதத்தில் குருகுலங்களாகத் தானிருந்தன. அதாவது இவற்றின் மாணாக்கர்களும் அகத்திலிருந்து கொண்டு தினந்தோறும் வித்யாசாலைக்குப் போனவர்களில்லை; அந்தக் கலாசாலைகளிலேயே தங்கியிருந்து படித்தவர்கள்தான். இப்படிச் சொன்னால் இந்நாள் ஹாஸ்டல் மாதிரி என்று நினைத்துவிடக்கூடாது. ஹாஸ்டலில் ஏகப்பட்ட பசங்களுக்கு ஒரு வார்டன்தான். அங்கே வாத்யார்களுக்கு வாஸமில்லை. நான் சொல்லும் வித்யாஸ்தானங்களில் இப்படியில்லை. பசங்களைப் பிரித்து ஹாஸ்டல் என்று வைக்காமல் வாத்யார்கள், பசங்கள் எல்லாரும் கலந்து ஒரே இடத்தில் வஸித்தார்கள். இதனால் ஏகப்பட்ட பேரை மேற்பார்வை செய்து கட்டுப்படுத்தி நடத்த ஒரே வார்டன் என்பது போலில்லாமல், கட்டுப்பாடு செய்ய நிறைய வாத்யார்கள் கூடவே வஸித்தார்கள். இதில் குறிப்பாக அந்தந்த ஸப்ஜெக்ட், அந்தந்த க்ளாஸ் மாணவர்களுக்கு அவர்களுக்கான வாத்யார் யாரோ அவரே வார்டன் ஸ்தானத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். அதாவது தற்போது மிகவும் கொஞ்சமாகக் கட்டுப்பாடு வைத்து ஹாஸ்டல் பசங்களை அவிழ்த்து விட்டிருக்கிறாற் போலின்றி, தனித்தனிக் குருகுலங்கள் குறைந்தபின் ஏற்பட்ட பெரிய வித்யாசாலைகளிலுங்கூட அவர்கள் குருமார்களின் கண்டிப்பான கட்டுப்பாட்டின் கீழேயேதான் இருந்தார்கள்.

தக்ஷசிலத்தில் பௌத்தர்களின் வித்யாசாலையில் தனித்தனி உபாத்யாயர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கென ஒரு சில மாணவர்களை வைத்துக் கொண்டு, ஒரே இடத்திலே பல குருகுலங்கள் அமைந்தாற்போலத்தான் கல்வி அளித்தார்கள். Centralised University-யாக (மையமான ஆளுமை கொண்ட

பல்கலைக்கழக அமைப்பாக) அது இல்லை. நாலந்தாதான் பிற்கால யுனிவர்ஸிடி அமைப்பிலேயே இருந்தது. ஆனாலும் தக்ஷசிலத்தில் இருந்தவற்றை குருகுலங்கள் என்று சொல்ல முடியாதபடி அவற்றிலே ஒரு பெரிய குறைபாடு இருந்தது. என்னவென்றால், அங்கே மாணவர்களிடம் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டது. ஃபீஸ் கட்ட முடியாவிட்டால் சரீர கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டுமென்று வைத்திருந்தார்கள். ஸாக்ஷாத் க்ருஷ்ணனாக இருந்தாலும்கூட சரீர கைங்கர்யம்தான் பண்ண வேண்டுமென்றும், படிப்பு முழுவதும் முடிந்து சிஷ்யன் தானாக தக்ஷிணை தருகிறவரை யில் ஃபீஸைப் பற்றிய பேச்சே கூடாது என்றும் வைத்திருந்த குருகுலங்களோடு இதை எப்படிச் சேர்ப்பது? பாடம் சொல்லித் தந்தவர்களோ பிக்ஷுக்கள். அவர்களுக்கு வேண்டி யதைச் செய்ய வசதி வாய்ந்த புத்த விஹாரமும் அங்கேயிருந் தது. அப்படியிருந்தும் சம்பளம் வாங்குகிற வழக்கத்தையும் வைத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் மாணவர் களைத் தனித்தனியாகக் கவனித்து ('இன்டிவிஜுவல் அட்டென்ஷன்' கொடுத்து) அபிவ்ருத்தி செய்ய வேண்டுமென் பதால் ஒவ்வொரு வாத்தியார் பொறுப்பில் இத்தனையித்தனை பசங்கள் என்று பிரித்திருந்தது பாராட்டப்பட வேண்டியது தானே!

நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்கள் படித்த வைதிகமான வித்யாசாலைகளில் அவர்கள் பிக்ஷாசர்யம் செய்திருப்பதற் கில்லை. நேராக வேத உபநிஷத்துகள் படிப்பவர்களை மட்டும் பிக்ஷாசர்யத்துக்கு விட்டிருக்கலாம். ஆனாலும் மற்றவர்கள் விஷயத்திலுங்கூட இப்போது போல் கண்டதைத் தின்னுவது, கண்டதைப் பார்ப்பது, கண்டதைப் பேசுவது என்பதற்கிட மில்லாமல் இவையெல்லாம் குருமார்களால் ஒழுங்குமுறைப் படி நிர்வஹிக்கப்பட்டன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இப்போது கல்விச்சாலைகளில் எதை அடியோடு ஸம்பந்தமே யில்லாத விஷயம் என்று ஒதுக்கி வைத்து விட்டார்களோ, ஆனால் அந்த எதற்குத்தான் ஆதிகால குருகுலத்தில் முதல் முக்யத்வம் தந்தார்களோ அது இந்தக் கலாசாலைகளிலும் நன்றாக அமலாயின. அதாவது, மாணவர்கள் தங்களுக்குரிய ஸமயானுஷ்டானங்களைக் கொஞ்சமும் விடாமல் செய்யும்படி

இவற்றில் செய்தார்கள். இதுதான் நம் பெரிய நாகரிகம் எப்போதும் ஜீவசக்தியுடன் இருக்கும்படியாக அதற்கு உயிரூட்டிக் கொண்டிருந்த அம்சம்.

அக்கால இலக்கியம், சரித்ரம், சாஸனங்கள் முதலியவற்றைப் பார்க்கும்போது இந்த வித்யாசாலைகளின் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் ஆகிய இரு சாராரின் தரமும் ரொம்பவும் உயர்வாக இருந்திருக்கின்றன என்று தெரிகிறது. பழைய ரிஷிகளின் ஆச்ரமத்துக்கு ஸமதையாயில்லாவிட்டாலும் இந்த வித்யாசாலைகளிலும் உயர்ந்த குரு - சிஷ்யப் பண்புகள் விளங்கி வந்தன என்று தெரிகிறது. நல்ல அறிவாளிகளாகவும், சீலமுள்ளவர்களாகவும் உள்ள ஆசிரியர்கள் இவற்றில் இருந்து கொண்டு நிஜமாக வித்யையில் ஆர்வமும், அறிவும், அடக்கமும், கட்டுப்பாடும், ஆசார்ய பக்தியும் உள்ள மாணாக்கர்களுக்குப் போதித்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது.

ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரம், அல்லது ஒவ்வொரு கலையில் சிறப்பான ஞானம் பெற்றவர்கள் தேசத்தின் ஏதோ ஒரு பகுதியில் நிறைய இருக்கிறார்களென்றால், ஆயிரம் இரண்டாயிரம் மைலுக்கு அப்பாலிருக்கிற வித்யார்த்திகள்கூட, இந்நாளைப் போல ரயிலும், ப்ளேனும், தபாலும் இல்லாத அந்த நாளிலேயே வீட்டை வாசலை விட்டு, பந்துமித்ரர்களை விட்டு தொலைதூரத்திலுள்ள அந்த வித்யாசாலைக்குப் போய்ப் படித்திருக்கிறார்கள். ஒன்று – இரண்டு த்ருஷ்டாந்தம் அப்புறம் சொல்கிறேன்.

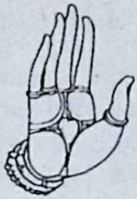
காஞ்சியின் கல்விப் பெருமை

தேசம் நெடுகிலும் ஏற்பட்ட இப்படிப்பட்ட வைதிக தர்ம ஸம்பந்தமுள்ள பெரிய வித்யாசாலைகளில் குறிப்பாகக் காஞ்சி மண்டலத்தில் இருந்தவற்றைப் பற்றி மாத்திரம் சொல்கிறேன். காஞ்சீபுரம் எப்போதுமே நானாவித சாஸ்த்ர வித்யைக்கும், பல ஸமயங்களின் தத்வ விசாரம், விவாதம் முதலியவற்றுக்கும் ஒரு கேந்த்ர ஸ்தானமாய் இருந்திருக்கிறது. கல்வியைக் கரையிலாத கச்சி மாநகர் என்று அப்பர் ஸ்வாமிகளே புகழும்படியான பெருமை அதற்கிருந்தது. அப்பர் சொன்னார் என்பதில் தனிச் சிறப்பு உண்டு. ஏனென்றால் சில ஞானிகள், மஹான்கள் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு ஈச்வரானுபவமும் அனுக்ரஹ சக்தியும் நிரம்ப இருக்கும். ஆனால் கல்வியறிவு என்று பார்த்தால் விசேஷமாக இருக்காது. 'அது வேண்டாம்' என்று தள்ளி விட்டுப் போனவர்களாகக்கூட இருப்பார்கள். ஸமீபத்தில் ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் இப்படித்தான் இருந்திருக்கிறார். வேறு சில மஹான்களைப் பார்த்தால் கல்வியிலும் அவர்கள் கரைகண்டவர்களாக இருப்பார்கள். ராமக்ருஷ்ணரின் ப்ரதம சிஷ்யர் விவேகானந்தர் இப்படி இருந்தவர்தான். அப்பர் ஸ்வாமிகளும் இப்படிப்பட்டவர்தான். தர்மஸேனர் என்ற பெயரில் அவர் இடைக்காலத்தில் சமணராக இருந்தபோது அந்த மத ஸித்தாந்தங்களைத் திருப்பாதிரிப்புலியூரிலிருந்த அவர்களுடைய பள்ளியில் பூர்ணமாகக் கற்றுத் தேர்ந்திருக்கிறார். எளிமையிலும் எளிமையை அவரிடம் பார்க்கும் போதே, அவருடைய தேவாரங்களில் எங்கே தொட்டாலும் உபநிஷத் உள்பட அனேக சாஸ்த்ரங்களில் ஆழந்த அறிவையும் பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்டவர் கல்விக்குக் காஞ்சி என்று விசேஷித்துச் சொன்னால் அது நிஜமாகவே விசேஷந்தானே!

காஞ்சீபுரம் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் இருந்த ஊர். ஸகல சாஸ்த்ர பண்டிதர்களும் கேள்விகள் கேட்டு அத்தனைக்கும் பதில்

சொல்கிறவர் மட்டுமே ஏறி உட்காரக்கூடிய பீடத்துக்குத்தான் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் என்று பெயர். அந்தப் பீடத்துக்கு நாலு வாசல் இருக்கும், எத்தனையோ படி இருக்கும். ஒவ்வொரு படியிலும் ஒரு ப்ரதிமை இருக்கும், அந்தப் பொம்மைகள்கூடக் கேள்வி கேட்கும். 'இதுக்குப் பதில் சொன்னால்தான் அடுத்த படி ஏறலாம்' என்று சொல்லும் – என்றெல்லாம் படிக்கிறோம். அதெல்லாம் எப்படிப் போனாலும் மஹா பண்டிதர்களாக இருந்தவர்கள் பல சாஸ்த்ர விஷயமாகவும் கேள்வி கேட்டுப் பதில் சொல்லக் கூடியவர்தான் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் ஏற முடியும் என்பது நிச்சயம். இப்படி நம்முடைய ஆசார்யாள் காஞ்சீபுரத்தில் ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோஹணம் செய்திருக்கிறார்!

ஹிந்து மதம் மட்டுமில்லாமல் பௌத்தம், சமணம் ஆகியனவும் அவற்றின் பெரிய அறிஞர்களும் காஞ்சீபுரத்தில் பிரகாசமாயிருந்திருப்பது சரித்ர பூர்வமாகத் தெரிகிற உண்மை. திங்நாகர், தர்மபாலர் முதலான பௌத்த அறிஞர்கள் காஞ்சீபுரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். மணிமேகலை, அறவணவடிகள் என்பவரிடம் பௌத்தமதத் தீக்ஷை பெற்றது இங்கேதான். திருப்பருத்திக்குன்றம் என்ற காஞ்சீபுரத்தின் பகுதி பெரிய சமண கேந்திரமாயிருந்திருக்கிறது. சமய நூல், தத்வ ஆராய்ச்சி என்று போகாமல், ஒரு விதமான (வேத ஸம்மதமில்லாத) ஆவேச வழிபாட்டுமுறைகள் மட்டுமேயான காபாலிகம், காளாமுகம் முதலான உக்ர மார்க்கங்களும்கூடக் காஞ்சி மண்டலத்தில் வேரூன்றப் பார்த்திருக்கின்றன. அஷ்ட காளிகளை ஆசார்யாள் இங்கே அடக்கிப் போட்டு அம்பாள் காமாக்ஷிக்கு முன்னால் ஸ்ரீ சக்ரம் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார். ஆனால் (கல்வியைக் குறித்த) நம் ஸப்ஜெக்டுக்கு அது ஸம்பந்தமில்லாத விஷயம். ஹிந்து ஸமயத்திலேயே உள்ள பல ஸித்தாந்திகளும், பௌத்தம் – சமணம் போன்ற புறச் சமய அறிவாளிகளும் ஏராளமாக நிறைந்திருந்து வாதப்போர்கள் நடத்திய இடமாகக் காஞ்சி இருந்ததுதான் நான் சொல்ல வந்தது. இதைப் பற்றி நிறையச் சொல்லலாமானாலும் இப்போது அந்தக் கதை வேண்டாம். ஏனென்றால் புதுசாக நான் கண்டு பிடித்திருக்கிற கதையைச் சொல்ல வேண்டும்.

'என் ரிஸர்ச்': கடிகை பற்றி

இதைச் சொல்வதற்குத்தான் பூர்வ பீடிகையாகக் குரு – வாத்யார் என்று ஆரம்பிக்கப் போக அது எங்கெங்கேயோ இழுத்துக் கொண்டு போய்விட்டது. என் புதுக் கதையை, என் 'ரிஸர்ச்'சை இனிமேல் 'டிலே' பண்ணப் போவதில்லை.

'கடிகா ஸ்தானம்', 'கடிகா ஸ்தானம்' என்று ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்கலாம், கேட்ட மாதிரியாவது இருக்கலாம், அல்லது கேட்காமலேகூட இருக்கலாம். ஹாஸ்யம் மாதிரிச் சொன்னா[illegible]ம் வருத்தத்தோடு சொல்கிறேன். நம் பூர்விக சாஸ்த்ரங்கள், [illegible]ம்முடைய வித்யாப்யாஸ முறைகள், அதற்கான ஸ்தாபனங்[illegible] ஆகியவை பற்றிப் பொது அறிவு தற்போது மிகவும் [illegible]றந்துவிட்டதே என்று வருத்தமாக இருக்கிறது. நான் விஷயக்ஞர்கள் என்று நினைத்து கடிகா ஸ்தானத்தைப் பற்றிக் கேட்டவர்களில்கூட சிலருக்கு (அந்தப்) பேர் மட்டும் தெரிந் திருந்ததே தவிர அதைப்பற்றி எந்த விவரமும் தெரியவில்லை. இந்தக் கடிகா ஸ்தானங்கள் நம் ஊர்களிலேயே நிறைய இருந் திருக்க, இவர்களோ, 'கோதாவரி தீரத்தில்தான் கடிகா ஸ்தானம் என்ற பெயரில் வித்யாசாலைகள் இருந்ததாகத் தெரி கிறது. அதற்கு மேல் அதைப் பற்றி தெரியவில்லை' என்றார் கள். இந்த மட்டும் கடிகா ஸ்தானம் என்றால் வித்யாசாலை என்று தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்களே என்று கொஞ்சம் த்ருப்திப் பட்டேன்!

வித்யாசாலைகளிலும் நம்முடைய வேத சாஸ்த்ரங்களை மட்டுமோ அல்லது அவற்றோடு இதர கலைகளையும் அந்தக் கால ஸயன்ஸ்களையும் சேர்த்தோ போதித்தவற்றுக்குத்தான் கடிகா ஸ்தானம் என்று பேர். பிற்காலத்தில் வேண்டுமானால் வேத வித்யா ஸம்பந்தமில்லாத கலாசாலைகளுக்கும் இந்தப் பேர் வந்திருக்குமோ என்னவோ? ஒரிஜினலாக வேதாப்

யாஸத்தை மையமாகக் கொண்டவற்றுக்கே இந்தப் பெயர். 'கடிகை' என்று தமிழில் சுருக்கிக் குறிப்பிடுவார்கள். குருகுலமாக இல்லாமல், பல வாத்யார்கள் ஏராளமான மாணாக்கர்களுக்கு வேதம், அல்லது வேதத்தோடு 'ஸெக்யுலர் எஜுகேஷன்' (உலகியல் படிப்பு) சொல்லிக் கொடுத்த கலாசாலைகளும் இருந்தன என்றும், புத்தருக்கு முந்திக் குறைச்சலாக இருந்த இவை, அவருக்குப் பிற்பாடு நிறைய ஏற்பட்டன என்றும் சொன்னேனல்லவா? இவற்றுக்குத்தான் கடிகா ஸ்தானம் என்று பேர் என்ற அளவுக்குக் கொஞ்சம் ஆராய்ச்சியிலேயே புரிந்து கொண்டேன். காஞ்சி மண்டலத்தில் இருந்ததாக நான் சொன்ன கல்வி நிலையங்கள் இப்படிப்பட்ட கடிகா ஸ்தானங்களே, கோதாவரிக்கும் போக வேண்டாம், கங்கோத்ரிக்கும் போக வேண்டாம்.

அடுத்த ஆராய்ச்சி என்ன என்றால் எங்கெங்கே இவை இருந்தன என்று சரித்ரத்தை, இலக்கியத்தை, சாஸனங்களைத் தோண்டிப் பார்த்தது. இப்படி நிறையத் தோண்டித் துருவினேன். (அதிலே) கொஞ்சம், பின்னால் சொல்கிறேன் என் பெருமை அடித்துக் கொள்வதற்குத்தானே ஆரம்பித்திருக்கிறேன்!

இதைவிட எனக்கு ரொம்பக் குதூஹலம் (அதாவது curiosity) ஏற்படுத்தி ஆராய்ச்சியில் இறக்கிவிட்ட விஷயம் என்னவென்றால் 'கடிகை' என்று ஏன் பேர் வந்தது? என்பது தான்.

'கடிகை' என்றால் சின்னதான பானை என்று ஓர் அர்த்தம். கடம்: பெரிய பானை. கடிகை: அதைவிடச் சின்னப் பானை. கடிகை என்றால் ஒரு நாழிகைப் பொழுது என்று இன்னொரு அர்த்தம். அந்த வார்த்தை எந்த அர்த்தத்தில், அல்லது எந்த விதத்தில் வித்யாசாலைக்குப் பெயராக இடப்பட்டது என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று ஆர்வம் உண்டாயிற்று. நான் கேட்டுப் பார்த்த யாருக்கும் சொல்லத் தெரியவில்லை. கடைசியில் எத்தனையோ தோண்டித் துருவியதில் – என்னுடைய ரிஸர்ச்சில் பாஸ் பண்ணிவிட்டேன். அந்தப் பெருமை அடித்துக் கொள்ளத்தான் இப்போது கதையளந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

மெட்ராஸில் இருக்கிற ஓரியண்டல் மானுஸ்க்ரிப்ட் லைப்ரரிக்காரர்கள் தங்களிடமுள்ள சுவடிகளில் பலவற்றை அச்சுப்போட்டு வருகிறார்கள். ஸமீபத்தில்★ அவர்கள் போட்டிருந்த 'ஆபோகம்' என்ற புஸ்தகத்தைப் படித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இது என்ன புஸ்தகம் என்று சொல்ல வேண்டுமானால் இதற்கு அப்பாப் புஸ்தகம், தாத்தாப் புஸ்தகம், கொள்ளுத்தாத்தா புஸ்தகம் முதலியவற்றைப் பற்றிச் சொல்லியாக வேண்டும். இவையெல்லாம் அத்வைத சாஸ்த்ரங்களானபடியால் உங்களுக்கும் கொஞ்சம் தெரிந்திருப்பது நல்லதுதான். சொல்கிறேன்.

வ்யாஸர் 'ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்' செய்திருக்கிறார். அதற்கு ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார். அந்தப் பாஷ்யத்துக்கு பாஷ்யம் மாதிரி விளக்கவுரை வாசஸ்பதி மிச்ரர் செய்திருக்கிறார். இதற்கு 'பாமதி' என்று பெயர். வாசஸ்பதி மிச்ரருடைய பத்னியின் பெயர் பாமதி. அந்தப் பெயரையே புஸ்தகத்துக்கு வைத்தார். பாஷ்யத்தின் பாஷ்யமான இதற்கும் பாஷ்யம் மாதிரி அமலானந்தர் என்பவர் 'கல்பதரு' என்று எழுதியிருக்கிறார். அந்தக் 'கல்பதரு'வுக்கும் விளக்கவுரையாக லக்ஷ்மிந்ருஸிம்ஹர் என்பவர் எழுதியதுதான் 'ஆபோகம்'. அதாவது 'ப்ரஹ்மஸூத்ர'த்தின் குழந்தை அதற்கு ஆசார்யாள் செய்த பாஷ்யமென்றால், பேரக் குழந்தை 'ஆபோகம்!'

அந்தப் புஸ்தகத்தைப் பார்த்ததிலிருந்து, ஒரு ரெஃபரன்ஸுக்காக அதன் அப்பாப் புஸ்தகமான 'கல்பதரு'வைப் பார்க்க வேண்டி வந்தது. அதிலே ஓரிடத்திலே கடிகாஸ்தானத்தைப் பற்றி வருகிறது.

எந்த இடத்திலே என்றால், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் மூன்றாம் அத்யாயம், நாலாம் பாதம், இருபதாம் ஸூத்ரத்தை விளக்கும் இடத்திலே. ஸன்னியாஸ ஆச்ரமம் என்பது உண்டு என்று ஸூத்ரகாரர் (வ்யாஸர்) அபிப்ராயப்படுகிற இடம். 'க்ருஹஸ்தன் பண்ணும் வைதிகக் கர்மாவினாலேயே அவனுக்கு நேராக மோக்ஷம்; வைதிகக் கர்மாவை விட்ட ஸன்னியாசம் கூடாது என்கிற ஜைமினியின் பூர்வ மீமாம்ஸைக் கொள்கையை

★ இப்பகுதியை ஸ்ரீசரணர்கள் 1965-ல் அருளினார்.

ஆக்ஷேபித்து இங்கே வ்யாஸாசார்யாள் துரீயாச்ரமத்தை (நாலாவது ஆச்ரமமான துறவறத்தை) ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

ஸன்னியாஸியின் லக்ஷணம் என்ன என்று இங்கே 'கல்பதரு'வில் அமலானந்தர் கொடுத்திருக்கிறார். ஸன்னியாஸி என்பவன் சிகையை எடுத்துவிட்டு முண்டனம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் (மொட்டை அடித்துக் கொள்ள வேண்டும்), பூணூலை அறுத்துப் போட்டுவிட வேண்டும் என்றுதான் பொதுவிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் சிகையையும் பூணூலையும் கத்தரிக்காமலே ஸன்னியாஸி இருக்கலாமென்ற வழக்கத்தைச் சிலர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் — பிற்காலத்தில் வந்த ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தில் இந்த வழக்கம்தான். இதில் எது ஸரி என்று இங்கே 'கல்பதரு'க்காரரர் தம் அபிப்ராயத்தைச் சொல்கிறார்:

> *'யேது சிகா யஜ்ஞோபவீத த்யாக ரூப பாரம ஹம்ஸ்ய வ்ருத்திம் ந மந்யந்தே தே ந பச்யந்தி ப்ரத்யக்ஷ கடிகாஸ் தாநேஷு பட்யமாந ஆதர் வணீம் ச்ருதிம் — ஸசிகம் வபநம் க்ருத்வா பஹிஸ் ஸூத்ரம் த்யேஜத் புத:'*

'ஸன்னியாஸிகளில் உச்சமான பரமஹம்ஸ முறைக்குப் போகிறவன் தலையைப் 'பண்ணிக்' கொள்ள வேண்டாமென்றும், பூணூலைக் கத்திரித்துப் போட வேண்டாமென்றும் சொல்கிறவர்கள், 'ஸன்னியாசாச்ரமம் எடுத்துக் கொள்ளும் புத்திமான் சிகையை எடுத்துவிட்டு, பூணூலையும் துறந்துவிட வேண்டும்' என்று கடிகாஸ்தானத்திலே அத்யயனம் செய்பவர்கள் சொல்லும் அதர்வ வேத வாக்கைக் கேட்டதில்லை போலிருக்கிறதே!' என்று அர்த்தம்.

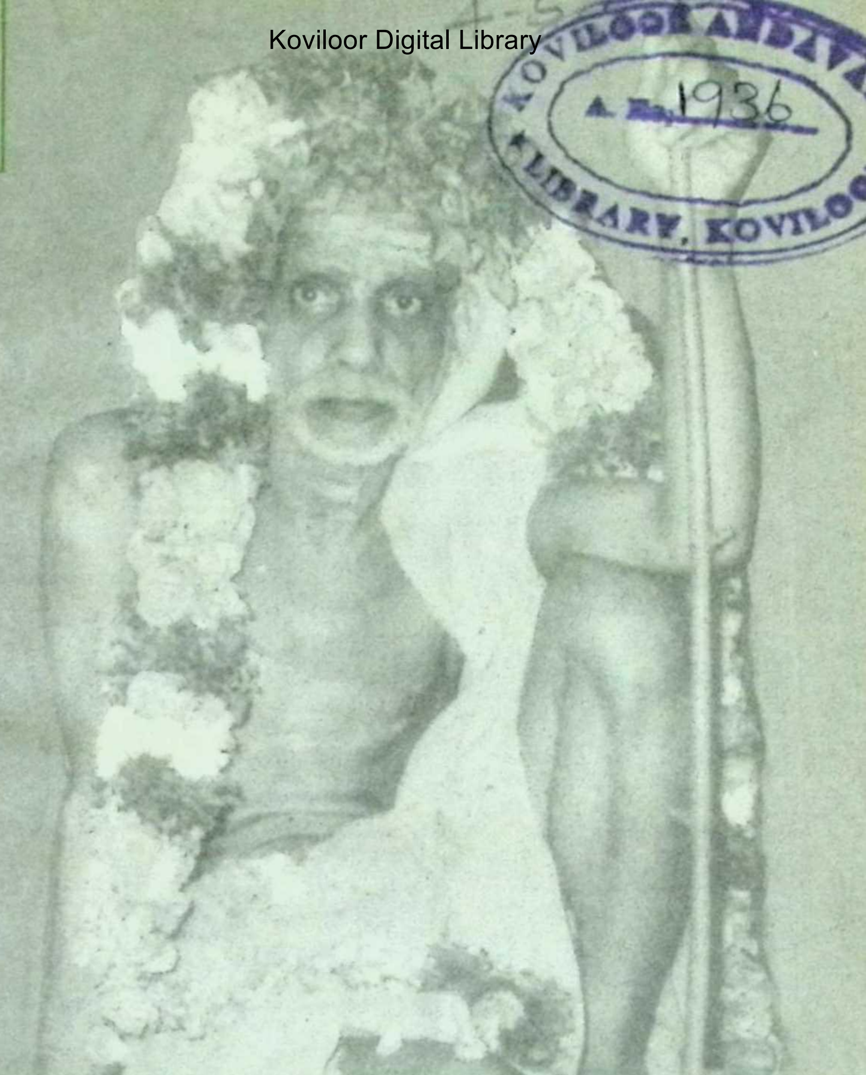
அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

திருவெண்காடு - ஸ்ரீ பிரும்மவித்யாம்பிகை

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

66

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

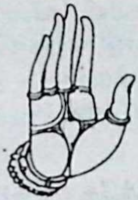
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

கடிகையின் தொன்மை

இதிலிருந்து தெரிகிற இன்னொரு முக்யமான விஷயம், பிற் காலத்தில் அதர்வ வேத அத்யயனம் அடியோடு மங்கிப் போய்விட்டாலும் அக்காலத்தில் அந்த வேதமும் போதிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதாகும். அதிருக்கட்டும். இதிலே கடிகாஸ் தானம் என்பது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராசீனமான (தொன்மை வாய்ந்த) அத்வைத ப்ரமாண நூல்களிலொன்றி லேயே 'கடிகா ஸ்தானத்துப் பசங்களின் அத்யயனத்தை இவர் கள் கேட்டதில்லையா என்ன?' என்று வருவதால், கடிகாஸ் தானங்கள் வித்வத் ஜனங்களால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டது நன் றாகத் தெரிகிறது.

'கல்பதரு' எழுதிய அமலானந்தர் அதன் முடிவில் சொல்லிக் கொள்வதிலிருந்து அவர் தேவகிரியில் க்ருஷ்ணன், மஹாதேவன் என்ற யாதவ வம்சத்து ஸஹோதரர்களின் ஆட்சிக் காலத்தி லிருந்தவரென்று தெரிகிறது. இது கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற் றாண்டு மத்தியாகும். (அதாவது ராமானுஜருக்கு நூறு, நூற் றைம்பது வருஷம் அப்புறம்) இதற்கு முன்னாடியும் பின்னாடி யும் எப்போதிலிருந்து எதுவரை கடிகாஸ்தானத்தைப் பற்றி ஆதாரபூர்வமான சாஸனங்களில் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறது என்று தேடிப் பார்த்தேன். ஆராய்ச்சி அமலானந்தர் காலத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னால் கொண்டு விட்டது!

கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டு ஆரம்ப காலத்திலேயே ஒரு

ராஜா தன்னுடைய வித்யா குருவோடுகூட ஒரு கடிகாஸ்தானத்தில் வித்யாப்யாஸம் செய்திருக்கிறான்.அந்த ராஜா கர்நாடக தேசத்தில் ஷிமோகாப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன். அவன் படித்த கடிகாஸ்தானம் இருந்ததோ காஞ்சீபுரத்தில்! ஒரு ராஜாவே எத்தனையோ நூறு மைல் கடந்து வந்து சேர்ந்து படிக்கும்படியாக அத்தனை உயர்வுடன் காஞ்சீபுரத்தில் கல்வி விலாஸம் இருந்திருக்கிறது! அவனுடைய குருவும் அவனோடு வந்தாரென்பதால் மிகவும் உயர்ந்த, ஸூக்ஷ்மமான சாஸ்த்ரங்கள் இந்த கடிகாஸ்தானத்தில் போதிக்கப்பட்டதாக ஊஹிக்கலாம்.

ரயிலும் ரோடும் இல்லாத ஆதி நாளிலிருந்தே வித்யைக்காக நம் தேசத்தவர்கள் ஆயிரம், ஆயிரத்தைந்நூறு மைல் தாண்டிப் போயிருக்கிறார்கள். காஞ்சியிலிருந்து காசிக்கு, பாடலிபுத்ரத்துக்கு என்றெல்லாம் போயிருக்கிறார்கள். சிதம்பரத்தில் பதஞ்ஜலி பாடம் சொல்லிக் கொடுத்ததாகச் சொன்னேனே, அதற்குக் கௌட தேசம் என்கிற வங்காளத்திலிருந்துகூட சிஷ்ய வந்திருக்கிறார். கௌடர் என்றே அவரைச் சொல்வது. அவருடைய சிஷ்யருக்கு சிஷ்யர்தான் ஆசார்யாள். ஆசார்யாள் காசியில் வேதாந்தம் போதித்தபோது கற்றுக் கொள்வதற்காக சோழ தேசத்திலிருந்து ஸனந்தனர் என்பவர் அங்கே போயிருக்கிறார். இவர்தான் பிற்பாடு பத்மபாதர் என்று பெயர் பெற்றவர்.

இம்மாதிரி ஷிமோகாவிலிருந்து காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்த ராஜாவின் பெயர் மயூரவர்மா. அவனுடைய குருவின் பெயர் வீர சர்மா.

(சர்மா – பிராமணன்; வர்மா – க்ஷத்ரியன்; குப்தா – வைச்யன்; தாஸன் – நாலாம் வர்ணம்.)

ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் ('ப்ரவசனம் நிகிலம்' என்று சாஸனத்தில் கண்டிருக்கிறது) ஸாங்கோபாங்கமாகப் படிப்பதற்காக இந்த இரண்டு பேரும் போனார்கள் என்று மயூரவர்மாவுக்கு இரண்டு பட்டம் தள்ளி ஆட்சி செய்த காகுத்ஸ வர்மா என்

பவன் ஷிமோகா ஜில்லாவிலுள்ள தலகுண்டாவில் ஸ்ரீ ப்ரணவேச்வரஸ்வாமி கோயில் தூண் ஒன்றில் பொறித்திருக்கும் கல்வெட்டில் சொல்கிறான். 'எபிக்ராஃபிகா இன்டிகா' எட்டாம் வால்யூமில் சாஸன வாசகம் இருக்கிறது:

'ய: ப்ரயாய பல்லவேந்த்ரபுரீம்'

என்பதாகக் காஞ்சியைப் 'பல்லவேந்த்ரபுரி' என்று சொல்லி 'கடிகாம் விவேச' – கடிகையில் சேர்ந்தான் – என்று முடித்திருக்கிறது.

ஏற்கெனவே குருவிடம் படித்து முடித்துவிட்ட ராஜா, அல்லது ராஜகுமாரன், அந்த குருவையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸகல சாஸ்த்ரத்தையும் ஸாங்கோபாங்கமாகக் கற்க நம் காஞ்சீபுரத்துக்கு வரும்படியான பெருமை அங்கேயிருந்த கடிகைக்கு இருந்திருக்கிறது என்பதிலிருந்து, நாலந்தா, தக்ஷசிலா யுனிவர்ஸிடிகளைப் போல நம் தமிழ் நாட்டிலும் இருந்திருப்பது தெரிகிறதோல்லியோ?

மயூரவர்மாவின் காலமான அந்த நாலாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் காஞ்சீபுரத்திலிருந்து கொண்டு ஸ்கந்தசிஷ்யன் என்ற பல்லவ ராஜா ஆண்டிருக்கிறான். இவன் ஸத்யஸேனன் என்ற இன்னொரு ராஜாவிடமிருந்து ஒரு கடிகையை ஜயித்துப் பெற்றான் என்று வேலூர்பாளையத்திலுள்ள மூன்றாவது விஜய நந்திவர்மாவின் சாஸனமொன்றிலிருந்து தெரிகிறது. வேலூர்பாளையம் என்பது அரக்கோணத்துக்கு வடமேற்கே ஏழுமைலில் இருக்கிற ஊர். இந்த சாஸனம் 'ஸௌத் இன்டியன் இன்ஸ்க்ரிப்ஷன்', இரண்டாம் வால்யூம், ஐந்தாம் பார்ட்டில் பிரசுரமாயிருக்கிறது:

'ஸ்கந்த சிஷ்யஸ் ததோ அபவத் – த்விஜாநம் கடிகாம் ராஜ்ஞ: ஸத்யஸேநாத் ஜஹார ய:'

'த்விஜாநாம் கடிகாம்' அதாவது, 'பிராமணர்களுடைய கடிகையை' என்று அர்த்தம். இதிலிருந்து வேத சாஸ்த்ர அடிப்படையில் ஏற்பட்ட கல்விச்சாலையே கடிகை என்று தெரி

கிறது. 'கல்பதரு' மேற்கோளிலிருந்தும் அங்கே தற்போது வழக்கொழிந்துவிட்ட அதர்வவேத அத்யயனங்கூட நடந்திருப்பதாகத் தெரிந்ததல்லவா?

எதிரி அரசனிடமிருந்து கடிகையைக் கைப்பற்றியதை முக்யமாகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து அது யுனிவர்ஸிடி போலப் பெரிய ஸ்தாபனமாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிகிறது.

கடிகைகளில் வேதவித்யை மட்டுமின்றி, வேதத்தில் அதிகாரமுள்ள ப்ரம்ம – க்ஷத்ரிய – வைச்யர்களுக்கான எல்லா வித்யைகளுமே சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாமென்றும், இவற்றில், க்ஷத்ரியர்களுக்கான தனுர்வேத சிக்ஷையினால் எதிர்காலத்துக்கான வீரர்கள் உருவாக்கப்பட்டார்களென்பதால் தான் குறிப்பாக சத்ரு ராஜாவிடமிருந்து கடிகையைக் கைப் பற்றியிருக்கக் கூடுமென்றும் ஓர் அனுமானம். அல்லது அறிவுக் கோட்டை என்ற காரணத்துக்காகவே அறிவை மதித்த அக்காலத்தில் ஒரு ராஜா இன்னொரு ராஜாவின் வித்யாசாலையைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கலாம்!

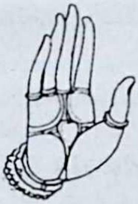
'த்விஜர்' என்பதன் நேர் மொழிபெயர்ப்பு, 'இருபிறப்பாளர்' என்பது. உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தினால் இரண்டாவது பிறப்பு எடுப்பதாகக் கருதப்படும் முதல் மூன்று வர்ணத்தாருமே த்விஜர்கள்தான். அதனால் 'த்விஜர்களுடையவை' எனப்படும் கடிகைகளில் க்ஷத்ரியர்களும் படித்திருக்க இடமுண்டு. மயூரவர்மா என்று சற்றுமுன் சொல்லப்பட்டவன் க்ஷத்ரியன்தானே?

'ஸத்ய ஸேனன்' என்ற சத்ரு ராஜாவின் பேரிலிருந்து அவன் அசோக சாஸனம் சொல்லும் 'ஸத்ய புத்த' ('புத்ர' தான் 'புத்த' என்றாகியிருக்கிறது) அரசர்களில் ஒருவன், இந்த ஸத்யபுத்ரர்கள்தான் தொண்டை மண்டலாதிபதிகள் என்றெல்லாமும் கொஞ்சம் ரிஸர்ச் பண்ணிப் பார்த்திருக்கிறேன்.

வேலூர்பாளைய சாஸனம் இன்னொன்றிலிருந்து

நரஸிம்ஹவர்மா காஞ்சீபுரத்தில் கைலாஸநாதர் ஆலயத்தைக் கட்டியதோடு பிராமணர்களுக்கென (இங்கேயும் 'த்விஜா நாம்' என்று இருக்கிறது) கடிகாஸ்தானமும் மறுபடி கட்டிக் கொடுத்தானென்று தெரிகிறது. 'புநர் வ்யதாத் – மறுபடி கட்டிக் கொடுத்தான்' – என்று இருப்பதால் இவனுக்கு ரொம்பக் காலம் முன்பே கடிகை இருந்து அது இவன் நாளில் சிதிலமாயிருக்க வேண்டும்; அதை இவன் அதன் முக்யத்வம் உணர்ந்து புனர் நிர்மாணம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. அழகான ச்லோகமாக இருக்கிறது சாஸனம்:

தத் புத்ர ஸூந: நரஸிம்ஹவர்மா
புநர்வ்யதாத் யோ கடிகாம் த்விஜாநாம்
சிலாமயம் வேச்ம சசாங்கமௌளே:
கைலாஸகல்பம் ச மஹேந்த்ரகல்பம்.

கற்கோயிலின் தோற்றம்

'சிலாமயம் வேச்மம்' என்றால் கருங்கல்லால் ஆன க்ருஹம்; கற்கோயில். இப்போது கோயிலென்றால் கருங்கல்லை அடுக்கிக் கட்டியதுதான் என்றாகி விட்டதால் இதை விசேஷமாகக் குறிப்பிடுவானேன் என்று தோன்றலாம். ஆனால் காரணத்தோடுதான் இங்கே இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஏழாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்த மஹேந்த்ர வர்மப் பல்லவனுக்கு முன்பெல்லாம் செங்கல், மரம் முதலிய வற்றால்தான் கோயில் கட்டினார்கள். மஹேந்த்ரவர்மாதான் முதன்முதலில் கற்கோயில் கட்டினவன். 'கட்டினவன்' என்பது தப்பு; கோவில் 'எடுத்தவன்' என்றே அவனைச் சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் இவன் காலத்தில்கூட, மலைகளிலிருந்து பாறைகளை வெட்டி slabகளாக (துண்டங்களாக)ச் செதுக்கிக் கொண்டு வந்து அவற்றை அடுக்கிக் கோயில் கட்டுவது என்ற

வழக்கம் ஏற்படவில்லை. பின்னே எப்படி கற்கோயில் எடுத்தானென்றால், குன்றாகப் பெரிய பாறைகளிருக்கும் இடத்துக்குப் போய், அங்கே அந்தக் குன்றையே குடைந்து, செதுக்கி அப்படியப்படியே கோயிலாக ஆக்கும்படிச் செய்தான். செங்கல்லாலோ மரத்தாலோ ஆதியில் கோயில் அமைத்ததிலிருந்து இது முதல் டெவலப்மென்ட் (வளர்ச்சி).

இரண்டாவது டெவலப்மென்ட் மஹேந்த்ரவர்மாவுக்கு நூறு வருஷம் பிற்பாடு வந்த இரண்டாவது நரஸிம்ஹவர்மாவான ராஜஸிம்ஹ பல்லவனின் காலத்தில் ஏற்பட்டது. அதாவது, இவன்தான் பெரிய பெரிய பாறைகளைத் துண்டங்களாக வெட்டிச் செதுக்கி எங்கே வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவற்றை அடுக்கி நிஜமாகவே கோயில் கட்ட ஆரம்பித்தான். அந்த முதல் கோயில்தான் காஞ்சி கைலாஸ நாதர் ஆலயம்; அதைத்தான் குறிப்பாக 'சிலாமயம் வேச்மம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

குன்றுகளைக் குடைந்து கோயிலாக்கினபோது ('குடைவரைக் கோயில்' என்பது இதைத்தான்) நாம் கல் இருக்கிற இடத்துக்குப் போக வேண்டும். அதாவது ஸ்வாமியைத் தேடிக் கொண்டு நாம் போக வேண்டும். கல் நம்மைத் தேடி வரும்படியாக அதைச் செதுக்கிக் கொண்டு வந்து செங்கல்லைப் போலவே இசைத்துக் கட்டி ஸ்வாமியே நம்மிடம் எழுந்தருளும்படியாகச் செய்த முதல் கற்கோயில் கைலாஸநாதருடையது. இதைக் 'கட்டிடக் கோயில்' என்பார்கள். விஷயம் தெரிந்தவர்கள் 'கற்றளி' என்பார்கள். 'கல் தளி' தான் 'கற்றளி'. தளி என்றால் கோயில்.

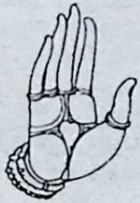
பூலோகக் கைலாஸமாக இந்தக் கோயிலைக் கட்டியதைத் தான் 'கைலாஸ கல்பம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. மஹேந்த்ர வர்மா அனுஸரித்த நிர்மாண முறையின் வழியிலேயே இதை நரஸிம்ஹ வர்மா செய்தான் என்பதை 'மஹேந்த்ர கல்ப:' என்று சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

அப்பர் ஸ்வாமிகளால் சமணத்திலிருந்து வைதிக மதத்துக்குத் திருப்பப்பட்ட மஹேந்த்ர வர்மா மாமண்டூர், மண்டகப் பட்டு, பல்லாவரம் (பல்லவர்புரம்), திருச்சி மலைக்கோட்

டைக் கோயிலுக்குக் கீழே எல்லாம் குகைகளில் குடைவரைக் கோயில்கள் கட்டினவன். அவன் ஏழாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் இருந்தவன். அவனுடைய பிள்ளையும் ஒரு நரஸிம்ஹ வர்மாதான். வாதாபிவரை போய் ஜயித்த மாமல்லன் அவன்தான். ஆனால் கைலாஸநாதர் கோயில் கட்டினவன் அவனில்லை. அவன் முதலாவது நரஸிம்ஹன். இவன் அவனுடைய கொள்ளுப்பேரனான இரண்டாவது நரஸிம்ஹன். முதல் நரசிம்ஹனோடு இவனைக் குழப்பிக் கொள்ளாமலிருப்பதற்காகப் பொதுவாக இவனை இவனுடைய பட்டப்பெயரான ராஜஸிம்ஹன் என்ற பெயரில் குறிப்பிடுவதே வழக்கம். புகழ் பெற்ற தன் மூதாதையான மஹேந்த்ரவர்மாவின் வழியில் தானும் கோயிலெடுத்ததால் 'மஹேந்த்ர கல்ப:' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான்.

'சசாங்க மௌளி' என்பது சந்த்ர சேகரனாக இருக்கப்பட்ட பரமேச்வரனைக் குறிக்கும் பெயர்.

'சிலாமயம் வேச்ம சசாங்கமௌளே!' என்று 'ச' காரம் மோனையாக வருவது காதுக்கு மதுரமாயிருக்கிறது!

கோயிலும் கடிகையும்

வேத சாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு கடிகை; தேவதாராதனத்துக்குக் கோயில் என்று இரண்டையும் நரஸிம்ஹவர்மா நிர்மாணித்ததில் ரொம்பவும் பொருத்தமும் பொருளும் இருக்கின்றன. வேத மந்த்ரங்களைக் கொண்டு செய்யும் ப்ராண ப்ரதிஷ்டையும், கும்பாபிஷேகமும், பூஜைகளுந்தான் தெய்வ ஸான்னியத்தை ஆலயங்களில் உண்டாக்குபவை. வேதம் என்ற வேரிலே ஊன்றி நிற்கும் நம்முடைய ஸனாதன தர்மமென்னும் வ்ருக்ஷத்தில் பழமாகத் தொங்குவதே ஆலயம். எல்லாரும் அனுபவிப்பதற்காக வெளியே தொங்குகிற இந்த ஆலயப்

பழம் உண்டாகக் காரணமான வேர் மறைவாக, மறையாக இருப்பதே!

நரஸிம்ஹவர்மா முதலான ராஜாக்களின் வழியிலேயே தான், ராஜாக்கள் எடுபட்டுப் போனபின் நம்முடைய மதத்துக்கு நிரம்பப் போஷணை தந்துள்ள செட்டிப் பிள்ளைகளும் (நகரத்தாரும்) ஒரு கோயிலை ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணினால் ஒரு பாடசாலை ஏற்படுத்துவது என்று வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'பாடசாலையில் கற்றதனால் ஆய பயன் இதுதான்' என்று வாலறிவன் நற்றாளைக் காட்டிக் கொடுக்கும்படியாக ஆலயங்களை எழுப்புவது பூர்விகர் வழக்கமாயிருந்தது.

கல்வி கற்பதைச் சொல்லும் இடத்தில் ஈச்வரனுக்கு 'வாலறிவன்' என்ற பெயரைத் திருவள்ளுவர் கொடுத்திருப்பது அர்த்த புஷ்டி வாய்ந்தது. எல்லாம் அறிந்த ஸர்வஜ்ஞனே 'வாலறிவன்'. எத்தனை கற்றாலும் அதனால் அஹங்கரிக்காமல் அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் அது துளி மாத்திரமே என்ற அடக்கத்தோடு அவனுடைய நற்றாள் தொழ வேண்டுமென்றுதான் இந்த வார்த்தையைப் போட்டிருக்கிறார்.

கடிகாஸ்தானம் பற்றி உள்ள இன்னொரு கல்வெட்டு எட்டாம் நூற்றாண்டிலும் அது சீர்சிறப்புடன் இருந்ததைக் காட்டுகிறது. ('ஸௌத் இன்டியன் இன்ஸ்க்ரிப்ஷன்ஸ்' நாலாவது வால்யூமில் ப்ரசுரமாயுள்ள கல்வெட்டு.) இந்தக் கல்வெட்டு காஞ்சீபுரம் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலில் இருப்பது.

ஒரு ஸமயம் பல்லவர்களில் ஸிம்ஹாஸனம் ஏறிய மத்யப் பிரிவினரின் வம்சம் ஸந்ததி இல்லாமல் முடிந்துபோய் விட்டது. காஞ்சீபுரத்தில் ராஜா இல்லாமல் அராஜகம் ஏற்பட்டுவிட இருந்தது. அப்போது கிளை வம்சத்தில் ஹிரண்யவர்மா என்று ஒரு குறுநில மன்னன் இருந்தான். காஞ்சீபுரத்தின் ப்ரமுகர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அவனிடம் போய் அவனுடைய பிள்ளை பரமேச்வர வர்மாவைக் காஞ்சியில் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டு ராஜாவாக இருப்பதற்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்று விஞ்ஞாபித்துக் கொண்டார்கள். அவன் அப்படியே

அனுப்பி வைத்தான். அப்புறம் வைதிக ச்ரேஷ்டர்கள் காஞ்சீ புரத்தில் பரமேச்வர வர்மாவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து வைத்து நந்திவர்மப் பல்லவன் என்ற பட்டத்தைக் கொடுத் தார்கள். இதைச் சொல்லும் அந்தக் கல்வெட்டு, முதலில் ஹிரண்யவர்மாவிடம் தூது போன ப்ரமுகர் கோஷ்டி, பிற் பாடு பரமேச்வர வர்மாவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்த வேத பிராமண கோஷ்டி ஆகிய இரண்டிலுமே காஞ்சியிலிருந்த கடிகையின் ஆசிரியர்கள் இருந்ததாகச் சொல்கிறது. இதிலி ருந்து கடிகா ஸ்தானத்தின் உசந்த ஸ்தானமும் அதன் அத்யா பகர்களுக்கு இருந்த மதிப்பும் தெரிகிறது.

'விக்ரமாதித்யன்', 'ஸத்யாச்ரயன்' என்ற பட்டப் பெயர் களை பாதாமி (வாதாபி)யிலிருந்து ஆட்சி செய்த சாளுக்கியர் கள் வைத்துக் கொள்வார்கள். இவர்களுக்கும் பல்லவர்களுக் கும் யுத்தங்கள் நடந்ததுண்டு. ஜயாபஜயங்கள் மாறி மாறி வரும். விக்ரமாதித்ய ஸத்யாச்ரயன் என்ற பெயருடைய ஒருவன் பண்ணிய தர்மத்தைப் பற்றிய கல்வெட்டு காஞ்சி கைலாஸநாதர் கோயில் மஹா மண்டபத்துக்கு மேற்கே உள்ள தூண் வரிசைகளில் வடக்கேயுள்ள ஸ்தம்பத்தில் இருக்கிறது. அதிலே காஞ்சீபுரத்து கடிகையில் இருப்பவர்களை 'மஹா' ஜனங்கள் என்று மரியாதையாகச் சொல்லி, 'இந்தத் தர்மத் துக்கு ஹானி செய்கிறவர்கள் கடிகை மஹா ஜனங்களை ஹத்தி செய்யும் பாபத்துக்கு ஆளாவார்கள்' என்று (ஸம்ஸ்க்ருதத்தில்) சொல்லியிருக்கிறது.*

பொதுவாக ஒரு ராஜ சாஸனமிருந்தால் அதிலே மூன்று பகுதிகள் இருக்கும். முதல் பகுதிக்கு 'ப்ரசஸ்தி' என்று பேர். புகழ்மொழி என்று அர்த்தம். சாஸனத்தின் மூலம் ஏதோ ஒரு தானம் செய்து, அது நிரந்தரமாக இருக்கச் செய்கிற ராஜா வுடைய மூதாதையர்களின் பெருமை, அவனுடைய ஸொந்தப் பெருமை முதலானதுகள் ப்ரசஸ்தியில் கூறப்பட்டிருக்கும். அடுத்ததான மத்யப் பகுதிதான் தான விவரத்தைச் சொல்வது. இன்னாருக்கு, இன்ன ஸமயத்தில், இன்ன தானம் செய்யப்படு கிறது என்று அதில் விவரித்திருக்கும். கடைசியில் 'வ்யாஸ கீத ச்லோகங்கள்' என்ற பகுதி. அதிலே தற்போது ஏற்படுத்தி

* எபிக்ராஃபிகா இண்டிகா மூன்றாம் பகுதி, பக்கம்-360.

வைத்த இந்த என்டோமென்டை எந்நாளும் தர்மகர்த்தாக்கள் நேர்மையாக நடத்தி வைக்க வேண்டும் என்று உணர்த்துவதற்காக, 'இந்தச் சாஸன ப்ரகாரம் நடத்திவைப்பவர்கள் இப்படியிப்படியான புண்யங்களை அடைவார்கள் என்றும், அதற்குக் குந்தகம் செய்பவர் இப்ப்டியிப்படியான பாபங்களுக்கு ஆளாவார்கள்' என்றும் சொல்லியிருக்கும். பொதுவாக, 'கங்கைக்கரையில் காராம்பசுவைக் கொன்ற பாவம் ஸம்பவிக்கும்' என்று – இதுதான் பாபங்களுக்கெல்லாம் உச்சம் என்கிற கருத்தில் – சொல்லியிருக்கும். அதற்குப் பதிலாக கடிகை மஹாஜனங்களைக் கொலை செய்வதைச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தே அவர்களுக்கு இருந்த மஹா மதிப்பு மரியாதைகள் தெரிகின்றன!

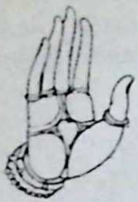
இன்னொரு கல்வெட்டிலிருந்து ஓர் கடிகை எத்தனாம் பெரிசாக, ஓர் ஊர் மாதிரி, இருந்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது. ஆச்சரியமாகக்கூட இருக்கிறது. ஏழாயிரம் பேர் ஒரே கடிகையில் படித்திருக்கிறார்கள்! வடார்க்காடு குடியாத்தத்துக்கு அருகில் திருவல்லம் கிராமத்தில் நீவா என்ற ஆற்றின் மத்தியிலுள்ள பாறையில் இந்தக் கல்வெட்டு இருக்கிறது. அது எட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதியைச் சேர்ந்ததென்று கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். 'ஸௌத் இன்டியன் இன்ஸ்க்ரிப்ஷன்ஸ்', முதல் வால்யூம், முதல் பார்ட்டில் இது ப்ரசுரமாகியிருக்கிறது. அனேகமாகக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாமே ஒருத்தன் செய்த தான தர்மத்தைத்தான் சொல்வதற்கிணங்க இதுவும் ஒரு தர்மத்தைச் சொல்லி, 'இந்த தர்மத்துக்கு ஹானி உண்டாக்குபவன் கடிகையிலுள்ள ஏழாயிரம் பேரையும் கொன்ற பாபத்துக்கு ஆளாவான்' என்கிறது.

பிரஸித்தி உடையவையாக நந்திவர்மப் பல்லவனின் 'காசாகுடிச் செப்பேடுகள்' என்று உண்டு. நான் முன்னே சொன்ன புஸ்தகத்தின் இரண்டாவது வால்யூம், மூன்றாம் பார்ட்டில் போட்டிருக்கிற இந்த சாஸனங்களில் ஒன்றிலிருந்து 'பூதேவர்'கள் எனப்படும் பிராமணர்களிடம் எத்தனை பக்தி விச்வாஸத்துடன் 'க்ஷத்ர சூடாமணி'களாயிருந்த ராஜாக்கள் கடிகைகளைக் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது. கடிகாஸ்தான ஆசார்யள் தனியாகக் குருகுலம் நடத்தாவிட்டாலும்,

சதுர்வேதப் பண்டிதர்களாகவும், தர்ம கர்மங்களில் சிறந்தவர் களாகவும், தேவ, த்விஜ என்று தெய்வத்தோடு சேர்த்துச் சொல்லி ஸத்காரம் செய்யத் தக்கவர்களாகவும் இருந்திருக் கிறார்களென்று இதிலிருந்து தெரிகிறது.

ஏழாயிரம் மாதிரியே, மூவாயிரம் பேர், ஓராயிரம் பேர் படித்த கடிகைகளைப் பற்றியும் தெரிய வருகிறது. வடார்க்காடு செய்யாறு தாலூகாவில் ப்ரம்மதேசம் என்ற கிராமமிருக்கிறது. 'ப்ரம்மதேயம்' என்றாலே பிராமணனுக்குத் தானம் தந்தது என்றுதான் அர்த்தம். அந்தக் கிராமத்தில் சந்த்ர மௌளீச்வரர் ஆலயம் இருக்கிறது. அதன் கர்ப்பக்ருஹ வடவண்டைச் சுவரில் உள்ள கல்வெட்டில். 'த்ரைராஜ்ய கடிகாமத்யஸ்த மூவாயிரவர்' என்று வருகிறது. 'மூவாயிரவர்' என்ற தமிழ் வார்த்தை, அந்தக் கடிகையில் தொடர்ச்சியாக மூவாயிரம் பேர் படித்து, இவ்விஷயம் ஸர்வஜனங்களின் கவனத்தையும் கௌரவத்தை யும் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதைக் காட்டுகிறது. இதேபோல் இன்னொரு சாஸனத்தில் 'கடிகை ஏழாயிரவர்' என்றும் தமிழில் வருகிறது. ஆயிரம் பேர் படித்த ஒரு கடிகையை 'கடிகா ஸஹஸ்ரம்' என்று ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட் டிருக்கிறது.

ஏழாயிரம், மூவாயிரம் என்பதெல்லாம் கொஞ்சம் மிகைப் படக் கூறியது என்றும் சிலர் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். அப்படியே வைத்துக் கொண்டாலும் இதில் பாதியாவது இருந் திருந்தால்தானே இந்த அளவுக்கு மிகைப்படுத்தியிருக்க முடியும்? இப்படி நிச்சயமாக ஆயிரம் பேருக்கு மேல் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து முக்யமாக வேத சாஸ்திரங்களைப் படித்தார் களென்றாலே பெரிய விஷயம்தானே!

ஆந்திரா, கர்நாடகாவில்

காஞ்சீபுரத்தில்தான் முக்யமாகக் கடிகை ரொம்பவும் உன்னதமுறையில் போஷித்து வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும், (கி.பி.) ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே வடக்கே, தெலுங்கு தேசத்தில் கோதாவரி ப்ராந்தியங்களிலும் ராஜாக்கள் கடிகைகள் ஸ்தாபித்ததாகத் தெரிகிறது. அங்கே துனி (Tuni) தாலூகாவில் சிக்குள்ள அக்ரஹாரம் என்ற இடத்தில் ஒரு குளம் வெட்டுகிற போது ஒரு தாம்ர சாஸனம் (செப்பேடு என்பது) அகப்பட்டது. அது விஷ்ணு குண்டின வம்சத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாவது விக்ரமேந்த்ர வர்மாவினுடையது. அவன் 'முறைப்படி கடிகை ஸ்தாபித்துப் புண்யக் குவியலை ஸம்பாதித்துக் கொண்டான்' என்று அதில் இருக்கிறது; 'யதாவிதி விநிர்மாபித கடிகாவாப்த புண்ய ஸஞ்சயஸ்ய.'

கர்நாடக தேசத்தில் பதினொன்றாம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுக்களிலே 'கடிகை' என்ற பெயரைச் சொல்லி, அந்தப் பெயருள்ள கல்விச்சாலைகள் அங்கேயிருந்ததைக் கூறியிருக்கிறது. 'எபிக்ராஃபிகா கர்நாடகா' வால்யூம்களைப் பார்த்தால் தெரியும்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் ஆட்சி நடத்திய த்ரிபுவன மல்லிதேவ சோள மஹாராஜன் என்பவனுடைய கல்வெட்டு தும்கூர் ஜில்லாவிலுள்ள காமகொண்டன ஹள்ளியில் ஹேமவதி தொட்டப்பா ஆலயத்தில் இருக்கிறது. இதில் ஹெஞ்சாரப்பட்டணம் என்ற இடத்திலிருந்த கடிகா ஸ்தானத்தில் ப்ரதிஷ்டையாகியிருந்த நொணம்பேச்வர ஸ்வாமி ஸன்னிதானத்தில் ஒரு கிராமதானம் நடந்ததாகக் கன்னட பாஷையில் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஶ்ரீமது ஹெஞ்சாரப்பட்டணத *மஹா கடிகா ஸ்தான* ஶ்ரீ நொணம்பேச்வர தேவர ஸன்னிதானதல்லி' என்று சொல்லிக்கொண்டு போயிருக்கிறது.

மைஸூரில் மண்டயம் என்கிறோமே, அந்தப் பகுதியில் ஹளேகெரெ என்ற இடத்தில் சிவமாரமன் என்ற பெயருடைய ஒரு ப்ருத்வி கொங்கணி வம்ச மஹாராஜாவின் சாஸனம் கிடைத்திருக்கிறது. அது, ஒரு நிலதானத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. அதில் (தானம் யாரைக் குறித்துச் செய்யப்படுகிறதோ அந்த) Donee-யின் பெயர் மாதவ் சர்மன் என்றும், அவன் ஹரிதஸ கோத்ரத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும் சொல்லி, இவற்றைச் சொல்வதற்கு முன்பாகவே அவனைப் பெருமைப்படுத்தும் விதத்தில் அவன் 'கடிகையைச் சேர்ந்த ஆயிரம் பேரில் ஒருத்தன்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது: *கடிகா ஸஹஸ்ராய ஹரிதஸ கோத்ராய மாதவ சர்மணே'* (Ep. Kar-Mandya Taluk, Vol III, p. 108)

சென்னராய பட்டணத்தைச் சேர்ந்த **1442**-வது வருஷத்திய கல்வெட்டு ஒன்று, அதாவது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் மத்திக்கு வந்துவிட்டோம். கி.பி.நாலாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கர்நாடகத்திலிருந்து காஞ்சீபுரம் கடிகைக்கு வந்த மயூரவர்மாவின் காலத்திலிருந்து ஆயிரத்து நூறு வருஷம் தள்ளி வந்துவிட்டோம். இப்போது கர்நாடகத்திலேயே அனேகக் கடிகைகள் ஏற்பட்டு விட்டன. அவற்றிலொன்று, இந்த சிலாசாஸனத்தின் காலத்தை ஒட்டிய ஒரு துந்துபி வருஷ பாத்ரபத மாஸத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதை அது தெரிவிக்கிறது. 'கடிகா ஸ்தானம்' என்பதைவிட இன்னும் பக்தி மரியாதைகளுக்கு உகந்ததாக 'கடிகா (ஆ) ச்ரமம்' என்று சொல்கிறது. அதாவது, ஒரு குரு மட்டும் தன் ஆச்ரமத்தில் ரொம்பவும் தூய்மையுடன் குருகுலம் நடத்திய மாதிரியே, இங்கே பல பேர் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்குச் சிக்ஷையளித்த போதும் அதை ஆச்ரமமாகப் பரிசுத்தத்தோடு நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது!

சோழ ராஜாக்களும் தங்கள் ராஜ்யத்தை வேத சாஸ்த்ரங்கள் நன்றாகப் பிரகாசித்த வித்யாபூமியாகத்தான் வளர்த்து வந்தார்களென்றாலும் சோழதேச பாடசாலைகளை 'கடிகை' என்ற பெயரில் குறிப்பிடக் காணோம். ஆனாலும் தஞ்சாவூர் ஜில்லா வேப்பத்தூரில் ('வேம்பற்றூர்' என்பது அதன் ஸரியான பெயர்) மஹாபண்டிதர்கள் கல்வி போதித்து, 'கடிகை'

என்றே பெயர் பெற்றிருந்த ஒரு கலாசாலை இருந்ததாகத் தெரிகிறது. திருக்கழித்திட்டை வேதபுரீச்வரர் ஆலய கர்ப்ப க்ருஹத்தின் வடவண்டைச் சுவரிலுள்ள முதலாம் ராஜேந்திர சோழனின் கல்வெட்டிலிருந்து இது தெரிகிறது.

இது 'கடிகை' என்ற பெயருக்குத் தெற்கு எல்லை!

கடிகையைப் பற்றி ஆரம்பித்தபோது நான் சொன்ன அமலானந்தர் தேவகிரியில் இருந்தவர். தௌலதாபாத் என்று வழங்குகிற அந்த ஊர் மஹாராஷ்ட்ரத்தில் இருப்பது. அவர் கடிகையைப் பற்றிச் சொல்வதால் அங்கேயும் இந்தப் பெயரில் ஸர்வகலாசாலைகள் இருந்ததாகச் சொல்லலாம். அல்லது அவர் காலமான பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு மத்தியில்கூடக் காஞ்சிக் கடிகையே தேவகிரி வரை எட்டும் க்யாதியுள்ளதாக இருந்திருக்கலாம். இந்தக் கடிகைக்கு தேசத்தின் நானாபக்கங்களிலிருந்தும் நானா ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் வந்ததால்தான் அவர் இங்கே அதர்வ வேதப் பசங்கள் ஸன்னியாஸியைப் பற்றிச் சொல்லும் மந்த்ரம் இன்னாருக்குத் தெரியாதா? என்று கேட்கிறார் – என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

கடிகைக்கு கடிகாரத் தொடர்புண்டா?

கடிகையின் க்யாதி, ப்ரக்யாதிகள் தெரிகிறது. ஆனால் கடிகை என்று ஏன் பெயர் வந்தது? இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் 'நான் இத்தனை சாஸனங்களைப் பார்த்திருக்கிறேனாக்கும்' என்று பெருமைப் பட்டுக்கொண்டே போகிறேனே! இதை (பெயர் வந்த காரணத்தை)த் தெரிந்துகொண்ட பெருமையைச் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டாமா? இந்தப் படலத்தை ஆரம்பிக்கிறேன்.

கடம் என்றால் பானை என்று எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அதிலேயே ரொம்பப் பெரிசா யில்லாமலிருப்பது கடிகை

என்றேன். லதா – லதிகா; பத்ர – பத்ரிகா என்பது போல கட – கடிகா. ஆனால் பானைக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?

'கடிகை' என்றால் 'நாழிகை' என்றும் அர்த்தம் சொன்னேன். 'அம்ருத கடிகை' என்பது போன்ற வார்த்தைகளில் இந்த அர்த்தத்தில்தான் அந்த வார்த்தை வருகிறது. ஒரு கடத்திலிருந்து சொட்டுச் சொட்டாக ஜலம் விழுவதைக் கொண்டே அந்தக் காலத்தில் நேரத்தைக் கணக்கிட்டதால் நாழிகைக்கு கடத்தின் பெயரை வைத்து 'கடிகா' என்றே இன்னொரு பெயர் சொன்னார்கள். அதுதான் இப்போது 'கடிகாரம்' என்பதில் வந்திருக்கிறது.

'ஸரி, காலேஜ் மாதிரி இருந்த வித்யாசாலைக்கு ஏன் கடிகா என்று பேர்? எப்போது க்ளாஸ் முடியும் என்று கடிகாவைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பார்களா? அதனால் இந்தப் பேரா?' என்று வேடிக்கையாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் ரொம்பவும் ஸீரியஸான அகாடெமி விஷயத்தில் – வேத சாஸ்த்ர ஸம்பந்தமான விஷயத்தில் – இப்படிக் குறும்புப் பேர் கொடுப்பது பொருந்தாது!

சோளிங்கர் என்று ஒரு க்ஷேத்ரம் இருக்கிறதே அதற்கு சோளஸிம்ஹபுரம் என்று பூர்வத்தில் பெயர். (சோளலிங்கபுரம் என்றும் சொல்லுவார்கள்.) அதுதான் சோளிங்கராகிவிட்டது. இதற்கே கடிகாசலம் என்று இன்னொரு பெயர். 'கடிகை மலை' என்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் கடிகை என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று விசாரித்துப் பார்த்தேன். இந்த மலையில் ஒரு கடிகை – அதாவது ஒரு நாழிகை – தங்கினாலும் போதும், அங்கே கோயில் கொண்டிருக்கும் நரஸிம்ஹ மூர்த்தியின் சக்தியினால் எல்லாத் தீமைகளும், ஆவிக்கோளாறுகளுங்கூட பறந்து போய்விடுமென்பதால் இப்படிப் பெயர் என்று சொன்னார்கள். என் 'ரிஸர்ச்'சுக்கு அது ப்ரயோஜனப் படவில்லை.

'நான்மணிக்கடிகை' என்று தமிழில் ஒரு நூல் சொல்கிறார்களே, அதில் 'கடிகை' என்பது என்னவென்று கேட்டுப்பார்த்தேன். கடிகை என்றால் சின்ன 'பீஸ்' (துண்டு) என்றும், துண்டு

துண்டாக உள்ள நாலு நாலு மணியான உபதேசங்களைக் கோத்து இதில் ஒவ்வொரு செய்யுளையும் செய்திருப்பதால் நூலுக்கு இப்படிப் பெயர் என்றும் தெரிந்தது. இதுவும் ஒரு வித்யாஸ்தானத்துக்கு ஏன் கடிகை என்று பேர் வரவேண்டும் என்பதைப் புரிய வைக்கவில்லை.

ரொம்பவும் தேடிப் பார்த்தேன். யோசித்துப் பார்த்தேன். விஷயம் தெரிந்தவர்களைக் கேட்டுப் பார்த்தேன். புரிபடா மலே நின்றது. அதனாலேயே புரிந்து கொள்ளத்தான் வேண் டும் என்ற ஆர்வமும் ஜாஸ்தியாயிற்று. கடைசியில் பலன் கிடைத்தது.

எப்படிக் கடிகையைப் பற்றி உத்தர மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரங் களில் ஒன்றாகக் கொள்ளத்தக்க 'கல்பதரு'வில் குறிப்புக் கிடைத்ததோ, அப்படியே அந்த நாமகரணத்தைப் பற்றிய விளக்கம் பூர்வ மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றிலிருந்து கிடைத்தது! இப்படி வித்யாசாலை ஸம்பந்தமான அறிவு நம்முடைய சதுர்தச வித்யா ஸ்தானங்களில் ஒன்றான மீமாம் ஸையிலிருந்தே கிடைப்பதுபற்றி ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது!

பூர்வ மீமாம்ஸகர்களில் ஒரு முக்ய புருஷரான குமாரில பட்டர் 'தந்த்ர வார்த்திகம்' என்று ஒரு க்ரந்தம் செய்திருக் கிறார். அதில் 'கல்பஸூத்ராதிகரணம்' என்ற பகுதியில் ஒரு ச்லோகம் வருகிறது *(1-3-6)*. ச்லோகத்தின் விஷயம் நமக்கு அவசியமில்லை. அதிலே கடிகா மார்க்க வ்ருத்திஷு என்ற வார்த்தை வருவதுதான் நமக்கு முக்யம்!

கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து அதற்கப்புறம் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு மேலாகக் கடிகைகள் இருந்திருப்பதற்கு 'எவிடென்ஸ்' (சான்று) இருக்கிறது என்று பெருமையாக ராஜ சாஸனங்களை ஸாக்ஷி காட்டினேன் அல்லவா? இப்போதோ ஆசார்யாளுக்கு ஸமகாலத்தவரான குமாரிலபட்டரே ராஜ சாஸனத்துக்கு மேலாக, தம்முடைய சாஸ்த்ர வாசகமாக, கடிகையைச் சொல்கிறாரென்பதால் கி.பி. நாலாம் நூற்றாண் டுக்கும் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்திய கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே இப்படிப்பட்ட கலாசாலைகள்

இருந்ததாகிறது.★

அதாவது இரண்டாயிரம் வருஷகாலம் 'கடிகை' என்ற பெயரில் வித்யாசாலைகள் கொடிகட்டிப் பறந்திருக்கின்றன. ஹிந்து மதத்தில் ஆசார்யாள்தான் முதலில் இன்ஸ்டிட்யூஷன் ஏற்படுத்தினாரென்றாலும், மதச் சார்புள்ள அதன் கல்வி முறையில் அவர் காலத்திலேயே இன்ஸ்டிட்யூஷனலைஸ் செய்த கடிகைகள் இருந்திருக்கின்றனவென்று இதிலிருந்து தெரிகிறது. பௌத்தர்கள் புத்திமான்களிடம் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியதை எதிர்த்துத் தார்க்கிகர்களும் மீமாம்ஸகர்களும் கண்டனம் ஆரம்பித்தவுடனேயே வைதிக வித்யைகளில் பிடிப்புள்ளவர்கள் பண்டிதர்களை ஒன்று திரட்டி இப்படிக் கடிகைகளை ஆரம்பித்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அப்படி ஆரம்பித்ததுதான் போகப் போக நன்றாக அபிவ்ருத்தியாகி இருக்கிறது.

காலத்தில் இத்தனை முற்பட்டிருந்ததோடு, குமாரிலபட்டர் சொல்வதால் கடிகாஸ்தானத்தின் எல்லை எதுவரை போயிருந்ததென்றும் தெரிகிறது அவர் தற்போது அலாஹாபாத் என்று சொல்லும் ப்ரயாகையில் இருந்தவர். அவர் கல்விமான்களுக்கெல்லாம் ஸஹஜமாகத் தெரிந்த ஒன்றாக, 'கடிகா மார்க்க வ்ருத்திஷு' என்பதால் வடக்கே அலாஹாபாத்திலிருந்து தெற்கே சோணாட்டு வேப்பத்தூர் வரை 'கடிகாஸ்தானம்' என்ற பெயரிலான வித்யாசாலைகள் இருந்ததாக ஆகிறது.

'ஆரிஜின்' (தோற்றுவாய்), கால ஸமாசாரம், எல்லை எல்லாமிருக்கட்டும். நாமகரணத்துக்குக் காரணமென்ன என்றல்லவா குடைந்து கொண்டிருந்தோம்?

★ சங்கரரின் காலம் கி.மு. 508 – 476 என்ற கருத்தைத் தழுவிக் கூறியது.

பெயர் விளக்கம்

குமாரிலபட்டரின் தந்த்ர வார்த்திகத்துக்கு, பட்ட ஸோமேச்வரர் என்பவர் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தில்தான் இந்தக் காரணம் புரிந்தது; அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன்.

'கடிகாஸ்தானம்' என்பதை அவர் (பட்ட ஸோமேச்வரர்) இப்படி 'எக்ஸ்ப்ளெயின்' பண்ணியிருக்கிறார்:

> 'வேத கௌசல ஜிஜ்ஞாஸார்த்தம் தத்தத் வேதபாக சிஹ்ந லேகநாயநி கடிகாயாம் கும்பாக்யாயாம் நிக்ஷிப்ய, தத்தத் வேதபாக பரீக்ஷாகாலே தான்-யாக்ருஷ்ய, ஆக்ருஷ்ட லேக்ய சிஹ்நிதம் வேதம் பட இத்-யத்யேதார; அநுயுஜ்யந்தே இதி கடிகா மார்க்க வர்த்திநோ அநுயோக:' என்கிறார்.

'அநுயோகேஷு கடிகா மார்க்க வ்ருத்திஷு' என்று குமாரிலபட்டரின் 'தந்த்ரவார்த்திக' மூல ச்லோகத்தில் வரு கிறது. அது எதைக் குறிக்கிறது என்று இங்கே பாஷ்யம் செய்தவர் விவரித்துவிட்டு, இதுதான் 'கடிகா மார்க்க வர்த்திநோ அநுயோக:' என்று மூல வாசகத்தைக் காட்டி முடிக் கிறார்.

'கடிகா மார்க்க வ்ருத்தி' என்பது கடிகையின் கல்வி முறைப் போக்கு. அதைப் பின்பற்றுபவர்கள் கடிகா மார்க்கவர்த்திகள். 'அநுயோகம்' என்றால் அவர்கள் விஷயங்களை விசாரணை செய்வது; பரீக்ஷை நடத்துவது.

கடிகா ஸ்தானங்களில் வித்யார்த்திகளுக்கு எப்படிப் பரீக்ஷை வைக்கிறார்களென்பதை இங்கே ஸோமேச்வரர் விளக்குவதில் கடிகை என்ற பெயர் வந்த காரணமும் புரிந்து விடுகிறது.

'கடிகாயாம் கும்பாக்யாயாம்' என்கிறார். கும்பம் என்றால் குடம், பானை என்று தெரிந்திருக்கும். கடிகை என்பது கும்ப மாகிய பானை ஸம்பந்தமுள்ள பெயர்தான் என்று விவரிக் கிறார்.

கடிகைகளில் பானையை வைத்து நடந்த பரீக்ஷை முறை யிலிருந்தே அதற்கு அந்தப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று தெளிவுபடுத்துகிறார்.

என்ன பரீக்ஷை முறை? அதிலே பானை எதற்கு வந்தது? வறட்டு நெட்டுருப் போட்டுப் பரீக்ஷை எழுதுவதை 'கடம் அடித்தான்' என்கிறார்களே, அதிலிருந்துதான் கடிகையா? இல்லை. பரிஹாஸப் பெயர் மதிப்புக்குரிய வேத வித்யா ஸ்தானத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்க முடியாது என்று முன்னேயே சொன்னேன்!

வேதத்தில் எந்த மந்த்ரத்தைக் கேட்டாலும் அதை வித்யார்த்தி ஒப்பிக்க வேண்டும். அவன் 'தரோ'வாக அத்ய யனம் செய்திருக்கிறானென்று அப்போதுதான் ஏற்படும். இதற் காகவே பரீக்ஷை எப்படி நடத்தினார்களென்றால்,

'அப்ஸ்ட்ராட்' – ஆகச் சொல்லாமல் உதாரணம் காட்டிச் சொன்னால்தான் புரியும்:

உதாரணமாக:

ரிக்வேதத்தில் ஏதாவது ஒரு மந்த்ரம் பையனுக்குத் தெரி கிறதா என்று பார்க்க வேண்டுமென்று வைத்துக் கொள்ளுங் கள். அதன் முதல் வார்த்தையைக்கூட எடுத்துக் கொடுக்காமல் அவனைச் சொல்லப் பண்ண வேண்டும். அத்யயனம் என்பது நெட்டுருப் போடுவதே. ஆகையால் முதல் வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டால் அவன் கிடுகிடு என்று சொல்லிக்கொண்டு போய்விடுவான். அதனால், அதைக்கூடச் சொல்லாமல் இன்ன மந்த்ரம் என்று ஒரு ஸங்கேதம் – நம்பர் – கொடுத்தே அவனை ஒப்பிக்கப் பண்ண வேண்டும்.

இந்த நம்பரை எப்படிக் கொடுத்தார்கள்?

ரிக்வேதத்தில் பதினாயிரத்துக்கு மேல் மந்த்ரம் இருக்கிறது. இவற்றுக்கு ஒன்றிலிருந்து பதினாயிரம் வரை நம்பர் கொடுப்பது என்பது பெரிய தலைவலியாயிருக்கும். ஆனால் நல்ல வேளையாக அந்த வேதத்தைப் பல பாகமாக்கி, ஒவ்வொரு பாகத்தையும் பல பிரிவுகளாக்கி, ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஒரு ஸூக்தம், அந்த ஸூக்தத்தில் இத்தனை ரி.க்குகள் என்று பிரித்துக் கொடுத்திருக்கிறது. ரிக் என்பது ச்லோகம் மாதிரி. ஒவ்வொரு ரிக்கும் ஒரு மந்த்ரம்.

இப்படிப் பிரித்திருப்பதில் இரண்டு விதம். பத்து மண்டலங்கள், ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் அனுவாகம் என்ற பிரிவுகள், ஒவ்வொரு அனுவாகத்திலும் ஸூக்தம் என்ற உட்பிரிவுகள் என்பது ஒருவிதமான பிரிவினை. இன்னொன்று: எட்டு அஷ்டகம் என்று முதலில் பிரித்து ஒவ்வொரு அஷ்டகத்திலும் அத்யாயம் என்ற உட்பிரிவு, அதிலே ஸூக்தம் என்று மேலும் உட்பிரிவு என்பது.

இப்போது பையனுக்கு ஸங்கேதமாக நம்பர் கொடுத்துப் பரீக்ஷிப்பது ஸுலபமாகி விடுகிறது. அதாவது 2-4-3-5 என்று ஏதோ ஒரு நம்பரை பரீக்ஷாதிகாரி கொடுக்கிறாரென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்தக் கடிகையில் மண்டலப் பிரிவினையைப் பின்பற்றுபவர்களானால், உடனே பையன் இரண்டாவது மண்டலத்தில் நாலாவது அனுவாகத்தில் வரும் மூன்றாவது ஸூக்தத்தின் ஐந்தாம் ரிக்கை 'டக்'கென்று சொல்ல வேண்டும். அஷ்டகப் பிரிவினையை அனுஸரிப்பவர்களானால், இப்படியே இரண்டாவது அஷ்டகம், நாலாவது அத்யாயத்தில் வரும் மூன்றாம் ஸூக்தத்தின் ஐந்தாவது ரிக்கை ஒப்பிக்க வேண்டும்!

இதற்கும் கடத்துக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?

பரீக்ஷாதிகாரி வாயினால் இப்படி 2-4-3-5 என்று நம்பர்களைச் சொல்வதைவிட எழுத்திலே கொடுப்பதுதான் மாணவனுக்குத் தெளிவாகப் புரியும். நாலு நம்பர்களைச் சேர்ந்தாற்போல் வாயினால் சொல்லிக்கொண்டு போனால் ஸந்தேஹம் வந்துவிடலாம். எனவே இம்மாதிரி ஸங்கேத நம்பர்கள் பலவற்றை ஓலை நறுக்கில் எழுதி ஒரு கடத்தில்,

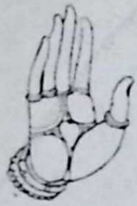
போட்டு வைத்தார்கள். இதில் இன்னொரு நன்மை – வாயால் சொன்னால் அது அப்போதே காற்றோடு போய்விடும். எழுத்தில் இருந்தால் எத்தனை பரீக்ஷைகளுக்கு வேண்டுமானாலும் திரும்பத் திரும்ப உபயோகித்துக் கொள்ளலாமே! அதனால் ஓலை நறுக்கில் எழுதி கடத்தில் போட்டு வைத்தார்கள். அதோடு எழுத்தில் எழுதினால் அது ஸாக்ஷி ப்ரமாணமுள்ள டாகுமென்டும் ஆகிவிடுகிறது!

பரீக்ஷை ஸமயத்தில் பையன் கடத்தில் கையை விட்டு எந்த நறுக்கு கையில் வருகிறதோ அதிலிருக்கிற ஸங்கேத நம்பருக்கான ரிக்கைச் சொல்ல வேண்டும். தனி ரிக்காக இல்லாமல் அவற்றைவிடப் பெரிய ஸூக்தம், யஜுர் வேதமானால் பஞ்சாதி என்றும் இப்படியே நம்பர் கொடுத்து, கடத்திலிருந்து ஓலை நறுக்கு எடுத்துப் பார்த்துச் சொல்ல வைத்துப் பரீக்ஷை நடத்தினார்கள்.

இதைப் பின்பற்றித்தான் பிற்காலத் தமிழரசர்கள் குடவோலைத் தேர்தல் முறை என்று நகராட்சி முறையில் அமலாக்கியிருக்கிறார்கள். குடவோலைத் தேர்தலில் ஒன்றும் தெரியாத ஒரு குழந்தை ஓலையை எடுத்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. கடிகைப் பரீக்ஷையில் மாணவனே எடுத்திருக்கலாம், அல்லது ஆசிரியர் எடுத்திருக்கலாம். இருவருமில்லாமல் எவரேனும் மத்யஸ்தர் எடுத்தாலும் எடுத்திருக்கக் கூடும். சொல்லிக் கொடுத்தவரை பரீக்ஷாதிகாரியாகப் போடாமல் வேறு மூன்றாம் மனுஷரைப் போட்டு அவரை விட்டே (ஓலை நறுக்கை) எடுக்கச் செய்துமிருக்கலாம்.

சொல்லிக்கொடுத்த வாத்யாரானாலும் ஸரி, அசலார் என்று நினைக்கும் மத்யஸ்தரானாலும் ஸரி எவருமே ஒரு மாணவனுக்கு முன்கூட்டியே கேள்வியைச் சொல்லிக் கொடுப்பது முதலான ஒழுங்குத் தப்புக்குக் கொஞ்சங்கூட இடம் கொடுக்கப்படாதென்றுதான் இப்படி ஏகப்பட்ட கேள்விகளை (ஓலை நறுக்கில் உள்ள நம்பர் ஒவ்வொன்றும் ஒரு கேள்வி மாதிரிதானே?) ஒரு கடத்திலே போட்டு வைத்து, அதிலே தற்செயலாக எதெது வருகிறதோ அததுகளுக்கு 'ஆன்ஸர்' பண்ண வேண்டுமென்று கொஞ்சமும் சங்கைக்கு இடமில்லாத முறையில் பரீக்ஷை நடத்தியிருக்கிறார்கள்.

அந்தக் கடத்தை வைத்துத்தான் வித்யாசாலைக்கே 'கடிகை' என்று பெயர் வந்ததென்று பட்ட ஸோமேச்வரரின் 'எக்ஸ்ப்ள னேஷ்'னிலிருந்து தெரிந்தது. பெயர் புரிய வந்ததில் ஒரு புதை யல் கிடைத்த ஸந்தோஷம்!

சிறிது ஸம்ஸ்க்ருத பாடம்

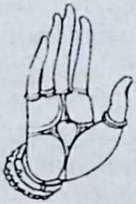
பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதைப் பற்றியே நிறையச் சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேனாதலால் உங்களுக்கும் கொஞ்சம் ஸம்ஸ்க்ருத பாடம் சொல்லித் தருகிறேன் – பட்டஸோமேச்வரரின் புஸ்கத்திலிருந்து 'கோட்' செய்தேனே அதற்கு அர்த்தம் சொல்லித் தருகிறேன்.

'வேத கௌசல ஜிஜ்ஞாஸார்த்தம்' – வேதத்தில் எவ்வளவு தேர்ச்சியிருக்கிறதென்று அறிவதற்காக; 'தத்தத் வேதபாக' – அந்தந்த வேத பாகங்களின்; 'சிஹ்ந லேகயாநி' – ஸங்கேதக் குறிப்புத் துண்டுகளை; 'கடிகாயாம் கும்ப (ஆ)க்யாயாம்' – கும்பங்கள் என்று சொல்லும் கடிகைகளில்; 'நிக்ஷிப்ய' – போட்டு; 'தத்தத் வேத பாக பரீக்ஷா காலே' – அந்தந்த வேத பாகத்தில் பரீக்ஷை நடக்கும்போது; 'தாநி ஆக்ருஷ்ய' – அவற்றை (அந்த slip-களை) எடுத்து; 'ஆக்ருஷ்ட லேக்ய சிஹ்நிதம்' – எடுத்ததில் எழுதியிருக்கும் ஸங்கேதப்படி; 'வேதம் பட இதி' – 'வேதம் ஓது' என்று; 'அத்யோதார;' – அத்யாபகர்கள்; 'அனுயுஜ்யந்தே' பரீக்ஷை நடத்துகிறார்கள்.

வேத வித்யைக்கு இப்படிக் கும்பத்தை ஸம்பந்தப்படுத்தி யிருப்பதைப் பார்க்கும்போது ஒரு பொருத்தம் தெரிகிறது. சற்று முன் சொன்னாற்போல வேத தர்மம் என்பது ஒரு மஹா வ்ருக்ஷம். அதற்கு வேர்தான் வேத அத்யயனம். இந்த வ்ருக்ஷத் தின் முடிவான பலனாக – 'பலம்' என்றால் 'பழம்'தான், தெரியுமோல்லியோ? – வேத தர்மத்தின் நிறைவாகப்

பழுக்கும் பழமாக இருப்பதுதான் நம்முடைய தேவாலயங்கள். வேத மந்த்ரங்களையேதான் அந்த ஆலயங்களின் கோபுரங்களிலும், விமானங்களிலும், தெய்வ மூர்த்திகளிலும், அப்படியே இறக்கி நிரப்பி வைத்து லோகத்துக்கெல்லாம் க்ஷேமத்தை 'ரேடியேட்' பண்ணும்படிச் செய்திருக்கிறது. அப்படி மந்த்ர சக்தியை அவற்றுக்குள் செலுத்தவும் கும்பமே தான் வருகிறது. கும்பம் என்ற கடத்துக்குள் உள்ள மந்த்ர தீர்த்தத்தைக் கும்பாபிஷேகத்தில் கோபுர - விமான கலசங்களின் மேலும் (இந்தக் கலசங்களும் கும்பங்கள்தான்!), தெய்வ விக்ரஹங்களின் மேலும் கொட்டித்தான் கோயிலைக் கோயிலாக்குகிறோம். வேதப் பழமான ஆலயத்தில் வரும் கும்பமேதான் வேராக அத்யயனம் சொல்லித்தரும் வித்யா சாலையில் பரீக்ஷைக் கடமாக வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது!

கடிகாஸ்தனம் என்ற பெயர் இப்படித்தான் உண்டாயிற்று என்று தெரிந்து கொண்டபோது ரொம்பவும் ஸந்தோஷமும் த்ருப்தியும் ஏற்பட்டது. ரிஸர்ச்சில் பாஸ் பண்ணிவிட்டோமென்ற திருப்தி!

தமிழகத்தின் வேதக் கலாசாலைகள்

இந்த ஆராய்ச்சி செய்ததில், தொண்டை மண்டலத்தில் 'கடிகை' என்ற பெயரில் இருந்த பெரிய வித்யாசாலைகள் போலவே தமிழ்நாட்டில் மற்ற இடங்களிலும் அந்தப் பெயரில்லாமலே இருந்துள்ள பெரிய வேத பாடசாலைகளைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

இப்போது நமக்கு அபிப்ராயம் சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு, தொண்டை நாடு ஆகியவற்றைப்போலத் தென்னார்க்காடு - வடார்க்காடு - செங்கல்பட்டுப் பகுதிகள் கொண்ட

நடுநாடு வித்யையில் அவ்வளவு சோபித்திருக்காது என்று. சாஸனங்களைப் பார்த்தால் இந்த அபிப்ராயம் எவ்வளவு தப்பு என்று தெரியும்! 'கடிகாஸ்தானம்' என்று பேரில்லாத வேறு பெரிய வித்யாசாலைகள் இந்தப் பகுதியில் இருந்திருக்கின்றன. கடலூருக்கும் பாண்டிச்சேரிக்கும் நடுவேயுள்ள பாஹூர் என்ற இடத்தில் ஐந்து செப்பேடுகளில் தொடர்ச்சியாக ஒரு சாஸனம் அகப்பட்டு, ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிறது. அதிலே இந்த பாஹூரில் சதுர்தச வித்யைகள் பதிநாலுக்கும் பதிநாலு டிபார்ட்மென்ட்களோடு ஒரு பெரிய வித்யா ஸ்தானம் இருந்த தாகவும், அதன் அபிவ்ருத்திக்காக ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் விஜயந்ருபதுங்கன் என்னும் அரசனின் மந்திரி மூன்று கிராமங்களைத் தானம் பண்ணினதாகவும் சொல்லி யிருக்கிறது.

பாஹூருக்குப் பக்கத்திலேயே திரிபுவனம் என்ற ஊர் இருக் கிறது. (தஞ்சாவூர் ஜில்லா திரிபுவனம் அல்ல.) அங்கேயுள்ள வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலின் கிழக்கு, மேற்கு, வடக்குச் சுவர்களில் ராஜாதிராஜன் காலத்திய கல்வெட்டுக்கள் இருக் கின்றன. 1648-ல் பொறித்த கல்வெட்டுக்கள். இதிலிருந்து திரிபுவனத்தில் ஸூமாராகப் பெரிசான வித்யாஸ்தானம் இருந்ததாகவும் அதில் 190 பசங்களும் 12 வாத்யார்களும் இருந்ததாகவும் தெரிகிறது. அறுபது பசங்கள் ரிக்வேதமும், இன்னொரு அறுபது பசங்கள் யஜூர்வேதமும், இருபது பசங்கள் ஸாமவேதமும், பாக்கி ஐம்பது பசங்கள் இதர சாஸ்த் ரங்களும் படித்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் எழுபதுபேர் வேதாந்தத்திலும், 'ரூபாவதாரம்' என்ற அபூர்வமான வ்யா கரண சாஸ்த்ரத்திலும் ஸ்பெஷலைஸ் பண்ணியதாகத் தெரி கிறது. இவை தவிர ராமாயண, மஹாபாரதங்களும், மனு தர்ம சாஸ்த்ரமும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வைகானஸம் என்று ஒரு வைஷ்ணவ ஆகமம். ஸ்ரீ வைஷ்ண வர்களுக்கு ப்ரதானமாக இருக்கப்பட்ட ஸ்ரீரங்கம், திருப்பதி, காஞ்சீபுரம், மேல்கோட்டை என்ற நாலு க்ஷேத்ரங்களில் திருப்பதியில் மட்டும் வைகானஸ ஆகமப்படி பூஜை நடக் கிறது. மற்ற மூன்றும் பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தை அனுஷ்டிப் பவை. திரிபுவனம் பாடசாலையில் இந்த வைகானஸமும் ஒரு ஸப்ஜெக்ட்.

இந்தக் கல்வெட்டில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய ஓர் அம்சம், வாத்யார்கள் – பசங்கள் ஆகிய இரண்டு பிரிவின ருமே கல்வியைத் தவிர வேறெந்தக் காரியத்திலும் ப்ரவேசிக்கக் கூடாது என்று நிபந்தனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விழுப்புரத்துக்கும் திண்டிவனத்துக்கும் நடுவில் எண்ணா யிரம் என்று ஓர் ஊர். ராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் என்று அதற்கு இன்னொரு பெயர் இருப்பதிலிருந்தே நாலு வேதமும் அறிந்த பிராமணர்களுக்கு அந்த ஊர் ராஜராஜனால் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது என்று தெரிந்து கொள்ள லாம். முதலாம் ராஜேந்த்ர சோழனின் சாஸனம் ஒன்று இருக் கிறது; பதினோராம் நூற்றாண்டுச் சாஸனம். அதிலிருந்து இந்த எண்ணாயிரம் கிராமத்தில் 340 பசங்களும் 14 வாத்யார்களும் கொண்ட ஒரு பெரிய வித்யாஸ்தானம் இருந்ததாகத் தெரி கிறது. இதை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து, 270 பசங்கள் கீழ் வகுப்புகள் என்றும் 70 பேர் மேல்படிப்புப் படிப்பவர்கள் என்றும் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த 270 பேரில் 75 பேர் ரிக் வேதம்; 75 பேர் யஜுர்வேதம்; 20 பேர் ஸாம வேதத்தில் சாந் தோக்ய சாகை; 20 பேர் ஸாமவேதத்தில் தலவகார சாகை; 20 பேர் வாஜஸநேயம் என்னும் சுக்ல யஜுர் வேதம் (முதலில் யஜுர்வேதத்தில் 75 பேர் என்று சொன்னது தமிழ்தேசத்தில் இன்றளவும் மிக அதிகம் பேர் பின்பற்றும் க்ருஷ்ண யஜுஸ் ஸாக இருக்க வேண்டும். யஜுர் வேதத்தில் சுக்ல, க்ருஷ்ண என்று இரண்டு உண்டு); அதர்வ வேதம் படித்தவர்கள் 10 பேர். வேத அங்கங்களில் ஒன்றான போதாயன க்ருஹ்ய கல்பம் 10 பேர் படித்திருக்கிறார்கள்; முன்னேயே சொன்ன ரூபாவதாரம் 40 பேர்.

அதர்வவேதமும் அனுஷ்டானத்தில்...

தற்காலத்தில், ஏன் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்பிருந்தே, அனுஷ்டானம் அற்றுப் போய்விட்ட அதர்வவேதத்தைப் பதினோராம் நூற்றாண்டில் இந்தத் தமிழ்நாட்டுப் பாடசாலையில் பத்துப்பேர் அத்யயனம் செய்திருக்கிறார்கள். கடிகைக் கதையை நான் ஆரம்பித்தபோதே 'கல்பதரு'வில் அதர்வவேத வித்யார்த்திகளைப் பற்றியிருப்பதைத்தானே சொன்னேன்? இப்படியேதான் பாஹூரிலும்கூட அதர்வ வேத அத்யயனம் நடந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், நமது மதத்துக்கு ஆதாரமான பதினாலு வித்யாஸ்தானங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு டிபார்ட்மென்ட் அந்த வித்யாசாலையில் இருந்ததென்பதால் இந்தப் பதிநாலில் ஒன்றான அதர்வ வேதமும் அங்கே போதிக்கப்பட்டுத்தான் இருக்க வேண்டும். காசாகுடி சாஸனத்திலிருந்தும் அதர்வ வேத அத்யயனம் அங்கே இருந்துவந்ததாகத் தெரிகிறது. எதனாலோ பிற்காலத்தில் அந்த வேதக்காரர்களும், அதைப் படிப்பவர்களும் மறைந்து போயிருக்கிறார்கள்.

மேல் க்ளாஸில் இருந்த 70 பேரில் 25 பேர் வ்யாகரணமும், 35 பேர் பூர்வ மீமாம்ஸையிலேயே குமாரில பட்டரின் ஸித்தாந்தத்துக்குச் சற்று வித்யாஸமாக உள்ள ப்ரபாகரரின் ப்ராபாகர ஸித்தாந்தமும், 10 பேர் உத்தர மீமாம்ஸை எனப்படும் வேதாந்தமும் படித்திருக்கிறார்கள்.

(கும்பகோணம் நாகேச்வர ஸ்வாமி கோயிலில்கூட ப்ரபாகர மீமாம்ஸைக்கு மான்யம் விட்டதைச் சொல்லும் ஆதித்ய கரிகாலனின் கல்வெட்டு இருப்பது ஞாபகம் வருகிறது.)

இன்னொரு சாஸனத்தின்படி, இதே எண்ணாயிரத்தில்

பண்டிதர்களுக்கும், அப்படியில்லாதவர்களான பிராமணர் களுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் நல்ல போஜனம் பண்ணுவிக்க மான்யம் விட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. இப்படித் தினமும் 506 பிராமணர்களுக்கு ஸந்தர்ப்பணை செய்யப்பட்டி ருக்கிறது.

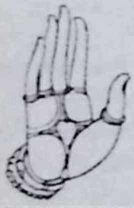
காஞ்சீபுரத்துக்குப் பன்னிரண்டு மைலில் பழையசீவரம் என்ற ஊர் இருக்கிறது. அதற்குக் கிட்டே பாலாற்றங்கரையில் திருமுக்கூடல் என்ற இடத்தில் உள்ள பெருமாள் கோயிலில் வீரராஜேந்திர தேவனின் 1067 ஆம் வருஷத்திய சாஸனம் இருக்கிறது. அதிலிருந்து என்ன தெரிகிறதென்றால் இந்தக் கோயிலின் வருமானத்திலிருந்து ஒரு வித்யாசாலையும் ஒரு வைத்யசாலையும் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வித்யா சாலையில் 10 பேர் ரிக்வேதம், 10 பேர் யஜுர்வேதம், 20 பேர் வ்யாகரணம், 10 பேர் பாஞ்சராத்ரம் படித்திருக்கிறார் கள். வைகானஸத்தைவிடப் பரவலாக இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆகமம்தான் பாஞ்சராத்ரம் என்று சொன்னது நினைவிருக் கிறதா? அந்த வைகானஸ பிராமணர்களில் ஐந்து பேர், இதே போல் சிவன் கோயிலில் பூஜை செய்பவர்களான (சிவ யோகிகள் என்றும் இவர்களைச் சில இடங்களில் சொல்லி யிருக்கிறது) சிவ பிராமணர்கள் மூன்று பேர் ஆகியோரும் இந்த வித்யாசாலையில் இருந்திருக்கிறார்கள்!

இதிலே கவனிக்க வேண்டிய ஒரு விஷயம் என்னவென் றால், இந்த சாஸனங்களில் பிராமணர்கள் என்று தனியாக மற்ற வேத சாஸ்த்ரக்காரர்களைச் சொல்லிவிட்டு, ஆலய பூஜை யில் ஸம்பந்தப்பட்ட பாஞ்சராத்ரிகள், வைகானஸர்கள், சிவாகமக்காரர்கள் ஆகியோரை அவர்களோடு சேர்க்காமல் பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதாகும். வேதங்களை மாத்திரம் அனுஸரிப்பவர்கள், அவற்றோடு முக்யமாக வழிபாட்டு முறை களான ஆகம தந்த்ரங்களையும் அனுஸரிப்பவர்கள் என்பவர் களை இப்படி ஒருத்தருக்கொருத்தர் வித்யாஸப்படுத்தியிருக் கிறது. ஒரேயடியாக வித்யாஸப்படுத்திப் பிரித்து வைக்க வுமில்லை – ஒரே வித்யாசாலையிலேயே வேதத்தையும் சொல்லிக்கொடுத்து, ஆகமத்தையும் சொல்லிக்கொடுத்திருக் கிறார்களே! ஒரே ஸனாதன தர்மத்தின் இரண்டு கிளை களாகவே வேத – ஆகமங்களை மதித்து வளர்த்து வந்திருக்

கிறார்களென்று தெரிகிறது.

எண்ணாயிரத்துக்குக் கிட்டத்திலேயே உள்ள பணையவரம் என்ற இடத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கல்வெட்டிலிருந்தும் இப்படியே பிராமணர், சிவயோகி என்பதாக வைதிகர்களையும் ஆகம மார்க்கக்காரர்களை வித்யாஸப்படுத்தி, முன்னவர்களில் ஐம்பது பேருக்கும் பின்னவரில் பத்துப் பேருக்கும் அங்கே நித்யப்படி நன்றாகப் போஜனம் பண்ணுவித்தது தெரிகிறது. (மலையாள தேசத்தில் இன்றைக்கும் உத்ஸவ காலங்களில் 'அக்ரம்' என்ற பேரில் எல்லா பிராமணர்களுக்கும் போஜனம் பண்ணுவிப்பதுபோல் அப்போது தமிழ்நாட்டிலும் நடந்திருக்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஓர் ஊஹம்.)

பேதத்திலேயே ஒற்றுமை (Unity in diversity) தான் நம் மதத்தின் முக்ய அம்சம் என்பது அனேக சாஸனங்களிலிருந்து தெரிகிறது. முன்னேயே காட்டினமாதிரி ஒரே கூரையின் கீழேயேதான் இப்படி வேதம், ஆகமம் இரண்டும் அப்யஸிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அது மாத்திரமில்லை, வைஷ்ணவத்தில் பாஞ்சராத்ரம், வைகானஸம் என்று உள்ள இரண்டு ஆகமங்களில் வைகானஸ ஆகமத்தைப் பல இடங்களில் பாஞ்சராத்ரக் கோயில்களிலேயே போதித்திருக்கிறார்கள். இதையும்விட ஸந்தோஷப்படும்படியாக, சில பெருமாள் கோயில்களில் சைவ ஆகம போதனையும் நடந்திருக்கிறது!

ஆலயமும் வித்யையும்

கோயில்களில் போதனை என்று சொன்னேன். இதைக் கொஞ்சம் எக்ஸ்ப்ளெய்ன் பண்ண வேண்டும்!

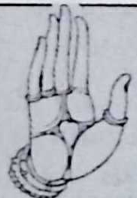
ஏறக்குறைய ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்திப் பல்லவ, பாண்டியர்களுக்கு மேலாகப் பிற்காலச் சோழர்கள் எனப்படுபவர்களின் ஆதிக்கம் பரவிற்று. விஜயாலயன் என்பவன்

இப்படி மறுபடி சோழர்களுக்குப் புது எழுச்சி தந்த பிற்பாடு தான் பராந்தகன், ராஜராஜன், ராஜேந்த்ரன் முதலானோர் அவன் வம்சத்திலே வந்து சோழ ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பரப் பினார்கள். ஸாம்ராஜ்யம் என்று நீள அகலங்களில் அது பெருகியதைவிட அதிலே கலாசாரம் அதி உன்னதமாகப் பரவியதுதான் அதிகப் பெருமை. பல்லவர் காலத்தில் சிறிய அளவிலும், நடுத்தர அளவிலும் மட்டுமே கட்டப்பட்ட ஆலயங்கள் பெரிய அளவில் விஸ்தாரமாக்கப்பட்டது, இந்தப் பீரியடில்தான். இதே ஸமயத்தில் கல்வி – கேள்வி, ஸாஹித்யம், ஸங்கீதம், நர்த்தனம் எல்லாமும் வ்ருத்தியாயின. இதிலே அழகு என்னவென்றால் ஆலயம் பாட்டுக்கு ஒரு பக்கத் தில் வ்ருத்தியாச்சு, கலாசாரம் இன்னொரு பக்கத்தில் அதுபாட் டுக்கு வ்ருத்தியாச்சு, என்றில்லாமல் ஆண்டவனை மையாக வைத்தே – ஸ்தூலமாக ஆலயத்தைக் கேந்திரமாக வைத்தே – கல்வி, கலாசாரங்களும் வளர்ந்தன.

நேராகக் கோயிலுக்குள்ளேயே கல்விக்கூடம் அமைப்பது என்று இப்போது ஏற்பட்டது. 'வியாகரணதான மண்டபம்' என்று அனேகச் சிவாலயங்களில் இருப்பவை இலக்கண வகுப்பு நடத்துவதற்காக ஏற்பட்டவைதான். இப்போது கோயில் பெரிய பரப்பளவில் கட்டப்பட்டதால் அதற் குள்ளேயே காலேஜ் ஸ்தானத்திலிருந்த உயர்கல்வி நிலையங் களை அமைக்க வசதி ஏற்பட்டது. சிதம்பரம், தஞ்சாவூர் முதலான கோயில்களில் இப்போது பார்த்தாலும் தெரியும் – அவற்றை வெளி மதிலை ஒட்டினாற்போல கோயிலுக்கு உட்புறமாகவே இரட்டை மாடிக் கட்டுமானங்கள் நிறைய இருக்கும். இவை பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுவரையில் சோழ ராஜாக்கள் 'திருச்சுற்று மாளிகை' என்ற பெயரில் நிர்மாணித்தவை. இதிலேதான் வித்யாசாலை கள் நடந்தன. அதோடு லைப்ரரி மாதிரியான 'ஸரஸ்வதி பாண்டாரம்' என்பவையும் திருச்சுற்று மாளிகையில் இடம் பெற்றன. அவற்றில் நூல் சுவடிகளை எல்லாம் சேகரித்து, ப்ரதிகள் எடுத்து, பத்ரமாகப் பாதுகாத்து, வித்யார்த்திகளுக் கும் ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுத்து உபகரித்து வந்தார்கள். பாண்டாரம் என்றால் 'ஸ்டோர்' என்பதுபோல் பண்டங் களைச் சேர்த்து வைக்கிற இடம். தன பாண்டாராம், தான்ய

பாண்டாரம் என்றே அக்கால ராஜாங்கத்தில் பதவிகள் உண்டு. கஜானாவுக்குப் பொறுப்பானவர் தன பாண்டாரம். உணவுப் பண்ட ஸப்ளைக்கு (இக்காலம் மாதிரி தினம் ஒரு புகார் கொடுக்க வேண்டியில்லாமல் நடந்த ஸப்ளை!) பொறுப்பேற்ற வர் தான்ய பாண்டாரம். ஸாக்ஷாத் வித்யைக்கு அதிதேவதை யான ஸரஸ்வதிக்கு உரிய பண்டங்கள் நிறைந்த ஸ்டோர் ஒன்று உண்டு என்றால், அது நூல் நிலையமாக அன்றி வேறென்ன வாக இருக்க முடியும்? அதனால்தான் 'ஸரஸ்வதி பாண்டாரம்' என்ற அழகான, தெய்வ ஸம்பந்தமுள்ள பெயர்!

கோயிலுக்குள் நடந்த வித்யாசாலைகள் என்பதால் அவற்றில் ஸமயக் கல்வி மட்டும்தான் போதிக்கப்பட்டதாக நினைக்கவேண்டாம். 'க்ராமரு'க்கு என்றே தனி மண்டபம் கோயிலில் இருந்தது என்று சற்றுமுன் சொன்னேனே! ஸெக் யுலர் (உலகியல் சாஸ்த்ரங்கள் குறித்த) படிப்பு என்றாலும் அதையும்கூட ஈச்வரனையும் ஸமயாசாரங்களையும் மறந்து ப்ரயோஜனப் படுத்துவதற்கில்லையல்லவா? இந்த ப்ரக்ஞையை நன்றாக உண்டாக்குகிற ரீதியில்தான் 'ஜெனரல் எஜுகேஷ'னுக்கு (பொதுக் கல்விக்கு) ஏற்பட்ட கலாசாலைகள் ஆலய எல்லைக்குள்ளேயே நடத்தப்பட்டன. அவற்றில் ஆயுர் வேதம் முதலானவையும் கற்பிக்கப்பட்டதற்குச் சான்றுகள் இருக்கின்றன — அக்கால மெடிகல் காலேஜ்!

பெருமையும் சிறுமையும்

இத்தனை கதையும் நம் பூர்விகர்களின் மிக உயர்ந்த கல்விப் பெருமையைக் காட்டுகிறது. இந்தக் கதையில் எத்தனையோ விஷயங்கள் நான் தேடிப் பார்த்து, ஆராய்ச்சி செய்து, ஒன்றுக் கொன்று இசைத்து முடிவுகளுக்கு வர முடிந்திருக்கிறது. புஸ்தகம் படித்தும், சாஸனங்கள் பார்த்தும், வேறு தினுஸி லேயும் ஸமாசாரங்கள் தெரிந்தன. 'நமக்கா தெரிந்தது?' என்று எனக்கே மலைப்புத் தட்டுகிற அவ்வளவு ஸமாசாரங்கள்!

எல்லோராவில் பெரிய குன்றுகளை அப்படியே போட்டுக் குடைந்து ஆச்சர்யப்படும்படிச் சிற்ப வேலைப்பாடுகளோடு கோயில்கள் கட்டியிருப்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அவற்றுக்குள்ளும் ரொம்பவும் சிறப்பு வாய்ந்தது கைலாஸ நாதர் ஆலயம். 'என்னமாக இப்படிக் கட்டியிருக்கிறார்கள்?' என்று பார்க்கிறவர்கள் ப்ரமிக்கிறார்கள். பார்க்கிறவர் மட்டு மில்லை. இத்தனை வேலைக்கும் ஒரு தலைமைச் சிற்பி இருந்தி ருக்கிறானே, அவனுக்கே இந்தக் கைலாஸக் கோயிலைக் கட்டின பிற்பாடு அதேமாதிரி இன்னும் கோயில்கள் கட்ட வேண்டுமென்று ஆரம்பித்துப் பிரயாஸைப்பட்ட போது இப்படி ப்ரமிப்புத் தட்டிற்று. எத்தனை ப்ரயாஸை எடுத்துக் கொண்டும் இந்தத் தரத்துக்கு ஈடாக அவனால் இன்னொன்று கட்ட முடியவில்லை. அப்போதுதான் அவனுக்கே சட்டென்று ஒரு ப்ரமிப்பு ஏற்பட்டு 'என்ன ஆச்சர்யம்! இப்படி ஒண்ணு என்னாலே எப்படிப் பண்ண முடிஞ்சுது? நான்தான் பண்ணி னேனா, எனக்குள்ளே எதுவோ பூந்துண்டு பண்ணுவிச்சுதா?' என்று சொன்னானாம்!

இப்படி அந்தக் கைலாஸநாதர் கோயில் சிற்பி அதே மாதிரி இன்னொன்று நிர்மாணிக்க முடியாமல் போய், அப்புறம், அதை மட்டும் தானா பண்ணினோமென்று ஆச்சர்யப்பட்ட விஷயம் ச்லோக ரூபத்திலேயே ஒரு செப்பேட்டில் இருக்கிறது. (கி.பி.) எட்டாம் நூற்றாண்டில் அந்தக் கோயிலைக் கட்டிய ராஷ்ட்ரகூட அரசனான க்ருஷ்ணராஜனைப் பற்றியுள்ள 'பரோடா காப்பர் ப்ளேட்'களிலொன்றில்★ அந்த ச்லோகம் இருக்கிறது.

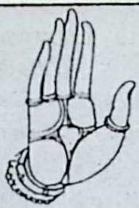
> பூயஸ்-ததாவித-க்ருதௌ வ்யவஸாய ஹாநே:
> ஏதந்-மயா கதம் அஹோ க்ருதம் இத்-யகஸ்மாத் ।
> கர்த்தாமி யஸ்ய கலு விஸ்மயம் ஆப சில்பீ

அந்தச் சில்பி மாதிரிதான் எனக்கும் நாம்தானா இத்தனை ஆராய்ச்சி பண்ணிக் கடிகா ஸ்தான ஸமாசாரங்கள் கண்டு பிடித்தது என்று இருக்கிறது!

★The Indian Antiquary Vol.XII p.p. 228-230.

இப்படி நான் பெருமை அடித்துக் கொள்வதிலேயே சிறுமையும் தெரிகிறது. நம் தேசத்தில் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் கூட - அதாவது இரண்டாயிர வருஷ காலம் - விஸ்தாரமாக இருந்து வந்திருக்கிற வேத வித்யா ஸ்தானங்கள் பற்றி இந்த மதத்துக்கு குரு என்றிருக்கிற எனக்கு இத்தனை வருஷம் தெரியாத சிறுமைதான்! அதுமட்டுமில்லாமல் வித்வத் ஸமூஹத்தில் நான் இதைப் பற்றிக் கேட்டு யாருக்கும் எதுவும் சொல்லத் தெரியாதது நமக்கு நம்முடைய புராதன கலாசார விஷயத்தில் உள்ள ஞானக் குறைவையும் அச்ரத்தையையும் காட்டுகிறது. அந்த அளவுக்கு நம்முடைய ஸ்வதேசச் சாஸ்த்ரக் கல்வி கீழே போயிருக்கிறது! பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுவரை கொடி கட்டிப் பறந்த கடிகாஸ்தானங்களும் அந்தப் பெயரில்லாமலே நடந்துவந்த வேத - சாஸ்த்ர - வித்யா ஸ்தானங்களும் அதற்கு அப்புறம் இந்த ஐந்து நூற்றாண்டுகளில் இருந்த இடம் தெரியாமல் பெயரே மறந்து, அர்த்தம் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு நசித்துப் போயிருக்கின்றன என்றால் இது நமக்கு ரொம்பவும் குறைவு!

போக்குவரத்து வசதி இல்லாத காலத்தில் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் மைல் ப்ரயாணம் பண்ணி தேசத்தின் நானா பாக வித்யார்த்திகளும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் பேர்கூடி இரண்டாயிர வருஷ காலம் வளர்த்து வந்திருக்கிற வித்யா ஸ்தானங்களைப்போல, எத்தனையோ வசதி படைத்த நம் காலத்தில் - வேண்டாததற்கெல்லாம் வெளிநாட்டு ட்ரிப், ட்ரெய்னிங் என்று போய்க்கொண்டிருக்கிற இந்தக் காலத்தில் - ஒன்றுகூட இல்லை என்றால் தலைகுனிவாகத்தானிருக்கிறது. தொண்ணூறு தொண்ணூற்றைந்து பெர்ஸென்ட் வேண்டுமானாலும் நவீன ஸயன்ஸ்கள், பிஸினெஸ் கோர்ஸ்கள் என்றிப்படிப் போனாலும் போகட்டும். ஐந்து பெர்ஸென்டாவது நமக்கு என்றே ஏற்பட்ட எத்தனையோ ஸ்வதேச சாஸ்த்ரங்கள் ஆத்மிகமாகவும், ஸமய ஸித்தாந்தமாகவும், வ்யாகரணமாகவும் (grammar), தர்க்கமாகவும் (logic), வைத்ய விஷயமாகவும், இன்னும் இப்போதுள்ள ஃபிஸிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி, பயாலஜி, அஸ்ட்ரானமி, எஞ்ஜினீயரிங் ஸம்பந்தமாகவும்கூட இருக்கின்றனவே, இவற்றில் எதையாவது கற்றறிந்து ஆராய்வதில் ஈடுபடக்கூடாதா என்று இருக்கிறது!

ஸ்வதேச வித்யைகளுக்கு 'திட்டம்'

திட்டம் திட்டம் என்று பொருளாதாரத்துக்கே போட்டு ஆயிரம் கோடிக் கணக்கில் செலவழிக்கிற அரசாங்கம் கலா சாரம், கலாசாரம் என்று சொல்வதோடு நிற்காமல் அதில் நூற்றில் ஒரு பங்கு இதற்காகத் திட்டம் போட்டால் கூடப் போதும். இம்மாதிரி ஸ்வதேசிய பூர்வ சாஸ்த்ரங்களுக்காக விச்வ வித்யாலயங்கள் (யுனிவர்ஸிடிகள்) வைத்து, ஸ்காலர்ஷிப் ஸ்டைபென்ட் எல்லாம் கொடுத்துப் படிப்பு முடிந்த பின்னும், ரிஸர்ச்சுக்காகவும், ஆயுஸ்பர்யந்தம் இந்தப் படிப்பாளிகளுக்கு 'க்ரான்ட்' ஆகவும் பொருளுதவி செய்து நம்முடைய பெரிய ட்ரெடிஷனைப் போஷித்துவிட முடியும்!

ஆனால், இது சாஸ்த்ரோக்தமாக நடந்தாலே உண்மையான ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும் என்பதைப் பார்க்கும்போது ராஜாங்கம் இந்தப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்ளா மலிருப்பதே ஒரு விதத்தில் தேவலை என்று நினைக்கும்படி யாகவும் இருக்கிறது. 'சீர்திருத்தக் கொள்கை' என்று சொல்லப்படுவதையே எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் பின்பற்று கிற சூழ்நிலையில் சாஸ்த்ரோக்தமான விதி நிஷேதங்களின்படி ராஜாங்க ஆதரவில் எதுவாவது நடக்க முடியுமா என்றே இருக்கிறது. ஆனபடியால் ராஜாங்கத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டோ, குறை சொல்லிக் கொண்டோ இல்லாமல், சாஸ்த்ராபிமானமுள்ள பொதுஜனங்களேதான் ஆனதைச் செய் வதில் நன்றாக ஈடுபடவேண்டும்.

ஏனென்றால் நம்முடைய பண்டைய கலைகளுக்கும் சாஸ்த் ரங்களுக்கும் புதிதாக வித்யாசாலைகள் அமைப்பதில் ஜீவநாடி யான அம்சமே, இவை மற்ற நாகரிக ஸ்கூல், காலேஜ் மாதிரி யில்லாமல், அவற்றுக்கே உரிய பழைய முறைப்படிக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதுதான். ஸப்ஜெக்ட் பழைய சாஸ்த்ரமென்றால், அதைப் படிப்பிக்கும் முறையும் பழசாகவே

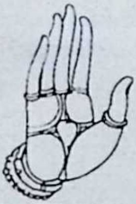
தான் இருக்க வேண்டும். நம்முடைய கோயிலுக்கோ, மடத்துக்கோ வருவதென்றால் வெள்ளைக்காரிகூடப் புடவை கட்டிக்கொண்டு வருகிறாளோ இல்லையோ? அப்படி அததற்கும் ஏற்பட்ட வழிகளையும் வழக்கங்களையும் பின் பற்றினால்தான் அததற்கு உயிர்க்களை இருக்கும். அமெரிக்கா வில் கட்டின கோயில் என்றால்கூட அங்கே பிஸ்கெட் நைவேத்யம் செய்யாமல் புளியோதரையைத்தானே கொண்டு வர வேண்டியிருக்கிறது? பரதநாட்யம் ஆடுகிறதென்றால் அதற்குக் கோயில் சிற்பத்தில் ஆயிரம் வருஷம் முன்பு காட்டி யிருக்கிற ட்ரெஸ்ஸைப் பார்த்துத்தானே இன்றைக்கும் அனுஸரிக்கிறார்கள்? அதேபோல ஹிந்து வித்யா - சாஸ்திரங் களுக்கென்று வித்யாசாலை வைத்தால் அதை இப்போதுள்ள யுனிவர்ஸிடிகள் மாதிரிப் பெரிய பெரிய கட்டடங்களில் இங்கிலீஷ் ட்ரெஸ் போட்டுக் கொண்டு கற்றுக்கொடுப்ப தென்றில்லாமல், பழைய ரீதியிலேயே முடிந்தமட்டும் செய்ய வேண்டும்.

ஆதியில் குருகுலங்கள் வனத்திலே ரிஷிகளின் பர்ணசாலை களில் இருந்தாற்போல் இப்போது காட்டுக்குள் கலாசாலை வைப்பதென்றால் முடியாதுதான். அப்புறம் நகரங்களிலேயே பெரிய கடிகாஸ்தானங்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் இப்படி டவுன்களில் நட்டநடுவில் தற்போது நான் சொல்கிற வித்யா சாலைகளை வைப்பதற்கில்லை. ஏனென்றால், கடிகா ஸ்தானங்கள் நடந்த அந்த இடைக்காலத்தில்கூட டவுன்-லைஃப் என்பது இப்போதுபோல் இத்தனை அனாசாரமும், லௌகிகமும் தலைவிரித்தாடுவதாக இல்லை.

'டைவர்ஷ'னுக்கு இடமேயில்லாமல், பரிபூர்ண ப்ரம்மசர்ய அனுஷ்டானத்துக்கு எதிரான சபலங்கள் கொஞ்சமும் இல்லா மல் படிப்பே குறி என்று ஒருமுகப்படுத்தித்தான் பண்டைய குருகுலங்கள் வனங்களிலேயே நடந்தன. (அப்போது நாடு நகரம் குறைச்சல், காடுதான் அதிகம் என்பதையும் சொல்ல வேண்டும்!) கட்டடத்துக்குள்ளேயே கட்டிப்போட்டிருக்காமல் இப்படி இயற்கையோடு இயற்கையாகப் பச்சை மரங்களும் ஆற்றுப் பிரவாஹமும் சூழ்ந்த இடங்களில் மான்களோடு விளையாடிக் கொண்டு, மாடு மேய்த்துக் கொண்டு அந்தப் பசங்கள் வாழ்ந்ததும், பரந்த ஆகாசமே கூரையாக உட்கார்ந்து

கொண்டு காயத்ரி அனுஸ்ந்தானம் பண்ணினதுமே அவர்களை இப்போதுபோல் செயற்கையான, 'மெகானிக்'லான போக்கு களில் போகவிடாமல் நல்ல ஜீவசக்தியுடன் ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் நிஜமாக வாழ்ந்து ஸந்தோஷிக்கும்படிச் செய்தது. இதை ரொம்பவும் ச்லாகித்தே டாகூர் ஒரே தோப்பும் துரவுமான இடத்தில் Forest University என்பதாகத் தம்முடைய விச்வபாரதி ஸர்வகலாசாலையை அமைத்தார் என்று சொன்னது நினைவிருக்கலாம். 'யுனிவர்ஸிடி' என்று சொல்லத்தக்க விதத்தில் ஒரே பெரிய வித்யாசாலை அதிகம் ஏற்படாத ஆதிகாலத்தில்கூடப் பல ரிஷிகள் பர்ணசாலைகள் அமைத்துக் கொண்டிருந்த வனப்பிரதேசங்களில் ஒவ்வொரு பர்ணசாலையும் ஒரு குருகுலமாக இருந்ததால் இயற்கை அழகு நிறைந்த விஸ்தாரமான பகுதிகள் அப்படியே ஒட்டுமொத்தமாக வித்யாபூமியாக விளங்கின.

தற்போது டவுன்-லைஃப் இருக்கும் சீர்கேடான ஸ்திதியில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஊருக்கு வெளியே இருக்க முடியுமோ அப்படி, கூடியமட்டும் இயற்கையான சூழ்நிலை பாதிக்கப்படாத விதத்தில், பெரிய கட்டுமானம், நாகரிக உடுப்பு ஆகியன இல்லாமல் நம் ஸ்வதேசிய சாஸ்த்ரங்களுக்கும், கலைகளுக்கும் வித்யாசாலைகள் ஒருசிலவேனும் அமைக்க வேண்டும்.

கிராமப் புள்ளிவிவரங்கள்

நான் ஊர் ஊராகச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதில் பஞ்சாயத்து போர்டு (இப்போது என்னவோ தமிழ்ப் பெயர் சொல்கிறார்கள்) உள்ள கிராமங்களின் எல்லையில் ஒரு போர்ட் போட்டு வைத்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். (பஞ்சாயத்து 'போர்ட்' இல்லை!) அதில் இந்தக் கிராமத்தில் இவ்வளவு 'பாபுலேஷன்', இத்தனை பரப்பு, இன்ன பயிர் விளைகிறது என்பது முதலான

விவரங்கள் போட்டிருக்கிறது. அதிலே படித்தவர் எவ்வளவு, படிக்காதவர் எவ்வளவு என்ற விவரமும் இருக்கிறது. அது மாத்ரமில்லை. இங்கிலாண்ட், அமெரிக்கா, ஜப்பான் முதலிய நாடுகளில் படிப்பாளிகள் எத்தனை சதவிகிதம் என்பதைக் காட்டி, நம்நாட்டில் அதையெல்லாம்விட எவ்வளவு குறைச்சல் சதவிகிதமே படிப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள் என்றும் போட்டி ருக்கிறது. அந்தத் தேசங்களைப்போல நம் தேசத்தையும் படிப்பிலே முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று ஆட்சி யிலிருப்பவர்களுக்கு எண்ணமிருப்பதாலேயே, 'இப்படி எழுதி வைத்தாலாவது ஜனங்கள் மனஸில் தைத்து, அவர்கள் பசங்களை ஸ்கூலுக்கு அனுப்பாதவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்லி ப்ரசாரம் பண்ணிக் கல்வியைப் பரப்பட்டும்' என்ற உத்தேசத் தில்தான் இதுபோலச் செய்திருக்கிறார்கள்.

எனக்குத் தோன்றுகிறது - யோக்யர்களாக எத்தனை சதவிகிதம் இருக்கிறார்கள், அப்படியில்லாமல் எத்தனை இருக் கிறார்கள் என்று எப்படியாவது கண்டுபிடித்து அதை போர்டில் போட்டால் எப்படியிருக்கும் என்று! ஒவ்வொரு ஊரிலும் தேசத்திலும் படித்தவர் பெர்ஸென்டேஜையும், போட்டு இப்படி அதற்கு நேரேயே யோக்யர்கள் பெர்ஸென் டேஜையும் போட்டால் என்ன தெரியும்? படித்தவர்கள் நிறைய இருக்கிற இடத்தில்தான் யோக்யர்கள் நிறைய இருக் கிறார்களென்று போர்ட் காட்டுமா?

'யோக்யர்கள் என்று கண்டுபிடிப்பது எப்படி ஸாத்யம்? இது என்ன நடைமுறைக்கு வரமுடியாத யோசனை?' என்று கேட்டால் அது நியாயம்தான்.

அடுத்த பக்ஷமாக ஒன்று தோன்றுகிறது. யோக்யர் - அயோக்யர் யார் யார் என்று லிஸ்ட் எடுக்க முடியா விட்டாலும் இன்னொரு லிஸ்ட்டை ஸுலபமாகத் தயாரிக்க லாம். போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட்காரரர்களும் ஸிவில் கோர்ட் காரர்களும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் இத்தனை ஜேப்படிக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்; வரி தராமல் இத்தனைபேர், ஸொத்துக்களை மோசம் செய்தவர் இத்தனைபேர், பெரிய திருட்டுக்களில், ஏமாற்றுப் புரட்டுக்களில் இத்தனைபேர் பிடிபட்டிருக்கிறார் கள்; இன்னும் வ்யபசாரம், கொலை முதலான குற்றங்கள்

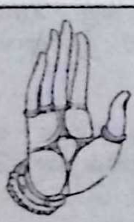
செய்தவர்கள், அப்பட்டமாகவே போய்த் துப்பாக்கியைக் காட்டிக் கொள்ளையடிப்பவர்கள் ஆகியோர் இவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் புள்ளி விவரம் வைத்திருப்பார்கள். ஆள் இத்தனைபேர் என்று காட்ட முடியாவிட்டாலும், இந்த இனங்களில் இத்தனை கேஸ்கள் இருக்கின்றன என்று காட்ட முடியும். ஆகவே இந்த போர்ட்களில் படித்தவர் இத்தனைபேர் என்பதற்கு நேரேயே குற்றவாளிகள் இத்தனை பேர் என்று – அது முடியாததால் குற்றங்கள் இத்தனை நடந்திருக்கின்றன என்று – போட்டு வைத்தால் நமக்கு ப்ரயோஜனமான உண்மைகள் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன்.

அதாவது என்ன தெரியுமென்றால், தற்போது பொதுவாக லோகம் முழுக்கப் படிப்புமுறை இருக்கும் நிலையில் எங்கே படிப்பு ஜாஸ்தியோ அந்த ஊரில், அந்த நாட்டில்தான் குற்றமும் ஜாஸ்தி நடக்கிறதென்று தெரியும். ஹைஸ்கூல், டிகிரி தரும் காலேஜ், டாக்டரேட் தருகிற உயர்ந்த ஸென்டர்கள் என்று ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிற நாடுகளில்தான் குற்றங்களும் வளர்ந்து கொண்டிருப்பது தெரியும். எழுத்தறிவில்லாத காட்டுக்குடிகளும் மலைவாஸிகளும் உள்ள இடங்களில்தான் போலீஸுக்கு ரொம்பவும் வேலை குறைச்சல், வக்கீல்களுக்குத் தேவை இல்லை என்று தெரியும்!

படிப்பு ஜாஸ்தியாக ஆக நூதன நூதனமாக ஏமாற்று வித்தைகள் செய்கிற ஸாமர்த்யங்களும் வளர்கின்றன. தொழில்கள் நடத்துகிறவர்களும் அரசியல்வாதிகளும் செய்கிற பேற்று மாற்று, எங்கே போனாலும் ரஹஸ்யத்தில் நடக்கும் லஞ்சம் முதலான அனேகக் குற்றங்கள் இந்த ஸாமர்த்யத்தில் கோர்ட் வரை வராமலே போகின்றன. அதனால் போர்ட் போட்டாலும்கூட அதில் கால்வாசிக் குற்றங்களைத்தான் காட்ட முடியும்! முக்கால்வாசிக் குற்றங்கள் நீதி ஸ்தலத்துக்கும், போலீஸுக்கும் வராமலே போயிருக்கும்! படிப்பினால் புத்தி ஸாமர்த்யம் அதிகரிப்பதில் ஸிவில் குற்றங்கள் மாத்ரம்தான் அதிகரித்திருக்கின்றன என்றில்லை. பெரிதான பாங்குக் கொள்ளை, ஒரு மந்த்ரி ஸபையையே சுட்டுக் கொன்று விடுவது, கோஷ்டி கோஷ்டியாகத் தகாத கார்யத்துக்காகப் பெண்களைக் கடத்திப் போவது மாதிரி க்ரிமினல் குற்றங்

களும், ராஜாங்கத்தையே வெறும் பௌதிக பலத்தால் புரட்டி விடும் 'கூப்' (coup) முதலியனவும், படிப்பு ஸாமர்த்யத் தாலேயே நன்றாக ஜோடித்துத் திட்டம் போட்டு நடத்தப் படுகின்றன. இதெல்லாம் போக நேராகவே அடிதடி, பிஸ்டலைக் காட்டுவது, சுடுவது முதலானவையும் படிப்பாளி கள் உள்ள நாடுகளில் ஏறிக்கொண்டே போகின்றன. யுனிவர்ஸிடி லெக்சரர்கள்கூட ஸெனட்டில் நடக்கும் மீட்டிங்கு களில் கல்லெறிவது, நாற்காலிகளைத் தூக்கி அடித்துக் கொள் வது என்று போகிற அளவுக்கு நிலைமை முற்றியிருக்கிறது!

படிக்கத் தெரியாத ஆதிவாஸிகள் குடும்பச் சண்டை, கோஷ்டிச் சண்டை என்று எப்போதாவது ஒருத்தர் தலையை ஒருத்தர் சீவிக்கொள்வதாயிருக்கலாம். அது ஏதோ ஆத்திர, க்ஷாத்திரத்தில் ஒரு வேகம் வந்த ஸமயத்தில் செய்வதாகத்தான் இருக்கும். மற்றபடி இத்தனை தினுஸு தினுஸான குற்றங்கள் அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஃபோர்ஜரியில் ஆரம்பித்து ப்ளான் போட்டுச் செய்யப்படும் ஏமாற்றுக் குற்றங்களும், organised-ஆகச் செய்யப்படும் திருட்டுப் புரட்டுக்களும் படிக்கத் தெரியாத பழங்குடி மக்களுக்குத் தெரியாது!

முரண்பாடு எதனால்?

அப்படியானால் கல்வி வேண்டாமா? ரொம்பப் பெரியவர்கள் கல்வி ரொம்ப அவசியம், 'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்களே? ஔவை இன்னொன்றுகூடச் சொல்லியிருக்கிறாளே —

கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்
அவையல்ல நல்ல மரங்கள் — சபைநடுவே
நீட்டோலை வாசியா நின்றான்; குறிப்பறிய
மாட்டா தவன்நன் மரம்

என்பதாக எழுத்தறிவற்றவனை மரத்துக்கு ஸமானம் என்கிறாளே! பர்த்ருஹரியோ அவன் மிருகத்துக்கு ஸமானம் – 'வித்யாவிஹீந: பசு:' – என்கிறாரே!

படித்தவர் லக்ஷணம் நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பது ஒரு விதமாயிருக்கிறது. நேர் மாறாக ரொம்பப் பெரியவர்களோ கல்வியை ஏகமாக ச்லாகிக்கிறார்கள். ஏன் இப்படி முரண் பாடாக இருக்கிறது?

ஆழ்ந்து அலசிப் பார்த்தால் முரண் எதுவும் இல்லை என்று தெரியும். அந்தப் பெரியவர்கள் சொன்ன கல்வி வேறாகவும், இன்று அமலாகிற கல்வி வேறாகவும் இருக்கின்றன. இதுதான் முரண்பாட்டுக்குக் காரணம். அவர்கள் சொன்னபடி கல்வி இருந்தால் குற்றம் வளராது; குறைந்து மறைந்தே போய்விடும்!

என்ன சொன்னார்கள்? அவர்கள் புத்தி வளர்ச்சி தருகிற கல்வியை மட்டும் சொல்லவில்லை. பக்தி வளர்ச்சி அளிப்ப தாகவும் உள்ள கல்வியையே சொன்னார்கள்.

> *கற்றதனால் ஆயபயன் என்கொல்? வாலறிவன்*
> *நற்றாள் தொழா(அர்) எனின்*

என்று திருவள்ளுவர் சொன்னதுதான், அவர்கள் எல்லா ருடைய அபிப்ராயமும்!

தெய்வ ஸம்பந்தமில்லாமல் அதாவது தெய்வத்திடம் பயப் பட வேண்டும் என்று பண்ணாமல் படிப்பை மட்டும் கொடுப்பதால்தான் விபரீதமாகப் போயிருக்கிறது.

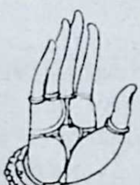
வெள்ளையர் நாடுகளும் இஸ்லாமியர் நாடுகளும்

'அனேக தேசங்களில் ஸமயக் கல்வி இருக்கத்தான் செய்கிறது. அங்கேயும் நீங்கள் சொன்ன ஒழுங்கீனம் இருக்கிறதே!' என்று கேட்கலாம்.

மேல் நாடுகளில் சும்மா ஏதோ 'ப்ரேயர்', பைபிள் கற்றுக் கொடுப்பது என்று வைத்துக் கொண்டிருப்பது போதவில்லைதான் - ஒப்புக் கொள்கிறேன். இதற்குக் காரணம்; அனுஷ்டான முறை என்று ஒன்றுக்குக் கட்டுப்பட ஆரம்பித்தாலே, மனம் போனபடிச் செய்வது குறைகிறது. மனஸை அது போனபடி விடுவதால்தானே பலதினுஸான குற்றங்களும் இழைக்கப்படுகின்றன? மேல்நாடுகளிலோ பசங்களை ஸமய அனுஷ்டானம் என்று கண்டிப்பாக ஒழுங்குமுறைகளில் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. அதோடு ஸயன்ஸுக்கு அப்புறம்தான் ஸமயம் என்று ஒரு இரண்டுங்கெட்டான் நிலையில்தான் அங்கே உள்ள அறிஞர்களுக்கு (ஏன், வயஸு வந்தவர்களில் பெரும்பாலோருக்குமே) மதாபிமானமிருக்கிறது. அதுவே, துருஷ்க மதமுள்ள தேசங்களைப் பாருங்கள். நான் சொன்ன குற்றங்கள் இங்கேயெல்லாம் அவ்வளவு வலுக்கவில்லை ராஜாங்க ரீதியில் பிறநாடுகளை துராக்ரஹம் செய்வது, 'கூப்' (coup) செய்வது என்றிருந்தாலும், உள்நாட்டிலே அவர்களில் தனிமனிதர்கள் அவ்வளவாக முறைகெட்டுப் பண்ணுவதில்லை. சுற்றிலும் மற்ற தேசத்துக்காரர்கள் ஒரே தப்புத் தண்டாவில் போகும் போது இவர்களும் அந்த வழிக்கு இழுக்கப்படத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனாலும் மற்றவர்கள் போகிற அளவுக்கு இவர்கள் போவதில்லை. காரணம், ஸமயானுஷ்டானக் கட்டுப்பாடு அந்நாடுகளில் பலமாயிருப்பதுதான்.

அதோடு நம்முடைய ஸமய சாஸ்த்ரங்களைச் சேர்ந்த தர்ம நூல்களிலேயே இன்ன குற்றத்துக்கு (பாபத்துக்கு) இன்ன

தண்டனை என்று இருப்பது போலவே அவர்களுக்கும் மத நூலாகவே 'ஷாரியத் என்ற சட்ட புஸ்தகங்கள் இருக்கின்றன. துருஷ்க நாடுகள் பலவற்றின் ராஜாங்கங்கள் புதிதாக Jurisprudence (சட்ட நூல்) செய்து கொள்ளாமல் ஷாரியத்தைத்தான் சட்டமாகப் பின்பற்றுகின்றன. மேல் நாட்டினரைப் போல இல்லாமல் துருஷ்கர்களுக்கு இன்றளவும் பொதுவாகத் தங்கள் மதத்தில் ஆழமான அபிமானம் இருக்கிறது. ஆதலால், சட்டவிரோதமாகப் போக மற்றவர்கள் துணிந்த மாதிரி, அல்லது அந்த அளவுக்கு இவர்கள் மத விரோதமாகப் போகத் துணியாததால் குற்றங்களும் சற்றுக் குறைவாகவே உள்ளன. தினம் ஒரு ஃபாஷன் என்று மேல் நாட்டுக்காரர்கள் கன்னாபின்னா என்று போகிற மாதிரி இல்லாமல் துருஷ்கர்கள் தங்கள் பழைய நடை உடை பாவனைகளையே அதிகம் அனுஸரிப்பதைப் பார்க்கிறோமல்லவா? மொத்தத்தில், ஓர் ஒழுங்குக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தவர்களாயிருந்தால் குற்றத்தில் ஈடுபட மாட்டார்கள். ஹிந்து மதத்துக்கு ஹானியாக எத்தனையோ செய்தவர்களானாலும் அவர்களுடைய மதாபிமானக் கட்டுப்பாட்டைச் சொல்லாமலிருப்பதற்கில்லை!

கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளில்

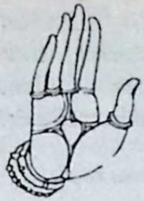
இப்படியேதான் மத உணர்ச்சி என்பதற்கே ஹானி செய்யும் கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளிலும் பார்க்கிறோம். ஸமய ஸம்பந்தமே ப்ரஜைகளுக்குக் கூடாது என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிற கம்யூனிஸ நாடுகளான ரஷ்யாவிலும் சைனாவிலும் குற்றங்கள் குறைவாக இருக்கின்றன. கம்யூனிஸத்தை ஆஸ்திகர்களான நாம் ஒப்புக் கொள்வதற்கில்லைதான். அதற்காக, கம்யூனிஸ அரசாங்கங்கள் செய்யும் கெடுபிடிக் கண்டிப்பில் அவற்றின் பொதுமக்கள் அதிகமாகக்

குற்றங்களும், மனம் போனபடிப் பண்ணும் அனேக ஒழுங்கீனங்களும் செய்யாமலிருப்பதை ஒப்புக் கொள்ளாமலிருப்பதற்கில்லை. 'ஸமயக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து அவிழ்த்து உங்கள் எல்லோரையும் ஸமமாக, 'காம்ரேட்'களாக ஆக்குகிறோம்' என்று சொல்லித்தான் கம்யூனிஸ ஆட்சியைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அப்போதே, அந்தக் கட்டுப்பாடு போய் விட்டால் ஜனங்களை ஒழுங்கில் வைத்திருக்க முடியாது என்பதையும் தெரிந்து கொண்டு, அதைவிடக் கடுமையான ராஜாங்கக் கட்டுப்பாட்டில் மக்களைக் கட்டிப் போட்டு விட்டார்கள்!

ஆனாலும் இப்படி மனுஷ்யனுக்கும், மனுஷ்யன் போட்ட சட்டத்துக்கும், அவன் கொடுக்கும் தண்டனைக்கும் பயந்தே ஒரு ஸமூஹம் கூடியமட்டும் ஒழுங்காயிருக்கிறதென்றால் அது பெருமை இல்லை. ஈசனுக்கு, ஈசன் சட்டத்துக்குப் பயந்து ஒழுங்காயிருப்பதுதான் அழகு. அதை விடவும் அழகு, பெருமை எல்லாம் அவனிடம் ப்ரியத்தாலேயே நம் மனஸ் தன்னால் ப்ரியப்பட்டு அவனுடைய ஸ்வரூபமான தர்மத்தின் வழியிலிருந்து கொஞ்சங்கூட விலகாமல் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதுதான்!

ஆனாலும் அந்த அளவுக்கு எல்லாரும் வரமாட்டார்கள் என்பதால் தெய்வத்தால், அவன் போட்ட சாஸ்த்ரச் சட்டத்தால் இளம் தலைமுறையைக் கட்டுப்படுத்தி, இந்தச் சட்டத்தை அமல்படுத்தும் போலீஸ்காரர்களாக (கெடுபிடியோடு அருளும் நிரம்பிய போலீஸ்காரர்களாக) குருமார்கள் வித்யார்சாலைகள் நடத்தினார்கள். பசங்களை நல்வழியில் கொண்டுவந்தார்கள். இப்படிச் செய்து கல்வி என்பது கெடுதலில் தூண்டிவிடாமல் ஸத்குண அபிவ்ருத்திக்கு உத்வுவதே என்று காட்டினார்கள்.

ஸமயத்தையே வாழ்க்கை மையமாகக் கொண்டுள்ள நம் தேசத்திலும், ஸமய விரோதிகளான கம்யூனிஸ்ட்களைப் போலவே, 'குடியரசு' ஸர்க்கார் மதச் சார்பில்லாத கல்விதான் தருவது என்று வைத்துக் கொண்டிருப்பது நம்முடைய மஹத்தான துரத்ருஷ்டமாயிருக்கிறது. கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளில் உள்ள ·ராஜாங்கக் கண்டிப்புமில்லாமல் எல்லாரையும் அவிழ்த்துவிட்டு இப்படிச் செய்திருப்பதற்கு... வருத்தம்தான் படணும்.

வினயத்தோடு இணைந்த வித்யை

கல்வியை உண்மையான கல்வியாக்கும் ஈச்வர பக்தியில் ஓர் அங்கம்தான் குருவிடம் பக்தியில் வினயமாயிருப்பது. வினயப் பத்தியம் இல்லாவிட்டால் வித்யை மருந்து பலிக்கவே பலிக்காது என்பதால்தான் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவிலிருந்து ஆரம்பித்து எல்லோரும் 'வித்யா விநயஸம்பன்ன' என்று இரண்டையும் பின்னி வைத்தார்கள். சம்பளத்தை நினைக்காமல் சிஷ்யனுக்கு வாத்யார் சோறு போட்டுத் தன் வீட்டில் வைத்து ரக்ஷிக்கிற குருகுலத்தில்தான் இப்படிப்பட்ட வினயம் உண்டாகும். இந்த வினயம் பூர்த்தியாவதற்கே முழுச் சோறும் அவனே போடாமல் சிஷ்யனை வெளி வீடுகளில் போய் பிக்ஷை வாங்கி வரச் சொல்வது – பிச்சைக்காரனாகப் போய் நின்றால் தன்னால் செருக்கு அறுபட்டுப் பணிவு உண்டாகி விடும்!

ஈச்வர பக்தியாகட்டும், குருவிடம் வினயமாகட்டும் இவை எதற்கு என்றால் படிக்கிறவனின் அஹங்காரத்தை அடக்குவதற்குத்தான். அஹங்காரம் போகாத வெறும் படிப்பு ஆபத்தைத்தான் உண்டாக்கும். மதானுஷ்டானம், ஈச்வர பக்தி, குருஸேவை ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஸரியான கல்வி ஒருத்தனுக்கு இயற்கையாக உள்ள அஹங்காரத்தை தேய்த்து அகற்றிச் சுத்தப்படுத்தும். மாறாக இவை இல்லாவிட்டாலோ அதே கல்வி, 'நான் எவ்வளவு படிச்சிருக்கேன் பார்த்தியா?' என்று அஹங்காரத்தைத் தலைக்கேற்றி விடுகிறது. வித்யாகர்வம் என்றே சொல்வார்கள்.

வெளிப்பார்வைக்கு அனுஷ்டானம், பக்தி, குருஸேவை நன்றாயிருந்தால் போதாது. 'பக்திமானாக, அனுஷ்டாதாவாக இருந்தும், 'தான் வித்வான் என்கிற தாட்பூட் இருக்கிறதே!' என்று பிறர் சொல்லும்படி இருப்பவர்களுண்டு. அனேகப்

பண்டிதர்கள் 'இப்படித்தான் ஆஸ்திகராகப் பார்வைக்கு இருந்துகொண்டும், தான் அறிவாளி, படிப்பாளி என்பதில் அஹங்கரித்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் நிலையில் தம்மை வைத்துக்கொண்டுதான் தாயுமான ஸ்வாமிகள்!

கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்!

என்று ஒரு தரத்துக்கு இரண்டு தரமாகச் சொல்லி,

கற்றும் அறிவில்லாத என் கன்மத்தை என் சொல்கேன்? என்று புலம்பி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். வெளி மட்டத்தில் மட்டுமில்லாமல் உண்மையான உள்ளூறிய பக்தியோடு, ஸமய ஆசரணையோடு, குரு விச்வாஸத்தோடு கல்வி பயின்றால் இப்படி இருக்காது. கல்லாதபேர் பொதுவாக ஓரளவுக்கு நல்லவர்களாயிருக்கிறார்களென்றால், இப்படி உண்மையான அர்த்தத்தில் கற்றவர்களோ மஹா உத்தமர் களாகவே இருப்பார்கள்.

கல்லாத காட்டுவாஸியைவிடப் படித்தவர் அதிகம் தப்பில் போவதற்குக் காரணம், படிப்புமுறை அஹங்காரத்தை அதிகமாக்குவதாயிருப்பதுதான்.

இந்த அஹங்கார நாசத்துக்கு ரொம்பவும் உதவி யாயிருப்பது குருகுலவாஸம்தான். 'எங்கேயோ இருக்கிற ஈச்வரனிடம் பக்தி பண்ணி, எப்போதோ எழுதிவைத்த சாஸ்த்ர ஒழுக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு வினயமாகப் போ' என்றால் இவை உள்ளூற ஏறாமல் மேல்மட்டத்தோடு நிற்பதாகவும், எனவே 'தான்' போகாததாகவுமே இருக்கும். அதனால்தான் ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரு பெரியவனை குரு என்று காட்டி, அவன் கிட்டே வஸிக்கும்படியாகக் கொண்டுவிட்டு வினயத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்பது. கண்ணுக்கு முன்னால் அந்தக் குரு செய்கிற சுத்தமான ஈச்வர பக்தியும், அவர் அனுஸரிக்கிற தர்ம கர்ம அனுஷ்டானங்களும் தன்னால் சிஷ்யனுக்குள் புகுந்துவிடும்.

இத்தனை பயனுள்ளதான குருகுலவாஸத்தை 'இந்த நாளில் ஸாத்யமில்லை' என்று சடக்கென்று சொல்லித் தூக்கி எறிந்து விடக் கூடாது. ஏன் ஸாத்யமில்லாமல்? போன தலைமுறை,

ஏன் இந்தத் தலைமுறையின் ஆரம்பம் வரையும்கூடச் சில சாஸ்த்ரங்களும் கலைகளும் குருகுல வாஸத்தாலேயே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அந்த வித்யைகளின் அப்யாஸம் நடக்க வேண்டிய அளவுக்கு ரொம்பக் குறைச்சலாகவே நடந்தாலும், எந்த அளவுக்கு நடந்திருக்கிறதோ அது குருகுலக் கல்வியாகத் தான் இருந்திருக்கிறது.

பரத சாஸ்த்ரம், சிலப்பதிகாரம் முதலான நூல்களில் சொன்ன புராதனமான நம் ஸங்கீத மரபில் துருஷ்க ஆட்சியோடு வந்த அவர்களுடைய ஸங்கீத முறைகளும் சேர்ந்து வடக்கே ஹிந்துஸ்தானி ஸங்கீதம் என்றும், தெற்கே நம்முடையதான பூர்விக பத்ததியே வேறுவிதத்தில் மெருகேறிக் கர்நாடக ஸங்கீதம் என்றும் ஆகியிருக்கின்றன. நானூறு ஐநூறு வருஷங்களாக இந்த இரண்டு பத்ததிகளுமே நன்றாக அபிவ்ருத்தி அடைந்து இன்றைக்கு நமக்கு லோகம் பூராவும் மதிப்புத் தரும் கலாசாரச் செல்வங்களாகியிருக்கின்றன. தலைமுறைக்குத் தலைமுறை இரண்டு பத்ததியிலும் ஏகப்பட்ட மஹாவித்வான்கள், உஸ்தாத்கள் வந்திருக்கிறார்கள். இத்தனையும் ஸ்கூல் என்று, காலேஜ் என்று பெரிசாக நடத்தாமல் குருகுலக் கல்வியாகவே இருந்து ஏற்பட்ட அபிவ்ருத்திதானே? ஸங்கீதத்துக்கு காலேஜ் என்பது நாற்பது, ஐம்பது வருஷத்துக் குட்பட்ட ஸமாசாரம்தானே?

தஞ்சாவூர்ப் படம், பழுக்கா வேலை, நெட்டிவேலை, பத்தமடைப் பாய் என்றெல்லாம், இங்கிலாண்டில் நடக்கிற ராஜகுடும்பக் கல்யாணம், பட்டாபிஷேகம் ஆகியவற்றில் முதற்கொண்டு நம்முடைய பரிசாகப் பெருமையுடன் கொடுக்கிறோமே, இதெல்லாம் எந்த ஸ்கூலில், காலேஜில் கற்றுக்கொடுத்து இந்தத் தலைமுறை வரைக்கும் வந்திருக்கின்றன? இன்டிவிஜுவல் கலைஞர்கள் தங்கள் வீட்டோடு வைத்துக் கொண்ட சிஷ்ப் பிள்ளைகளுக்கு (சொந்தப் பிள்ளைகளையே சிஷ்ப்பிள்ளையும் ஆக்கிக்கொண்டு) கற்றுக் கொடுத்துத்தானே இவை மறையாமல் வந்திருக்கின்றன?

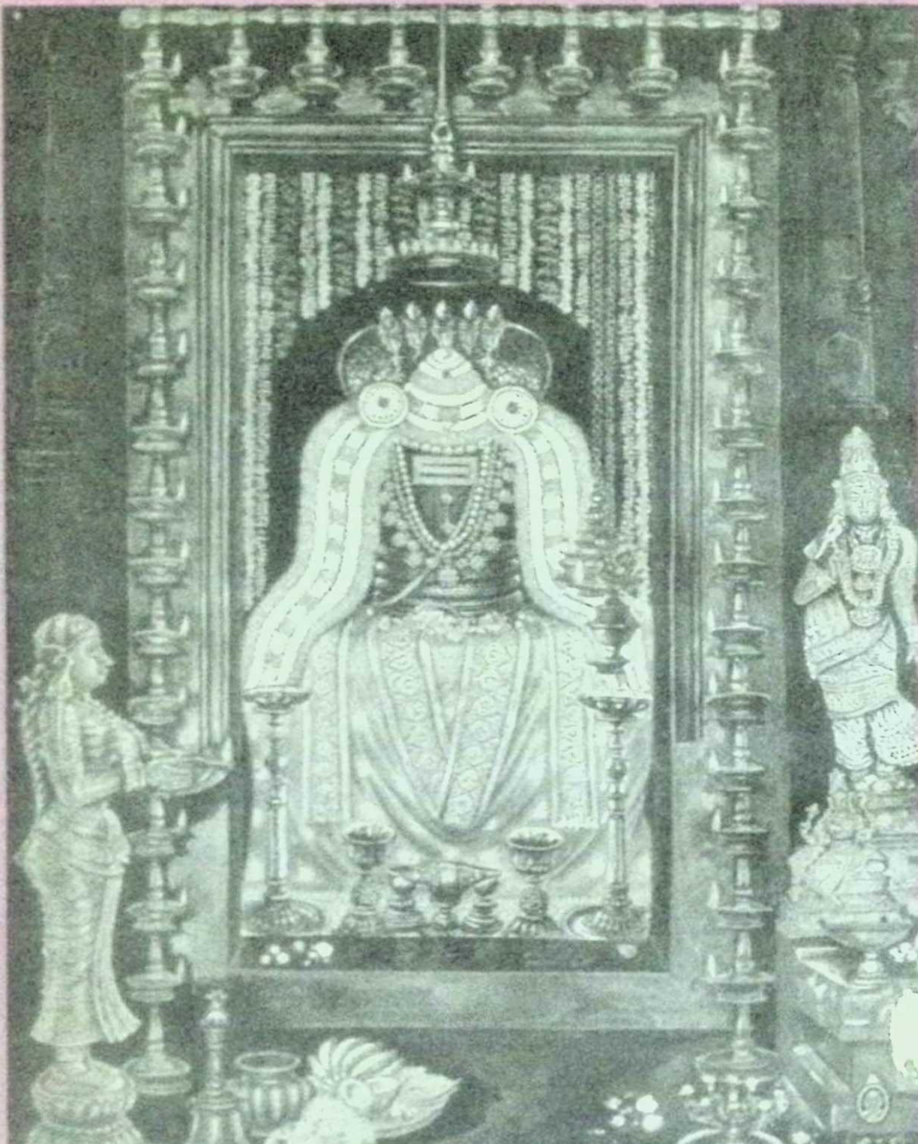
அதனால் ஏதோ கொஞ்சத்தில் கொஞ்சமாவது இப்போதும் குருகுலவாஸக் கல்வி முறையை உயிர்ப்பித்துத் தர வேண்டும். மற்ற விஷயங்களைவிட வேத வித்யைக்கு இம்

முறையை அவசியம் ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும். பூர்ணமான ஆசார்ய லக்ஷணப்படி, சிஷ்யனுக்காக எல்லாப் பொறுப்பும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவனிடமிருந்து கொஞ்சம்கூட த்ரவ்ய லாபம் எதிர்பார்க்காமல், அவனையும் ரக்ஷித்துத் தன் குடும்பத்தையும் நடத்திக் கொள்ள வசதிபெற்ற வைதிகக் குருமார் இக்காலத்தில் கிடைப்பதற்கில்லை. முன் காலத்தில் ராஜ மான்யம் யதேஷ்டமாக விடப்பட்டதால் இப்படிப்பட்ட குருமார் இருக்க முடிந்தது. அதற்குப் பதிலாக இப்போது நாம், அதாவது ஜனநாயகத்தில் ராஜாக்களாக உள்ள பொது மக்களான நீங்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்துதான் மூலதனம் வைத்து இந்த அவச்யமான முறை, நடைமுறையிலிருந்து மறைந்து போகாமல் செய்யவேண்டும்!

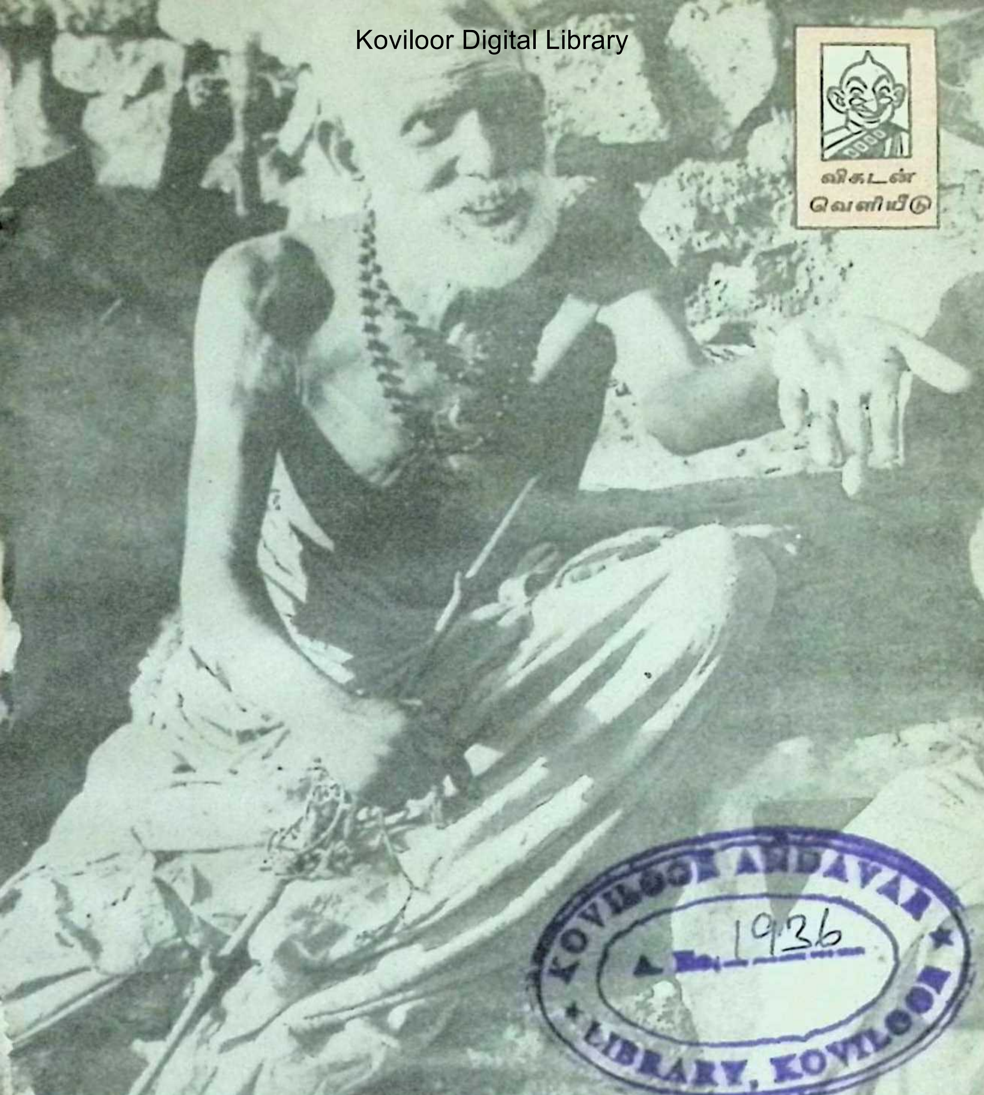
அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திருவிடைமருதூர் - ஸ்ரீ ஜோதிர்மய மகாலிங்கம்

விகடன் வெளியீடு

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

67

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

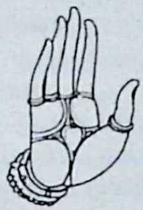
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

வேத வித்யை வளர...

உதிரி உதிரியாக இப்படி அங்கங்கே சில பேர் சேர்ந்து செய்கிறது எடுபடாமல், சாச்வதமாய் நிற்காமல் உதிர்ந்து போய்விடக்கூடிய ஆபத்து இருக்கிறது. அதனால் எல்லாரும் உபகரிக்கக்கூடியதை 'ஸென்ட்ரலைஸ்' செய்து (மையப் படுத்தி) நிர்வாஹம் பண்ண வேண்டிய அவச்யம் உண்டா கிறது. இதற்காகத்தான் மடத்தின் ஆதரவிலேயே வேத ரக்ஷணத்துக்காகப் பலவிதத் திட்டங்கள் போட்டு ட்ரஸ்ட்கள் வைத்திருக்கின்றன. வேதரக்ஷண நிதிக்காரர்களைக்★ கேட்டால் விவரங்கள் தருவார்கள். அவற்றுக்கு த்ரவ்ய உபகாரம் செய்து வேத சாஸ்த்ர வித்யை வளர, அதுவும் ப்ராசீன முறையிலேயே வளரச் செய்வது உங்கள் கடமை. இந்தத் தேசத்தில் பிறந்துவிட்டீர்களோல்லியோ! பிடித்தாலும் பிடிக்காவிட்டாலும் இதன் சீதோஷ்ணாதிகளால் ஒரு ஸமயம் நடுங்கி விறைத்துக்கொண்டும் இன்னொரு ஸமயம் வியர்த்துக் கொட்டிக்கொண்டும் அவதிப்படுகிறீர்களோல்லியோ? அப்படி ஒரு அவதியாக நினைத்துக் கொண்டாவது இதையும் படுங்கள். என்னைக் குரு என்று சொன்னால் என் மிரட்டல் உருட்டலைக் கேட்டுத்தான் ஆகணும். (பெரிதாகச் சிரிக்கிறார்.)

இந்த 'ஸ்கீம்'களின் பொதுவான நோக்கம்,. வாத்யார்கள் வயிற்றுப்பாட்டைப் பற்றி நிர்விசாரமாக இருக்கும்படி

★ வேத ரக்ஷண நிதி ட்ரஸ்ட், 12, கோவிந்த் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை-600107.

அவர்களுக்கு நன்றாக ஸம்பாவனை செய்வது. 'நன்றாக' என்றால் அவர்கள் கார் வைத்துக் கொண்டு பங்களா வாஸம் செய்ய வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. ஆனாலும் அதற்காக கூஷ்கம் பண்ணக் கூடாது. இப்போது நிரந்தர அம்சமாகவே ஆகிவிட்ட 'இன்ஃப்ளேஷ'னில், ப்யூன்கூட (அந்தப் பேரைச் சொன்னாலே கோபித்துக் கொள்வார்களோ, என்னவோ? எனக்கு வேறே பேர் தெரியவில்லை) நானூறு ஐநூறு என்று சம்பளம் வாங்குகிற காலத்தில் வேதப் பண்டிதர்கள் டாம்பீகமில்லாவிட்டாலும் கௌரவமாக வாழ்க்கை நடத்தும் படி ஸம்பாவனை பண்ண வேண்டும். இரண்டு மணி பாடி விட்டுப் போகிறவரைக் கலைஞர் என்று கொண்டாடி ஐநூறு, ஆயிரம் கொடுக்கிறீர்களோ இல்லியோ?

சிஷ்யர்கள் இல்லாமல் வாத்யார் ஏது? ஆனதால், நமது வேதம், சாஸ்த்ரம், கலாசாரம் என்றால் அவற்றின் பக்கமே வர பயப்படும் இன்றைய ஹீனஸ்திதியில், இவற்றுக்கும் பசங்களை இழுக்கும்படியாக அவர்கள் படிக்க ஆரம்பிப்பதிலிருந்தே அவர்களுக்கு attractive-ஆன கணிசமான ஸ்டைபென்ட்கள் தர வேண்டும். படிப்பு முடிந்து போகிறபோதும், ஆயுஸ் பூராவும் ஒரு கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிப்பதற்காவது தேவைப்பட்ட ஒரு தொகையை அவன் பேரில் 'ஃபிக்ஸ்'டில் (Fixed Deposit-ல்) போட்டுவிட வேண்டும். மூலத்தை அவன் கையாண்டு ஆழும் பாழும் செய்ய இடம் தராமல், வட்டி மாத்திரமே அவனுக்குக் கிடைத்துவரும்படிச் செய்ய வேண்டும். இப்படியெல்லாம் இப்போதே கொஞ்சம் நடத்தி வருகிறோம். அவனுடைய காலத்துக்கு அப்புறமும் தொகை ட்ரஸ்ட்டைச் சேர்வது என்றில்லாமல் அவன் தலைமுறைக்கு இந்த வட்டி சேருமாறு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறது. அப்போதுதான், இப்படி ஒரு பிதுரார்ஜிதம் கிடைப்பதில் வருங்காலத் தலைமுறைகளை மனஸ்ஸாக்ஷி கொஞ்சம் கிளறிவிட்டு, 'நாமும் அப்பா, தாத்தா வழியிலேயே வித்யைக்கு வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் பண்ணுவோம்' என்று நினைக்கப் பண்ணும். எதிர்காலத்திலும் வேத சாஸ்த்ரக் கல்வி அதற்குரிய முறையில் தொடர்ந்து நடக்கக் கொஞ்சமாவது இடமேற்படும்!

வித்யையும் வித்தமும்

வித்யைக்காகவே வித்யை என்று குருமார்கள் கற்றுக் கொடுப்பதும், சிஷ்யர்கள் கற்றுக் கொள்வதும்தான் உத்தமம். வித்தத்துக்காகவும் (பணத்துக்காகவும்) வித்யை என்பது மத்யமம். வித்தத்துக்காகவே வித்யை என்றால் அது அதமம். வித்யையே இல்லாமல் வித்தம் மட்டும் குறிக்கோள் என்று தற்போது அதமாதமமாக உலகம் முழுவதும் ஒரு 'அவுட்-லுக்' உண்டாகியிருக்கிறது. இந்நிலையில் நாம் ரொம்பவும் ஐடியலிஸம் வைத்துக் கொண்டால் ப்ரயோஜனப்படாது. அதனால்தான் ஓரளவு கணிசமான த்ரவிய ஸஹாயம் குரு-சிஷ்யர்களுக்குச் செய்தே வித்யையை வளரச் செய்ய வேண்டுமென்கிறேன்.

அதே ஸமயத்தில், எங்கேயாவது ஒருசில இடங்களிலாவது பண ஸம்பந்தமேயில்லாத, லக்ஷ்ய நிலையை இன்றைக்கும் நடத்திக் காட்டுவதான குருகுலமும் ஏற்பட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ரொம்பவும் உசந்த முறை பண எண்ணமே இல்லாமல் நடக்கிற குருகுலக் கல்விதான். பரம த்யாகிகளாக, வயிற்றைக் கட்டி வாயைக் கட்டி வாழத் தயாராக, வித்யை ப்ரசாரம் ஆகவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் போதிக்கிறவர்கள் நடத்தும் குருகுலத்துக்கு எதுவும் ஈடாகாது. இப்படிப்பட்டவரின் அறிவு விசேஷத்துடன் மனஸ் விசேஷமும் சேர்வதால் அப்போதுதான் சிஷ்யர்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்த வித்யா விலாஸம் உண்டாகும். ஆனால், இவன் வயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டாலும் சிஷ்யனாக இருக்கிற இள வயசுக்காரனின் வயிறு வாடப்படாதே! அத்யயனம் செய்த பிராமணன் என்றால் நிச்சயமாக அவனுக்கு மான்யமாக ஸொத்து இருக்கும் என்ற பழங்கால நிலை இப்போது இல்லையே! தனக்கே 'ததிங்கிணதோம்' போடுகிற வேத பண்டிதர்

சிஷ்யனை வேறு எப்படிப் பராமரிப்பார்? இங்கேதான் சிஷ்யனின் பிக்ஷாசர்யம் கைகொடுக்கிறது. அவன் பிக்ஷை எடுத்தே தன்னுடைய பாட்டைக் கவனித்துக் கொண்டுவிட வேண்டும். அதுமட்டுமில்லை. தனக்காக நாலு வீட்டுக்குப் போய் பிக்ஷை கேட்க வேண்டுமென்றால், வாத்யாருக்காக இன்னம் நாலு வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். முன்னேயே சொன்னமாதிரி அவருக்குப் பக்வமான (சமைத்த) ஆஹாரம்' பிக்ஷையாகக் கிடைக்கக் கூடாதாகையால், அவருக்கானதை அரிசி, பருப்பு, காய்கறி என்று வாங்கி வர வேண்டும்.

கல்வி அளிப்பது ஒன்றே நோக்கமாயிருக்கிற த்யாகி வாத்யாரைப்போல, கல்வி பெறுவது ஒன்றே நோக்கமாயிருக்கிற த்யாகி மாணவன்தான் இப்படி பிக்ஷாசர்யம் செய்து குருகுலவாஸம் செய்வான்.

ஆதர்ச நிலையை அழியவிடலாகாது

'இம்மாதிரியெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் யாராவது கிடைப்பார்களா? இதென்ன கார்யத்துக்கு உதவாத பேச்சு?' என்று நினைக்கலாம். அதற்காக உத்தமமான ஐடியல்களை வாயாலாவது சொல்லி, ஞாபகப்படுத்தக்கூட குருப்பட்டம் கட்டிக்கொண்டவன் தவறிவிடக் கூடாது என்பதால்தான் சொல்கிறேன். ஆதர்ச நிலை என்னவென்றே தெரியாமல் அழிந்துபோகவிடக் கூடாது. 'யார் follow பண்ணு வார்கள்?' என்று பார்க்காமல்தானே க்றிஸ்து, 'ஒரு கன்னத்தில் அடித்தவனுக்கு இன்னொரு கன்னத்தையும் காட்டு' என்றார்? சொடக்குப் போட்டால் சரக்கு உண்டாகிவிட வேண்டும் என்ற மனோபாவம் ஜனங்களுக்கு வலுத்து, தினம் ஒரு 'மில்' முளைத்துக்கொண்டும், ஜனங்கள் நாசூக்குக்கு மேல் நாசூக்கான சரக்குகளுக்குப் போய்க்கொண்டும் இருந்தபோது காந்தி, 'அவரவர்களே ராட்டையில் நூற்றுக் கட்டிக்

கொள்ளுங்கள்; கைக்குத்தல் அரிசி சாப்பிடுங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே இல்லையா?

நடைமுறைக்கு ஸாத்யமில்லை என்று ஒன்றை விட்டு விட்டால் அது நடக்காமலேதான் போகும். 'லோகத்துக்கு இதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்?' என்கிற எண்ணமே இல்லாமல் எவரெஸ்டைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று எத்தனையோ காலமாக எத்தனையோ 'டீம்'கள் போய்ப் போய்த் தோற்றுத் தோற்றுத்தான் திரும்பினார்கள். ஆனாலும் ஸாத்யமில்லை என்று விட்டுவிடாமல் முயற்சி பண்ணிக் கொண்டே இருந்ததால் கடைசியில் அதையும் பிடித்து விட்டார்களோ இல்லையோ? ஆனபடியால், லோகத்துக்குப் பரம ப்ரயோஜனமான குருகுலக் கல்வி முறை ஏட்டுச் சுரைக்காய் என்று விட்டுவிடவே கூடாது!

ஒவ்வொரு நாளும் பல க்ருஹங்களுக்குப் போய் பிக்ஷை கேட்பது என்றில்லாமல் 'வாரம்' என்ற முறைப்படியாவது செய்யலாம். அதாவது, வித்யார்த்தி வாரத்திலுள்ள ஏழு நாட்களில் ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு அகத்தில் பிக்ஷை வாங்குவது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அப்போது, போடுகிறவர்களுக்கு 'தினந்தினம் வருகிறானே' என்று இல்லாமலிருக்கும். ஆனால் குருவுக்கும் சேர்த்து வாங்க வேண்டுமென்று இருந்தால் அப்போது பல வீடுகளில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வாங்கினால்தான் முடியும். இதெல்லாம் அந்தந்தக் குருகுலம் உள்ள நிலைமை, ஊர்க்காரர் மனப் பான்மை, மற்ற ஸந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்து முடிவு பண்ண வேண்டிய விஷயம். மொத்தத்தில் பிக்ஷாசர்யமுள்ள குருகுல வாஸத்தை உயிர்ப்பிப்பது ரொம்பவும் ச்ரேஷ்டம்.

இப்படி ஒரு குரு, ஒரு சிஷ்யன் கிடைத்தாலும் போதும். அந்த குருவின் ஆத்மசக்தி லோகத்தின் கண்ணுக்குத் தெரியா மலே அதற்கு நல்ல எண்ணங்களைக் கொடுக்கத்தான் செய்யும். அந்தச் சிஷ்யனுக்கு குணமும் ஆசாரமும் மந்த்ர சக்தியும் ப்ரம்ம தேஜஸும் பூர்ணமாய் உண்டாகி வருங்காலத்தில் அவனும் அந்தக் குருவைப்போல் ஆகிவிடுவான்!

அவர்கள் தியாகமும் நமது தியாகமும்

இப்படிப்பட்ட த்யாகத்துக்கு நாம் செய்யக் கூடியது எதுவுமில்லை. நாம் ஏதாவது செய்துவிட்டால், அதாவது குரு-சிஷ்யர்கள் நாம் செய்கிற உபகாரம் எதையோ ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டால் அப்புறம் அவர்கள் எப்படி த்யாகிகளாக முடியும்? ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஐடியலை நானோ நீங்களோ சொல்லிச் சொல்லி ஓர் ஊக்கம் உண்டாக்குவதைத் தவிர இதில் நாம் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை.

அடுத்தபடியாகத்தான் நான் சொன்ன 'ஸ்கீம்'கள்: அதாவது மூலதனம் வைத்து ஸம்பாவனை, ஸ்காலர்ஷிப் முதலானதுகள் கொடுத்துப் போஷிப்பது. இங்கேதான் நாம் ஏதோ கொஞ்சம் த்யாகம் செய்ய இடமேற்படுகிறது. த்ரவ்ய ரூபத்தில் (பொருளுருவில்) த்யாகம், நம்முடைய நேரத்தை த்யாகம் செய்து இதைப் பற்றிச் சிந்திப்பது, கார்ய ரூப த்யாகம் ஆகியவை கொஞ்சமாவது செய்து, வேதம் மங்கிப் போகாமல் ரக்ஷித்து, ஈச்வரானுக்ரஹத்தைப் பெறுவதற்கான 'ஸ்கீம்'கள்!

பிக்ஷாசர்யம் ஒரு பையனுக்கு அளிக்கிற பணிவையும், அந்தப் பணிவின் வழியாய் அவனுக்கு ஏற்படும் மற்ற பண்புகளையும் நான் ரொம்பவும் முக்யமாய் நினைப்பதால், இந்த ஸ்கீம்களிலேயே 'நியமாத்யயனத் திட்டம்' (பண்டைய ப்ரம்மசர்ய, பிக்ஷாசர்ய நியமங்களோடு மாணவன் கல்வி கற்கிற திட்டம்) என்பது போலவும் சிலது வைத்து, இவ் வழியில் படிக்கிறவனுக்கு அதிகப்படி ஸம்பாவனைகள் செய்கிறோம்.

ஏதோ ஒரு தினுஸிலாவது 'குருகுலவாஸம்' என்ற பெயரும், அதன் உசந்த லக்ஷ்யமும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும்படியாக ஒரு இன்டிவிஜுவல் குருவுடனேயே பத்துப் பசங்கள் சேர்ந்து

வாழும்படியாகத் திட்டங்கள் போட்டு நடத்தி வருகிறோம். 'றோம்' என்று உங்களிடமிருந்து பிரிந்து நாங்கள் யாரோ இருக்கிறாற்போலச் சொன்னது ஸரியில்லை. நீங்கள் எல்லாரும் நடத்தி வைக்கவேண்டிய உங்கள் திட்டம்தான் இவை யெல்லாம். ரொம்பவும் 'ஓஹோ' என்று ஆதரவு கிடைக்கா விட்டாலும், வேதாப்யாஸம் வேர் பிடித்துக் கொள்ளும் என்று நம்பிக்கை தருகிற அளவுக்காவது 'ரெஸ்பான்ஸ்' கிடைத் திருக்கிறது. இதை 'ஓஹோ' என்றே செய்ய வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு.★ இதைவிட ஜன்மா எடுத்ததற்கு ப்ரயோஜனமாக நீங்கள் செய்யக்கூடிய தொண்டு இல்லை.

இப்போது அத்யயனம் செய்த பிராமணர்கள் எங்கேயோ சில இடங்களில்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம், 'யாருக் காவது நீங்கள் சொல்லிவைக்கக் கூடாதா?' என்றால், 'யாருக் காவது என்றால் யார் வருகிறார்கள்? 'தட்டு தூக்கினாலும் தூக்குவோம்; இதற்கு வரமாட்டோம். இதிலே கால் வயிற்றுக் கூழுக்குக்கூட வழியில்லை என்று நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டுள்ள நீங்களே எங்களைக் கூப்பிடுகிறீர்களே!' என்று கேட்கிறார்கள். இனிமேல் யாராவது வந்தால் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு எங்களுக்கே ஞாபகமிருக்குமா என்று ஸந்தேஹம்' என்று பதில் சொல்கிறார்கள்! இவர்கள் தங்கள் வித்யையை அபிவ்ருத்தி செய்துகொள்ள வசதி செய்து தராமல், வாஸ்தவமாகவே அடியோடு மறந்து போகவிட்டால் அதைக்காட்டிலும் நமக்கு அபகீர்த்தி இல்லை.

★ இது தொடர்பாக, அருள் உரை 26-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பிராமணர் கடமை, வேத ரக்ஷணத்திட்டங்கள், வேத பாஷ்யம், என் கடமை, முடிவுரை ஆகிய உரைகளைப் பார்க்கவும்.

வேதபாஷ்யம், வேதாங்கம், வேதாந்தம்

எத்தனை வித்யைகள் இருந்தாலும் முடிவாக ப்ரஹ்ம வித்யையில்தான் சேர்க்க வேண்டும். பகவான், 'நான் வேதத்தில் ஸாமம், மலைகளில் மேரு, மரங்களில் அரசரமரம், மிருகங்களில் சிங்கம், பக்ஷிகளில் கருடன், மாதங்களில் மார்கழி' என்றெல்லாம் கீதையின் விபூதியோகத்தில் சொல்லிக் கொண்டு போகும்போது, 'வித்யைகளில் நான் ஆத்ம வித்யையான ப்ரஹ்ம வித்யை' என்று சொல்லியிருக்கிறார்:

'அத்யாத்ம வித்யா வித்யாநாம்'

மடம் ஏற்பட்டிருப்பதும் முடிவாக அதற்குத்தான். அதனால் வேத அத்யயனம் மட்டுமில்லாமல், அதன் அர்த்தத்தை அறிவதான வேத பாஷ்யம், அதற்கு அவயவமாகச் சேர்ந்து வரும் வேதாங்கங்கள், முடிவான ஆத்மவித்யையேயான உபநிஷத்துகள் (அதாவது வேதாந்தம்) ஆகியவற்றின் ப்ரசாரத்திலேயே மடம் குறிப்பாக அக்கறை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னமும் நிறைய எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்போது செய்திருப்பது போதவே போதாது!

எனக்கு ஆசை, இப்போது பாடசாலைகள் என்பதாக வேத அத்யயனத்துக்கு என்று ஏற்பட்டிருக்கும் எல்லாவற்றிலுமாவது வேதம் ஸம்பந்தப்பட்ட மற்ற வித்யைகளையும் சாஸ்த்ரங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்து ப்ரசாரம் செய்ய வேண்டும் என்பது. இப்படி மேலும் அனேகப் பாடசாலைகளும் புதிதாக வைக்க வேண்டும்.

சென்ற சில தலைமுறைகளில் வேதவித்யை முழுவதுமே மங்கிக்கொண்டு வந்திருப்பதில் ரொம்பவும் மங்கிப் போய் விட்ட ஒரு பிரிவு உண்டு. அதாவது வேதத்தில் அத்யயனம் சொல்லி வைக்கவாவது (வேத ஸம்ஹிதைகளின் டெக்ஸ்ட்டை

மாத்திரம் உருப்போட்டு மனப்பாடம் பண்ணி வைக்கவாவது) ஏதோ சில பாடசாலைகள் இருக்கின்றன; ஆனால் அவற்றின் அர்த்தத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பாடசாலைகள் மிகமிக அபூர்வமாகிவிட்டன. கனபாடிகளிலேயே பலருக்குக்கூட வேதத்தைச் சொல்லத்தான் தெரிகிறதே ஒழிய, அதற்கு அர்த்தம் சொல்லத் தெரியாமலிருக்கிறது. இதற்காகத்தான் வேதம் படித்தபின் வேதபாஷ்யமும் படித்துப் பரீக்ஷை கொடுக்க ஏற்பாடுகள் செய்துவருகிறது. இதில் எல்லாருடைய ஒத்துழைப்பும் தேவை!

இது நேராக வேதத்தைப் பற்றியது. வேத அங்கங்களையும் மறுபடி நல்ல ப்ரசாரத்துக்குக் கொண்டுவர முயல வேண்டும். குறிப்பாக வேதாங்கங்களில் வ்யாகரணம், வேதாங்க ஜ்யோதிஷத்தின் வளர்ச்சியாகப் பிற்பாடு அபிவிருத்தி கண்டவான சாஸ்த்ரம், கணித சாஸ்த்ரங்கள் ஆகியவற்றை இப்படி ப்ரகாசப்படுத்த வேண்டும்.

வேத உபாங்கங்களான நாலில் மீமாம்ஸை என்பதில் உத்தரபாகமாக 'வேதாந்தம்' என்பது வந்துவிடுகிறது. சங்கர மதம், ராமானுஜ மதம், மத்வ மதம் எல்லாமே வேதாந்தத்தின் கீழ் வருபவைதான். இந்த மடத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அத்வைத வேதாந்தத்தைப் போஷிப்பது முக்ய கார்யமாக இருப்பதால் அதற்கென்று ஸதஸ்கள் நடத்துகிறோம். சென்ற நூற்றாண்டுக் கடைசியிலிருந்தே அத்வைத ஸபா என்பது மடத்தால் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இந்த ஸம்ப்ரதாயத்துக்கான புஸ்தகங்கள் போடுவதற்கும் ஆதரவு தருகிறோம். இப்படியே ராமானுஜ, மத்வ மடத்தினர் விசிஷ்டாத்வைத, த்வைத வேதாந்தங்களை ரக்ஷித்து ப்ரசாரம் செய்து வருகிறார்கள். (நான் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமானால் ஸ்மார்த்தர்களுக்கு அத்வைத ஸம்ப்ரதாயத்திலும் அதையொட்டியுள்ள ஸமயாசாரத்திலும் இருப்பதைவிட, மாத்வ, வைஷ்ணவர்களுக்கு அவர்களுடையதில் பிடிமானம் மிகவும் அதிகம்.)

வேதாந்தம் – ஸித்தாந்தம் என்று பிரித்துச் சொல்வது வழக்கமானாலும் சைவஸித்தாந்தமும் வைதிக மதமாக, வேதாந்த அடிப்படையின் மேல் உருவானதுதான். அதை ஆதீனகர்த்தர்கள் போஷித்து வருகிறார்கள். இன்னம்

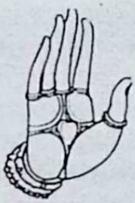
இப்படியே சைதன்யர், நிம்பார்க்கர், வல்லபர் முதலானவர் களின் ஸம்ப்ரதாயங்களும் அவற்றின் மடாலயங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

யுனிவர்ஸிடிகளில் 'ஃபிலாஸஃபி' என்று இருப்பது முக்கிய மாக வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயங்களைப் பற்றியதுதான். லோகம் முழுவதிலுமே, ஸமய ஆசரணையைவிட தத்வ விசாரம் முக்யமாயுள்ளதால் வேதாந்தம்தான் நாளுக்கு நாள் பிரபலமடைந்து வருகின்றது. வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயங்களிலுங் கூட 'தீயிஸம்' (தெய்வக் கொள்கை, வழிபாட்டு முறை) முதலியவை இல்லாத சுத்த தத்வ விசாரமாயுள்ள அத்வைதந் தான் அகில உலக ரீதியில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. இப்படி வேதாந்தம் என்றாலே அத்வைதம்தான் என்று நினைக்கப் படுகிறதே என்று மற்ற ஸம்ப்ரதாயக்காரர்கள் வருத்தம், கோபம் கூடப் படுகிறார்கள். அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். யுனிவர்ஸிடிகளின் புண்யத்தில் மற்ற சாஸ்தரங்களைவிட வேதாந்தம் சற்று ஜீவசக்தியோடு இருக்கிறது என்று சொல்ல வந்தேன்.

ஆனால் இதிலும்கூட ஆசார அனுஷ்டானத்துக்கு இடமேயில்லாமலும், ரிஸர்ச் என்ற பெயரில் பூர்விகர்களின் அபிப்ராயத்துக்கும் நம்பிக்கைக்கும் மாறான அனேக அபிப்ராயங்களைச் சொல்வதாகவும், திறந்த மனஸோடு ஸயின்டிஃபிக்காக ஆராய்வதாகச் சொன்னாலும், இந்த ரிஸர்ச் காரர்களிலும் சிலர் bissed-ஆகத்தான் தங்கள் தியரிகளை உருவாக்குவதாகவும் இருப்பதால் யுனிவர்ஸிடிகள் செய்கிற வேதாந்த ப்ரசாரத்தில் பூர்ண த்ருப்திப்படுவதற்கில்லாமல் இருக்கிறது.

அத்வைதத்திலும்கூட pure metaphysics-ஐ (சுத்த தத்வத்தை) மற்ற தேசத்துக்காரர்கள் மெச்சி, தங்களால் முடிந்தவரை அப்யஸித்துப் பார்க்கட்டும். இதிலே ஜன்மாந்தர விசேஷ முள்ள அபூர்வமான சிலர் வேண்டுமானால் ஸித்தியும் பெறக்கூடும். ஏனென்றால் ஏதோ ஜென்மாந்தர விசேஷந் தானே அந்த விதேசிகளை இதிலே இழுத்திருக்கிறது? ஆனால் நம்மவரைப் பொறுத்தமட்டில் வைதிக ஆசாரமில்லாமல், கர்மானுஷ்டானமில்லாமல் 'அத்வைதா', 'அத்வைதா' என்று

ரிஸர்ச்சாகவும், லெக்சராகவும், புஸ்தகமெழுதுவதாகவும் எத்தனைதான் பண்ணினாலும் வாஸ்தவத்தில் அந்த அனுபவத்தின் கிட்டேயே போகாமல் அறிவுமட்டத்தில் அலசியதாக மாத்திரந்தான் விஷயம் முடியும். அத்வைதத்தை ஸ்தாபித்த ஆசார்யாள் கர்மானுஷ்டானத்தாலும், ஈச்வரோபாஸனையாலும் (இன்ன மூர்த்திதான் என்று மற்ற ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களைப் போல ஒன்றை மட்டும் கொள்ளாமல், எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான பரமாத்மாவை ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் செய்கிற உபாஸனையாலும்)தான் ஒருத்தன் சுத்தியாகி தத்வ விசாரத்துக்கு வர வேண்டும் என்று தீர்மானமாக விதித்திருக்கிறார். இவற்றுக்கு யுனிவர்ஸிடிப் படிப்பில் எங்கே இடம்? ஆனபடியால் வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களிலும் ஸம்ப்ரதாய வித்வான்களை ஆதரித்து, அவர்களிடமிருந்து ஸம்ப்ரதாய பூர்வமாகச் சிஷ்யர்கள் சிக்ஷை பெற ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

பல ஸித்தாந்த ஒப்புவமை

இதிலே ஒன்றுமட்டும் கொஞ்சம் புதிதாக அபிவ்ருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும். 'கம்பேரடிவ் ஸ்டடீஸ்' என்பதாக யுனிவர்ஸிடிகளில் ஒரு ஃபிலாஸபி ஸிஸ்டத்தை மட்டுமில்லாமல் பலவற்றைப் படித்து ஒன்றுக்கொன்று எப்படி மாறுபட்டுப் போகிறது, எப்படி எத்தனையோ இடங்களில் அவை ஒப்புதலாகவும் போகின்றன என்று ஆராய்கிறார்கள். இது ச்லாகிக்க வேண்டிய ஆராய்ச்சி. ஸம்ப்ரதாய முறையிலும் இதர ஸம்ப்ரதாய அபிப்ராயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டித்தான் இருக்கிறது. ஏனென்றால் எந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த எந்த சாஸ்த்ரத்தை எடுத்தாலும் அதிலே மற்றவர்களின் கொள்கைகளைச் சொல்லி அவற்றைக் கண்டித்துத்தான் ஸ்வபக்ஷத்தை (தன் கட்சியை) நிர்த்தாரணம் செய்திருக்கும். பூர்வபக்ஷத்தில் (எதிராளியின் கட்சியில்) ஆரம்பித்து அவர்கள் கருத்தை டெவலப் செய்தபின்தான் ஸ்வபக்ஷத்தை நாட்ட

வேண்டுமென்பதே நம் சாஸ்த்ரகாரகர்கள், முக்யமாக பகவத் பாதாள், கைக்கொண்ட முறை. ஆனால் தற்போது ஸம்ப்ரதாயப்படிப் படிப்பவர்கள், ஏற்கெனவே சாஸ்த்ரகாரகர்கள் மற்ற ஸித்தாந்தங்களில் என்ன quote செய்கிறார்களோ அதற்குமேல் தாங்களாக அந்த சாஸ்த்ரங்களைப் பார்ப்பதில்லை. அவற்றை இன்னமும் ஊன்றிப் பார்க்க வேண்டும். பிற ஸித்தாந்தங்களை இன்னம் நன்றாக அறிய வேண்டும்.

கொஞ்சங்கூட ஸொந்த அபிப்ராயங்களினாலும் அபிமானங்களினாலும் prejudice ஆகாமல் ஸத்ய தத்வத்தை அறிவதற்கு இது உதவும். அவரவருடைய பக்வ ஸ்திதியைப் பொறுத்துத்தான் அறிவு வாதமும்கூட ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு முடிவைக் காட்டும்; அறிவால் ஒரு விதமான முடிவுக்கு வந்தாலுங்கூட அவரவவருக்கும் இதற்கு ஸம்பந்தமில்லாமல்கூட எது மனஸுக்குள்ளே நன்றாகத் தைக்கிறதோ அதைத்தான் ஒருத்தர் பின்பற்றுவார்; கடைசியில் பார்த்தால் ஆத்மஸத்யம் என்பது அறிவு வாதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது - என்பதெல்லாம் நிஜந்தான். ஆனாலுங்கூட சாஸ்த்ரப் படிப்பு என்று ஒன்றை மேற்கொள்கிறபோது அதில் நல்ல தேர்ச்சியை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதற்கு நான் சொன்னபடி அவரவரும் தங்களுக்குப் பிடித்த ஸம்ப்ரதாயத்தைத் 'தரோ'வாகத் தெரிந்து கொள்வதோடு, மற்றவற்றையும் அந்த அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு நன்றாகவே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் நாம் முடிவாக ஒப்புக்கொள்ள முடியாத ஸித்தாந்தங்களிலும் அறிவிலே பெரியவர்களாக வந்திருப்பவர்களின் பெருமையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். 'நம்முடையதுதான் அப்படியே உசத்தி; மற்றது ஒன்றும் இல்லாதது' என்ற குறுகல் பார்வை அறிவுலகத்தில் கூடாதாகையால் சொல்கிறேன்.

பழைய முறையில் அமைக்கிற கலாசாலைகளில், நல்ல இங்கிலீஷ் ஞானமுள்ள சிலர் நம் தேச ஃபிலாஸஃபிகளை மட்டுமில்லாமல், மற்ற தேச ஃபிலாஸஃபிகளையும்கூட இப்படிச் சேர்த்துப் படித்து ஆராய்ச்சி செய்து, புஸ்தகம் போட்டு, அவற்றின் ஸாரத்தையாவது இக் கலாசாலை வித்யார்த்திகளுக்கு தெரிவிக்கும்படியும் செய்யலாம்.

இப்படியேதான் நம் தேச ஸயன்ஸ்கள், ஸெமி-ஸயன்ஸ்கள் (இவற்றைப் பற்றிக் கொஞ்சம் நேரத்தில் சொல்கிறேன்)

ஆகியவற்றையும் இவற்றிலுள்ள நவீன மேல்நாட்டு சாஸ்த்ரங்களோடு சேர்த்துப் பரிசீலனை செய்ய அறிஞர்களை ஊக்க வேண்டும். அவர்கள் செய்யும் பரிசீலனையின் பலன் நாம் மறுபடி உயிர்ப்பிக்கிற புராதன முறையிலான வித்யாசாலை மாணவர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும்.

நம் தேசத்துப் பழைய நூல்களில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது, தற்போதுள்ள ஸயன்ஸ் தியரிகள் என்ன சொல்கின்றன என்று ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதோடு நின்றுவிடாமல், இதையும் அதையும் எங்கெங்கே ஒன்றாகப் பொருத்திப் பயன் பெற முடியுமோ அங்கே அப்படிச் செய்ய வேண்டும். உதாரணமாக ஆயுர்வேதத்தில் இல்லாத ஒன்று, ஆயுர்வேத முறைக்கு மாறான விளைவு எதையும் ஏற்படுத்தாமல், ஆரோக்யத்துக்கு நல்லது செய்யுமென்றால் அதை ஆயுர்வேத வைத்யர்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இப்படியே அல்லோபதிக்காரர்களும் ஆயுர்வேத சிகித்ஸை முறையில் அவர்களுக்குப் புதிதாக, நல்லதாக இருப்பதை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

வேத உபாங்கங்களில் புராணம் என்பது தற்காலத்தில் உபன்னியாஸங்கள், ப்ரவசனங்கள், ஹரிகதைகள் ஆகியன பரவியிருப்பதால் ஓரளவு நன்றாக ப்ரகாசிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் இங்கேயும்கூட ஆழ்ந்து பார்த்தால், பதினெட்டுப் புராணங்களில் பல கொஞ்சங்கூட ப்ரசாரத்துக்கு வரவில்லை என்பதும், உப புராணங்களும் ஸ்தல புராணங்களும் ரொம்பவும் மங்கிக் கொண்டே வருகின்றன என்பதும் தெரியும். இவற்றிலும் இருக்கப்பட்ட ஓரிரு பண்டிதர்களை ஆதரித்து, அவர்கள் புதிதாகப் பண்டிதர்களை உண்டாக்கும்படியாக சிஷ்யர்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, அதற்கான ஸஹாயங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

(பூர்வ) மீமாம்ஸை, தர்க்கம் (ந்யாயசாஸ்த்ரம்), தர்ம சாஸ்த்ரம் முதலான மற்ற உபாங்கங்களுக்கும் இப்படியே ஏற்பாடு பண்ணணும். இவற்றில் நம் ஆசார அனுஷ்டானங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் தர்மசாஸ்த்ரம் நம்முடைய வாழ்க்கையை நிஜமான பாரதப் பண்பாட்டின்படி வாழும்

வாழ்க்கையாக ஆக்குவதற்கு ரொம்பவும் முக்கியம். ஆனால் அறிவு ரீதியில், வித்யை என்று பார்க்கும்போது மீமாம்ஸா சாஸ்தரத்தையும், தர்க்க சாஸ்த்ரத்தையும் ப்ரசாரப் படுத்துவது முக்யமாகிறது.

ஆகம சாஸ்த்ரம்

இதெல்லாம் போக, மந்த்ர சாஸ்த்ரம் என்பது அதுபாட்டுக்கு ஒரு ஸமுத்ரமாக விரிந்து கிடக்கிறது. (அதில் 'மந்த்ர மஹோததி, என்றே ஒரு புஸ்தகத்துக்குப் பெயர். மஹோததி என்றால் மஹா ஸமுத்ரம்.)

மந்த்ர சாஸ்திரத்தோடேயே ஆகம சாஸ்த்ரம் வருகிறது. மந்த்ரப் பூர்வமாக தெய்வ ஸான்னித்யத்தை உண்டாக்கித் தரவே ஏற்பட்ட ஆலயங்களைப் பற்றிய விஷயங்கள் ஆகம சாஸ்த்ரத்திலிருப்பவைதான். ஆலயம் எப்படிக் கட்டுவது? மூர்த்திகளை எப்படி ப்ரதிஷ்டை செய்வது? பூஜை எப்படி? எந்தெந்த மூர்த்திக்கு எப்படியெப்படி வழிபாடு? என்றெல்லாம் நிறைய் ..ய ஸமாசாரங்கள் ஏராளமான ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அத்தனை பொதுஜனங்களையும் பரமாத்மாவோடு சேர்த்து வைப்பது ஆலயம்தான். அதனாலேயே இந்த சாஸ்த்ரத்தை விசேஷமாக விளங்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதில் எனக்கு ரொம்பவும் அக்கறையும் கவலையும் இருக்கின்றன. அதனால்தான் தற்போது இருக்கப்பட்ட விஷயஜ்ஞர்களான சிவாசார்யர்கள், பட்டர்கள் ஆகியவர்களைத் தருவித்து ஆகமத்துக்கு ப்ராதான்யம் கொடுத்துச் சில வருஷங்களாக பெரிய ஸதஸ்கள் நடத்துவது. அரசாங்கத்திலும் ஆகமக் கலாசாலைகள் வைத்து ஊக்கம் தந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சாஸ்த்ரப்படிப் போக வேண்டுமென்பதைவிட, தற்போது ஸம்பந்தா ஸம்பந்தமில்லாமல் எதையெடுத்தாலும் அதில் ஜாதி ஸமத்வத்தையும் தாய் பாஷையையும் நிலை நாட்ட வேண்டுமென்பதே அரசியல்காரர்களுக்கு முக்யமா

யிருப்பதால் இது எந்த அளவுக்கு, எத்தனை காலம் சாஸ்த்ரோக்தமாக நடக்குமென்று சொல்ல முடியவில்லை. இந்த சாஸ்த்ரங்களிலும் குருகுல முறையில் ஒரு பட்டரிடமோ, சிவாசாரியரிடமோ நாலு பசங்கள் படிக்கும் ரீதியில் ஏற்பாடு செய்தால் ஆகம சாஸ்த்ரங்கள் அவற்றின் ஒரிஜினல் ஸ்பிரிட்டோடு (அதுதான் அவற்றின் நிஜ ஸ்பிரிட்டும்!) ப்ரகாசிக்கும்.

ஆகமத்தில் கோயில் கட்டுவது பற்றி வந்தாலும், கோயிலை ஊரிலே எங்கே அமைப்பது? அந்த ஊரையே எப்படி அமைப்பது? அதில் வீடுகளை எப்படி அமைப்பது? என்பதையெல்லாம் சொல்ல ப்ராசீனமாக வாஸ்து சாஸ்த்ரம் என்று ஒன்று தனியாக இருக்கிறது. காற்றும் வெளிச்சமும் இருக்கிறவிதத்தில், குடிதண்ணீர் கிடைக்கும் விதத்தில், கழிவு நீர் ஓடுகிற விதத்தில் வீட்டையும் ஊரையும் நிர்மாணம் செய்தால் மட்டும் போதாது. இதை மட்டுமேதான் இன்று கவனிக்கிறார்கள் – அல்லது கவனிப்பதாகப் பேர். இவற்றையும் சொல்லி, இதைவிட முக்யமாக, எப்படி நிர்மாணித்தால் உத்தமமான திவ்ய சக்திகளின் ரேடியேஷன் ஊருக்கும் – வீட்டுக்கும் கிடைக்குமோ, எப்படி நிர்மாணம் பண்ணும்போதுதான் நம் கர்மானுஷ்டானங்களுக்கு ஸௌகர்யமாயிருக்குமோ அப்படிச் செய்வதற்கு வாஸ்து சாஸ்த்ரம் வழி கூறுகிறது. கூடம், தாழ்வாரம், முற்றம் முதலியவை கூடாது என்று ரூம் ரூமாகக் கட்டினால் ஔபாஸனப் புகை எப்படி வெளியே போகும்? அனுஷ்டானத்துக்கு ஏற்றதாக வீட்டு அமைப்பு இருக்க வேண்டுமானால், வாஸ்து சாஸ்த்ரப்படிதான் செய்ய வேண்டும்.

ஆலய நிர்மாணம் என்றவுடனேயே சில்ப சாஸ்த்ரமும் வந்துவிடுகிறது. லோகமே ப்ரமிக்கும் சில்பங்கள் எண்ணி முடியாமல் கொட்டிக் கிடக்கிற தேசம் இது. சித்த விகாரத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கில்லாமல், சித்தத்தைச் சுத்தம் செய்வதற்காக தெய்வ ஸம்பந்தமாக்கப்பட்ட சில்பங்கள். Cultural heritage (பண்பாட்டுப் பிதுரார்ஜிதம்) என்று இவற்றைப் புகழ்ந்துவிட்டால் போதாது. சில்பிகளுக்கும் ஸ்தபதிகளுக்கும் ஊக்க உத்ஸாஹங்களைத் தந்து கௌரவப்படுத்தி, அவர்களிடம் பலபேர் போய் கற்றுக் கொள்ளத் தூண்டுதல் தர வேண்டும். இதைத் தெரிவிக்கவே ஆகம ஸதஸில் இவர்களையும்

வரவழைத்து முக்யத்வம் தருகிறோம். நாங்கள் ஆரம்பித்தபின் ஈச்வரனும் கண்ணைத் திறந்து பார்த்ததில் (நாங்கள் ஆரம்பித்த தும் அவனுடைய அனுக்ரஹ பலத்தில்தான்!) நிறைய ஜீர்ணோத்தாரணப் பணிகள் நடந்து, புதுப்புதுக் கோயில் களும் தினம்தினம் உண்டாகிக் கொண்டிருப்பதால் சில்ப சாஸ்த்ரத்துக்கும், அது தெரிந்த சில்பிகளுக்கும், சில்ப சாஸ்த்ர போதனைக்கும் கொஞ்சம் நல்ல தசை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக் கிறது!

இதற்கும் கவர்ன்மென்டில் பள்ளிக்கூடம், பயிற்சிசாலை வைத்திருக்கிறார்கள். நல்லவேளையாக இந்த சாஸ்த்ரம் ஆதியிலேயே பிராமணர்களால் கற்பிக்கப்பட்டு, கற்பித்துச் செய்யப்பட்ட வேறு ஒரு ஜாதியாரிடம் குலத்தொழில் முறை யாகப் போய்விட்டதால் இதிலே இப்போது அதிகமாக சாஸ்த்ர விரோதமான அனாசாரங்களைக் கலக்க இடமில்லை. ஒரு தூணில் வேலைப்பாடு செய்வது, ஒரு மூர்த்தி அடிப்பது என்றால் நாள்கணக்கில், ஒவ்வொரு நாளும் மணிக்கணக்காக உழைத்தால்தானே முடியும்? இதில் பிராமணன் உட்கார்ந்தால் அவன் ஸகலருடைய க்ஷேமத்துக்காகவும் பண்ண வேண்டிய யக்ஞ கர்மானுஷ்டானங்கள் என்ன ஆவது? அதனால்தான், வ்யாகரணம், தர்க்கம், மீமாம்ஸை முதலானதுபோல் தினமும் கொஞ்ச நேரம் வாயால் சொல்லிக் காதால் கேட்டு மனஸில் நிறுத்திக் கொள்வதாக இல்லாமல், நாள்பூரா உடம்பால் செய்ய வேண்டிய கார்யத்திலேயே தன்னுடைய நோக்கத்தை யும் ப்ரயோஜனத்தையும் உடையதான சில்ப சாஸ்த்ரத்தைத் தனியாய் ஒரு வகுப்புக்கு விடவேண்டியதாயிற்று.

இப்படியேதான் வைத்யம் முதலானவற்றையும் பிராமண னானவன் 'தியரி'யை மட்டும் போதித்துக் குலத் தொழிலாக இன்னொரு வகுப்பாருக்குத் தந்தது. அதைப் பெற்றுக்கொண்ட வர்களுக்கும் அதனால் ஜீவனோபாயம் கிடைத்தது. இது ஒன்றே தொழில் என்பதால் அவர்கள் நல்ல ஒருமுனைப்பாட் டோடு அதிலே ஈடுபட்டு, சிறந்த செய்நேர்த்தியைப் பெற்றார் கள். அனுபவ மெருகு ஏற ஏற 'தியரி' என்று தெரியாமலேகூட தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும், சிஷ்யப் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு பழக்க ஸாமர்த்யத்தாலேயே சில்பம் போன்ற கலைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்க முடிந்தது.

ஆனால் தெரிய வேண்டிய அளவுக்குத் 'தியரி'யும் தெரிந்து கொண்டு, எப்படி சாஸ்த்ர விரோதம் கொஞ்சமும் இல்லாமல் மூர்த்திகளைப் பண்ண வேண்டும், எப்படி மண்டபம், விமானம் முதலானவை எழுப்ப வேண்டும் என்பதற்கெல்லாம் சில்ப சாஸ்த்ரங்களை ஒப்பிக்கிற ஞானமும் இவர்களுக்கு இருந்தது (இப்போதும் இருந்துவருகிறது). தெரியாத விஷயத்தில் – ஸந்தேஹம் வருகிற விஷயத்தில் மாத்திரம் பிராமண குருவைக் கேட்டுக்கொண்டால் போதும் என்ற அளவுக்கு விச்வகர்ம வகுப்பு எனப்படும் இவர்களே இந்தக் கலையில் வித்யாப்யாஸம் தர வல்லவர்களாகி விட்டார்கள்.

ஸமீப காலம் வரையில் நல்ல ஸதாசாரத்துடன் குடுமி, கச்ச வேஷ்டியுடன்தான் இவர்கள் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இப்போதைய அவலநிலையிலும்கூட இவர்களில் ரொம்பப் பேர் இப்படி இருக்கிறதைப் பாராட்டிச் சொல்ல வேண்டும். இவர்களுக்குப் பூணூல் உண்டு. சைவபோஜனம்தான் பண்ணுவார்கள். ஸம்ஸ்க்ருத த்வேஷமும் ப்ரம்மத்வேஷமும் இல்லாமல் சில்ப சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் தொழிலைப் பண்ணுவார்கள். அதை நன்றாகப் படித்து விளக்கம் சொல்லும் ஞானமுள்ளவர்களும் இவர்களில் உண்டு. இப்போது 'ஸமதர்மம்' என்று எதுவோ ஒன்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே அந்த ஐடியாலஜிப் படி சில்பத்துக்கு கவர்ன்மென்ட் ஸ்கூல் அல்லது காலேஜ் என்றால் இதுவெல்லாம் நஷ்டமாக நேரும்தானே என்றால், 'ஆமாம்' என்றுதான் வருத்தத்தோடு பதில் சொல்ல வேண்டியதாகிறது. 'பின்னே, 'இதில் அனாசாரம் அதிகமாக வராது' என்றீர்களே!' என்றால், அதிகமாக வராது என்றேனேயொழிய வரவே வராது என்று சொல்லவில்லையே! காரணம், வேத சாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு உள்ளதுபோல் அவ்வளவு கடுமையான நெறிகள் இதைக் கற்றுக் கொள்வோருக்கு இல்லை. நெறி கடுமையாய் இருக்க இருக்கத்தான், தோஷம் ஏற்படவும் அதிக சான்ஸ் உண்டு. மேலும் ஆசாரத்திலே கொஞ்சம் முன்னே பின்னே இருப்பவர்கள் சிற்பக்கலை கற்றுக்கொண்டு மூர்த்திகள் அடித்துக் கோயில்கள் கட்டினாலும்கூட அந்தக் கோயில்களுக்குக் கும்பாபிஷேகம் பண்ணி, மூர்த்திகளை ப்ரதிஷ்டை செய்யும்போது ஸகல அனாசாரங்களும் மந்த்ர பூர்வமாக நிவ்ருத்தி செய்யப்படுவதால், நடுவில் ஏற்பட்ட தோஷங்களும் போய் விடுவதாக த்ருப்திப்படலாம்!

வம்ச வாரியாகப் பூசாரி உடுக்கடித்து பாரதம் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறானா? அப்படியானால் அதுவும் ஒரு கலை. அதுவும் ஒரு சாஸ்த்ரம். அது இந்தத் தலைமுறையோடு போகாமல் பிள்ளைக்கோ, இன்னொருத்தனுக்கோ அவன் சொல்லித் தருவதற்கு சாச்வதமாக திரவிய உதவி ஏற்பாடு பண்ணுங்கள் என்கிறேன். இப்படியே கரகம், பொம்மலாட்டம் எதுவானாலும் கோயில், தெய்வம், புராணம் ஸம்பந்தப்பட்டதாக இருக்கிற அந்தக் கிராமக்கலை (நம் தேசத்தில் கிராமக் கலை, நகரக்கலை எதுவானாலும் ஈச்வரனை மையமாகக் கொண்டதுதான்) நம் காலத்தோடு நசிக்காமல் அடுத்த தலை முறைக்குப் போகும்படியாகச் செய்யுங்கள் என்று சொல்லி வருகிறேன்.

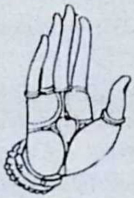
இன்னம் எத்தனையோ சாஸ்த்ரங்களிருக்கின்றன. இப்போதைய ஃபிஸிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி, ஜுவாலஜி, ஜியாலஜி, என்ஜினீயரிங் முதலியவற்றுக்கு நம் தேசத்திலேயே மூல சாஸ்த்ரங்கள் இருக்கின்றன. வராஹமிஹிரரின் 'ப்ருஹத் ஸம்ஹிதை'யையும், போஜராஜனின் 'ஸமராங்கண ஸூத்ர தார'த்தையும் பார்த்தால் இவற்றைப் பற்றி அறியலாம். ஆனால் இவற்றில் மேல்நாட்டு ஸயன்ஸ்களே இங்கேயும் ப்ரசாரமானபின் நம் ஸ்வதேச விஞ்ஞான சாஸ்த்ரம் தெரிந்தவர்களே இல்லாமல் போய்விட்டார்கள். அதனால் இவற்றில் வாத்யார்கள் கிடைப்பதே ஸாத்யமில்லாததாகத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் அறிவாளிகளாக, ஆராய்ச்சித் திறன் உள்ளவர்களாக இருப்பவர்கள் பழைய புஸ்தகங்களைப் பார்த்தும், மேலும் பல பழைய சுவடிகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தும் பழைய வழிமுறைகளையும் அறிய முடியும்.

அறிந்தவர்கள் அப்புறம் வாத்யாராகி சிஷ்யர்களைத் தயாரிக்க வேண்டும்.

இப்படியாகச் சில வித்யைகளை இன்று கற்றுக்கொள்ளச் சிஷ்யர்கள் மட்டுந்தான் இல்லை என்றில்லாமல், அவற்றைக் கற்றுக் கொடுக்க ஆசிரியர்களும் இல்லாமலிருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவற்றில், நல்ல புத்திவன்மை உள்ளவர்களுக்குப் பழைய நூல்களைத் தேடி எடுத்துக் கொடுத்து, அல்லது

அவர்களே தேடிப் பெறுவதற்கு எல்லா வசதியும் செய்து கொடுத்து, அவற்றை அவர்கள் படித்து ஆராய்ந்து அறியச் செய்ய வேண்டும். இப்படி ஆசிரியரை முதலில் ஸ்ருஷ்டி செய்துவிட்டு, 'அப்புறம் இவரிடம் மாணவர்கள் சேர்ந்து இவர் புதிதாகத் தெரிந்து கொண்ட பழைய வித்யையைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்து தர வேண்டும்.

இயற்கை விதிகளுக்குப் பிடிபடாத வித்யைகள்

நமக்குத் தெரிகிற natural forces-ஐ (இயற்கை சக்திகளைக்) கொண்டே ஏற்பட்ட சாஸ்த்ரங்களைத் தவிர நாம் அறிந்த natural laws-ல் (இயற்கை விதிகளில்) பிடிபடாத பல சாஸ்த்ரங் களும் இருந்திருக்கின்றன. அதெல்லாம் 'ஹம்பக்' என்று இப்போது ஒதுக்குகிறார்கள். அப்படிப் பண்ணாமல் அவற்றை யும் படித்து, ப்ராக்டிகலாகப் பண்ணிப் பார்த்து, 'ஹம்பக்'கா இல்லையா என்று நிரூபிக்க வேண்டும். என் அபிப்ராயம், இந்த சாஸ்த்ரங்களை ப்ராக்டிஸ் செய்யும் மனுஷ்யர்களில் ஹம்பக்குகள் இருக்கலாமேயொழிய, சாஸ்த்ரமே ஹம்பக் இல்லை என்பதுதான். நாடி சாஸ்த்ரம், ப்ரச்னம் என்று கேட்கி றார்களே அந்த சாஸ்த்ரம், சாயாபுருஷ சாஸ்த்ரம் என்று நிழலை வைத்து முடிவுகள் செய்ய ஏற்பட்ட சாஸ்த்ரம் முதலானவை இப்படிப்பட்டனவே.

புது ஸயன்ஸ் நம் பழைய ஸயன்ஸை அடியோடு அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டதுபோல் இல்லாமல், 'unscientific' என்று தற்போது பரிஹஸிக்கிற, ஆனால் super-sciences ஆக (ஸயன்ஸுக்கு மேற்பட்டனவாக) இருக்கக் கூடிய இந்த நாடி சாஸ்த்ரம் முதலானவற்றைப் பாரம்பர்யமாக அறிந்து ப்ராக் டிஸ் செய்பவர்கள் ஏதோ சிலர் இன்றைக்கும் இருக்கிறார்கள். இவர்களையும் ஆதரித்து, இவர்களுக்குச் சிஷ்யப் பிள்ளைகள் சேர்த்துக் கொடுத்து வித்யா ரக்ஷணம் செய்ய வேண்டும். ரஸ

வாத சாஸ்த்ரம், ஜ்யோதிஷம் ஆகியன ஸயன்ஸ், ஸயன்ஸில் வராதவை ஆகிய இரண்டும் கலந்தனவாக 'ஸெமி-ஸயன்ஸ்' எனும்படி இருக்கின்றன. இவற்றையும் இதுவரை சொன்னாற் போல் வ்ருத்தி பண்ண வேண்டும். தனியாகப் பல ஜோஸ்யர் கள் இப்போதும் நல்ல செல்வம் செல்வாக்கோடு இருப்பது வேறு விஷயம். நான் சொல்வது ஜ்யோதிஷ வித்யையின் ரக்ஷணம்.

இப்படியே ஆயுர்வேத வைத்யர்கள், நாட்டு வைத்யர்கள் ஸித்த வைத்யர்கள் அங்கங்கே இருந்து கொண்டு அவர்களில் சிலபேர் நல்ல ப்ராபல்யத்தோடு இருப்பதால் இவற்றுக்கான சாஸ்த்ரங்கள் அவர்கள்பாடு என்று விட்டுவிடக் கூடாது. நம்முடைய இந்தப் புராதன வித்யைகளை நன்றாகக் காப்பாற்றி, கெட்டிப்படுத்தி, வளர்த்துக் கொடுப்பது நம் எல்லோருடைய பொறுப்புமாகும் என்ற உணர்வோடு புது சிஷ்யர்கள் பழைய படிப்பு முறையில் உருவாவதற்கான கார்யங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

யோக சாஸ்த்ரத்தை விட்டுவிட்டேனே! 'யோக சாஸ்த்ரம்' என்று மாத்ரம் சொன்னால் பதஞ்ஜலி செய்துள்ள அஷ்டாங்க யோகம் என்றுதான் பொதுவில் அர்த்தமாகும். அதன் கிளை களாகவும், டெவலப்மென்ட்களாகவும் அதில் வராததாகவும் இன்னும் அனேக யோகங்களும் இருக்கின்றன. குண்டலினீ யோகம், ஹட யோகம், க்ரியா யோகம் என்று எத்தனையோ இருக்கின்றன.

இவை ரொம்பவும் ஜாக்ரதையாக, மிகவும் பக்வப்பட்ட வர்களே அப்யஸிக்க வேண்டிய வித்யைகள். ஸாதாரணமாக, மனஸு கொஞ்சம் தெளிந்து சிறிது தெய்வ சிந்தனை செய்வ தற்கும் த்யானிப்பதற்குங்கூட சில நிமிஷம் ப்ராணாயாமம் (மூச்சடக்கல்) செய்யும்படிச் சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது. இது யோகத்தின் அங்கம்தான். ஆனால் இதற்கும் மேலே இதில் தீவ்ரமாக ஈடுபடும்போது ஜாக்ரதை தேவை. முறைப்படிப் பண்ணாவிட்டால், அல்லது ஸாதகன் இருக்கிற ஸ்திதிக்கு 'ஓவராக'ப் போய்விட்டால், மூளைக்கொதிப்பு, ஏன் மூளைக் கலக்கங்கூட உண்டாகிவிடும்; தேஹத்தையும் மனஸையும் ஆரோக்யமாகவும், சுத்தமாகவும் ஆக்கிக் கொள்ளவே ஏற்

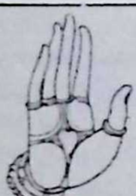
பட்ட அப்யாஸத்தால் இரண்டுக்கும் ஹானியே உண்டாகி விடும். ஸித்தி, கித்தி என்று போய் அதீத சக்திகளை ஸம்பாதித்துக் கொள்வது, அதைக் கொண்டு பெயர் - புகழ் எடுக்கப் பார்ப்பது, ஒருத்தரை வசியம் பண்ணுவது, வசியத்துக்கு மசியாவிட்டால் யோக சக்தியால் ஹிம்ஸிப்பது என்று ஒரு அனர்த்தப் பரம்பரைக்கே இடமளிப்பதாகவும் ஆகிவிடும் - யோக சாஸ்த்ர சிக்ஷை பக்வமான பாத்ரத்துக்குப் போய்ச் சேராதபோது!

தேஹாரோக்யத்துக்கேயான அனேக யோகாஸனங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றிலும் கொஞ்சம் ஜாக்ரதை தேவைதான் என்றாலும் மற்ற யோக ஸாதனைகளைப் போல இதில் கஷ்டமோ, ஆபத்துக்கான ஹேதுவோ அவ்வளவு அதிகமாக இல்லை. சிலகாலமாக ஸ்கூல்களிலேயே இவற்றைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் ஒரு பேச்சு அடிபடுகிறது. கையை, காலை, உடம்பை நுட்பமாக வளைத்துப் பண்ண வேண்டிய அப்யாஸத்தை அத்தனை குழந்தைகளுக்கும் கவன மாகச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்குப் போதிய ஆசிரியர்கள் இருக்க வேண்டும். அதுவுமில்லாமல் யோகாஸனம் போடுவதற் கென்று ஒரு காலம் உண்டு. அப்போது வயிற்றிலே ஆஹாரம் இருக்கப்படாது என்று விதி. இவற்றை மீறினால் ஆரோக்யத் துக்குப் பதில் அனாரோக்யந்தான் வரும். ஆகையால் அதற்கான கட்டுத்திட்டம் குலையாமல் கற்றுக் கொடுக்க முடியுமா என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு 'மாஸ்-ஸ்கேலி'ல் ஸ்கூல்களில் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். நம்முடைய குழந்தைகள் நல்ல தேஹ திடத்துடனிருப்பதற்காக எப்படியும் யோகாஸ னத்தை வ்ருத்தி செய்யத்தான் வேண்டும்.

இதைவிட மற்ற யோக ஸாதனைகளின் விஷயத்தில் பல மடங்கு ஜாக்ரதை தேவை.

அவை உத்தமமான யோகிகளே ஸத்பாத்ரமான சிஷ்யர்க ளுக்குக் கற்பித்துப் பயிற்சி தர வேண்டியவையாக இருக்கின் றன. அப்படிப்பட்ட யோக ச்ரேஷ்டர்களை நானோ நீங்களோ போய், 'இங்கே எங்கள் குருகுலத்தில் குருவாக வாருங்களேன்' என்று கூப்பிட்டு உட்கார்த்தி வைக்க முடியுமா என்பது ஸந்தேஹந்தான்! அவர்களுக்குச் சிஷ்யர்களும் நாம் பிடித்துக்

கொடுப்பது அவ்வளவாக ஸாத்யமில்லை. எங்கே, எப்படி, எவருக்கு சிக்ஷை தருவது என்று அவர்களே முடிவு பண்ணுவார்கள். அவர்களுடைய ஆத்ம சக்தியாலே நடத்திக் கொள்ளவும் செய்வார்கள். இப்போதுங்கூட இப்படி அனேக யோகாச்ரமங்கள் இருக்கின்றன. கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாகவே இருப்பதுதான் கவலையாயிருக்கிறது! 'Yoga Yoga' என்ற பேச்சு கூடுதலாகவே இருக்கிறது. அதனால் எனக்கு என்ன தோன்றுகிறதென்றால், நான் சொன்ன ரீதியில் யோக அப்யாஸத்துக்காக (அதாவது அதை ப்ராக்டிஸ் செய்வதற்காக) இல்லாமல், அதன் 'தியரி'யை மட்டும் அறிவதற்காகக் குருகுலம் வைக்கலாம். அப்போது, நிஜமாக 'இதுதான் யோக சாஸ்த்ரக் கருத்து, அது சொல்லும் முறை' என்று தெரிந்தவர்கள் உருவாவார்கள். இப்படி இவர்கள் உண்டாவதாலேயே, யோகம் என்ற பெயரில் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லி ஜனங்களைக் கவருகிறவர்களுக்கு ஒரு பயம் உண்டாக இடமேற்படும். உண்மையான யோகாச்ரமங்கள் மட்டுமே உண்டாகும்.

'தியரி' மட்டும்; 'ப்ராக்டிஸ்' இல்லை

நான் ரஸவாத சாஸ்த்ரம் பற்றிச் சொன்னதைக்கூட இப்படித்தான் எடுத்துக் கொண்டு நடத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதைப் படிக்கிற பலர் பித்தளையை தங்கமாக்குகிறேனென்று புறப்பட்டு அனேகப் பித்தலாட்டங்களுக்கு இடம் கொடுத்துப்போகும். ('பித்தலாட்டம்' என்ற வார்த்தையே ரஸவாத ஏமாற்றில் உண்டானதுதான். 'பித்தல'வும் 'ஹாடக'மும் சேர்ந்து 'பித்தலாட்டம்' பித்தலம்தான் பித்தளை. ஹாடகம் என்றால் தங்கம்.) 'இதுவும் ஸாத்யம், இதற்கு பாஸிபிலிடி இருக்கிறது' என்று அறிவு மட்டத்தில் இம்மாதிரி சாஸ்த்ரங்களைப் போதித்து, ஈச்வரனின் பெரிய வரப்ரஸாதமான மனுஷ்ய அறிவின் ஆற்றல்களைத் தெரிந்து கொள்ளப் பண்ணுவதோடு நிறுத்த வேண்டுமே தவிர, இந்த

வித்யாசாலைகளில் ப்ராக்டிகல் க்ளாஸ் என்று வைக்கக் கூடாது. சாஸ்த்ரம் நிஜம்தான் என்று காட்டுவதற்காகக் கொஞ்சம் டெமான்ஸ்ட்ரேஷன் வேண்டுமானால் குரு செய்து காட்டலாம். ஆகக்கூடி ஜாக்ரதையுடன் கையாள வேண்டிய விஷயம். அதற்காக, 'அழிந்து போகட்டும்' என்று விடக்கூடாத வித்யை.

யோக சாஸ்த்ரம் பற்றி நான் சொன்ன ஓர் அம்சம் வேதாந்தத்துக்கும் பொருந்துவதுதான். எப்படி ஒரு யோகியை நாம் குருவாக உட்கார்த்தி வைத்து, சிஷ்யன் பிடித்துக் கொடுக்க முடியாதோ அப்படியேதான் வேதாந்தத்தை அப்யஸித்து ஸித்தி பெற்ற ஞானி விஷயமும்! பக்திச் சார்புள்ள வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயமானால் அதிலே ஸித்திபெற்ற பரம பக்தரையும் இப்படி நாம் குருகுலத்தில் கொண்டு வர முடியாது. இங்கேயும் *அறிவு ரீதியில்* வேதாந்த சாஸ்த்ர ஞானம் தரத்தான் நாம் குருகுலம் வைக்க வேண்டியதே தவிர, அதை அங்கேயே அனுபவமாகப் பண்ணித் தருவதற்கு அல்ல. பூர்வகால வித்யாப்யாஸத்திலும் இப்படித்தான் வேதாந்த சிக்ஷை நடந்ததென்று சொன்னேனல்லவா? தற்போது வித்யா சாலையில் கற்றதைக் கொண்டு வித்யார்த்தி பிற்பாடு ஓர் உத்தமமான ஞானகுருவை, அல்லது பக்த ச்ரேஷ்டரை, அல்லது யோகீச்வரரை அடைந்து ஸாதனைக்குப் போய்க் கொள்ளுவான். ஆனால் *அறிவு ரீதியில்* சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக் கொள்ளும்போதுகூட அதைக் குணத்தோடும் ஆசாரத் தோடும் ஸம்பந்தப்படுத்தாமல் இப்போது விட்டிருப்பது போல் இருக்கக் கூடாது. நல்ல ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டுடனும், பக்தி விச்வாஸம் முதலான பண்புகளுடன் கற்றுக்கொண்டால் தான் மாணவன் நன்றாக உருவாவான்; கல்வியும் பிற்காலத்தில் கொஞ்சங்கூடத் தப்பு வழியில் ப்ரயோஜனமாகாமல் நல்ல தற்கே ஆகும் என்பதைத்தான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி வந்திருக்கிறேன்.

இப்படி நம் தேசத்துடையதாக வந்துள்ள ஸகல கலைகளுக் கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் நம் தேச முறைப்படியே தொடர்ந்து வித்யாப்யாஸம் நடக்க நாமெல்லாரும் முனைந்து ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். முடிந்தமட்டும் குருகுல அம்சங்கள் இருக்கும்

படியாக இந்த வித்யாப்யாஸத்தை அமைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஆசாரமும் குணமும் வித்யையோடு கை கோத்துக் கொண்டு போகும். ஆசாரம், குணம் இல்லா விட்டால் வேதமே வேதமில்லை என்று வசனம் ஓதுவதைவிட (அதாவது கற்பதைவிட) ஒழுக்கம்தான் பிராமணனுக்கு முக்யம் என்று வள்ளுவரே தீர்ப்புச் சொல்லியிருக்கிறாரே!★

இந்தப் பெரிய பணியில் முதல் ஸ்டெப்பாகச் செய்ய வேண்டியது தற்போது மிஞ்சியுள்ள சாஸ்த்ரக்ஞர்களையெல் லாம் குருகுலமோ, பாடசாலையோ எதுவோ ஒன்றில் பிடித் துப் போட்டு போதிப்பதற்கு ஊக்கம் தர வேண்டும். அங்கே பழைய சாஸ்த்ரங்கள் ஸம்பந்தமான நூல்களை, சுவடிகளை யெல்லாம் முடிந்தமட்டும் சேகரித்து வைக்க வேண்டும். இவற்றில் ரிஸர்ச்சுக்கும் தூண்டுதல் அளிக்க வேண்டும். முக்ய மான நூல்களையாவது அச்சுப் போடுவதற்கு ஸஹாயம் செய்ய வேண்டும்.

கற்றவன் கற்பிப்பவனாக வேண்டும்

நன்றாகப் படித்தறிந்த ஒருத்தர் நாலு பேருக்காவது அதைப் படிப்பிக்காமல் போனார் என்று ஏற்படவே கூடாது. நன்றாகக் கற்று வித்வானாகிற எவனும் அப்புறம் தான் கற்றதை மற்றவர் களுக்கும் கற்றுக்கொடுத்து பிரசாரம் செய்தேயாக வேண்டும் என்பது ஆன்றோர் விதித்த விதி. தன்மட்டில் கற்றவனாயிருந்து பயனில்லை; கற்பிப்பவனாயிருந்து கல்வியின் பயன் வருங்கால ஸமுதாயத்துக்கும் போகும்படிச் செய்ய வேண்டும்.

மனுஷ்யனுடைய வாழ்க்கையில் ப்ரஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த் யம், வானப்ரஸ்தம், ஸன்னியாஸம் என்று நாலு ஆச்ரமம்

★ அருள் உரை 48-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஆசாரங்களில் பாகுபாடு: குறள் தீர்ப்பு என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

உள்ளது என்றால், கல்வி கற்பிப்பதிலும், நாலு ஸ்டேஜ்கள் உண்டு. அதீதி, போதம், ஆசரணை, ப்ரசாரணை என்று இந்த நாலுக்குப் பேர். அதீதி என்றால் படிப்பது. முதலில் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். அப்புறம் போதம், அதாவது படித்ததை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு அதிலே மேலும் புது அறிவு பெறுவது. மூன்றாவதாக ஆசரணை. முதலிரண்டும் இப்போதுங்கூடப்பல ஸப்ஜெக்ட்களில் நடந்துவிடுகின்றன. ஆனால், இந்த மூன்றாவது விஷயத்தில்தான் கோளாறாக இருக்கிறது. அது என்ன? ஆசரணை என்றால் அறிவிலே இறக்கிக் கொண்டதை நம்முடைய வாழ்க்கையிலே இழைத்து, நடைமுறையில் நடத்திக் காட்டுவது என்று அர்த்தம். கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்பது, ஆசரணை.

இந்த முன்றோடு மட்டும் வித்வானின் லக்ஷணத்தை முடிக்காமல், முடிவாக 'ப்ரசாரணை' என்றும் ஒரு நாலாவது லக்ஷணம் சொல்லியிருக்கிறது. இதுதான் தான் கற்ற கல்வி தன்னோடு போகாமல் அதை நாலு பேருக்குக் கற்றுக் கொடுப்பது. ப்ரசாரம் செய்வது ப்ரசாரணை.

ஸ்ரீஹர்ஷர் இந்த விஷயத்தைக் கவி சாதுர்யத்தோடு சொல்லியிருக்கிறார். நளனுடைய கதையை 'நைஷதம்' என்ற பெயரில் எழுதியிருப்பவர் அவர். நளன் நிஷத தேசத்து ராஜாவானதால் புஸ்தகத்துக்கு 'நைஷதம்' என்று பெயர் வைத்தார். வித்வான்கள் விரும்பும்படியான காவ்யம் அது. 'நைஷதம் வித்வத் ஔஷதம்' - நைஷத காவ்யமானது வித்வான்களுக்கு லேஹ்யம் மாதிரி - என்று சொல்வார்கள். அதிலே அவர் நளன் சதுர்தச வித்யைகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தான் என்று சொல்லும்போது இந்த ஸமாசாரம் சொல்லியிருக்கிறார். 'சதுர்தச' என்ற வார்த்தையில் சிலேடை செய்து சொல்லியிருக்கிறார்.

'சதுர்தச' என்ற வார்த்தை இரண்டுவிதமாக அர்த்தம் கொடுக்கும். பதிநாலு என்பது ஓர் அர்த்தம். தசம் - பத்து; சதுர்தசம் - நாலு ப்ளஸ் பத்து, அதாவது பதிநாலு. நாலு வேதம், அதன் ஆறு அங்கம், நாலு உபாங்கம் என்பவை சேர்ந்து பதிநாலு வித்யைகள்.

'சதுர்தச' என்பதற்கு இன்னொரு அர்த்தம் நாலு தசை, நாலு விதமான ஸ்டேஜ்கள் என்பது.

சதுர்தச வித்யைகளைக் கற்று, அவற்றுக்கு அதீதம், போதம், ஆசரணை, ப்ரசாரணை என்று சதுர்தசைகளை நளன் கொடுத்தான் என்று (கவி ஸ்ரீஹர்ஷர்) வார்த்தை விளையாட்டுப் பண்ணியிருக்கிறார்.

அதீதபோத ஆசரண ப்ரசாரணை:
தசாச்-சதஸ்ர: ப்ரணயந்-நூபாதிபி: I
சதுர்தசஸ்த்வம் க்ருதவாந் குதஸ்வயம்
நவேத்மி வித்யாஸு சதுர்தசஸ்வயம் II

பிரசாரணை என்பது இந்த நாளில் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஆர்ப்பாட்டமாக ப்ரசாரம், Propaganda என்று செய்கிற மாதிரி யானதல்ல. இப்போது ஏதோ 'ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ்'களை (புள்ளி விவரங்களை)க் காட்டி ஒரு விஷயத்தை 'ஓஹோ' என்று நினைக்கும்படியாகவே 'ப்ராபகண்டா' இருக்கிறது. இத்தனை பம்ப் ஸெட் போட்டோம், இத்தனை ஊரில் எலெக்ட்ரிக் லைட் போட்டோம், திட்டத்தில் இததற்கு இத்தனை கோடி செலவழித்தோம் என்கிறாற்போல 'ப்ராபகண்டா' என்பது நடக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் (இவற்றால் ஜனங்களுக்கு) ஏற்பட்ட ப்ரயோஜனம் குறிப்பிடும்படியாக இருந்ததா என்ற கேள்வி எழுந்தாலுங்கூட ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸைப் பார்த்து ப்ரமித்துப் பாராட்டிவிடத் தோன்றிவிடுகிறது.

மதத்தில் கன்வர்ஷன் (மதமாற்றம்) செய்கிறவர்கள்தான் இப்படி ப்ராபகண்டா செய்வதில் மஹா கெட்டிக்காரர்களா யிருக்கிறார்கள். பணத்தை, காசைக் கொடுத்து, இல்லா விட்டால் வேறே ஏதோ ஸாமர்த்யம் செய்து வளைத்து, ஒன்றுமறியாத பாமர ஜனங்களை அப்படியே சேரி சேரியாகத் தங்கள் மதத்துக்குக்குத் தள்ளிக்கொண்டு விடுவார்கள். அப்புறம் அவர்களைக் கணக்கெடுத்து (அதோடு கொஞ்சம் சேர்த்துக் கொண்டாலும் சேர்த்துக் கொண்டு!) 'பார்த்தீங் களா, இத்தனை பேர் ஹிந்து மதம் உபயோகமில்லை என்று எங்கள் மதத்தில் விச்வாஸம் வைத்துச் சேர்ந்துவிட்டார்கள்' என்று ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் காட்டி ப்ரசாரம் செய்வார்கள்.

அங்கே அப்புறம் நம்மவர்கள் போய் கன்வர்ட் ஆனவர்களை எப்படியாவது பிடித்து, 'நம்ப மதத்திலே உங்களுக்கு என்ன பிடிக்கவில்லை? அந்த மதத்திலே என்ன பிடித்து அதிலே சேர்ந்தீர்கள்?' என்று கேட்டால் அவர்கள் முழிமுழி என்று முழிப்பார்கள். ரொம்பவும் கேட்டால், 'எங்களுக்கு ஹிந்து மதத்தில் எதுவும் பிடிக்காமலில்லை. அப்படியே இதில் பிடிக்காததாக ஏதாவது இருந்தாலுங்கூட, அந்த மதத்தில் இதைவிடப் பிடித்ததாக எதுவுமில்லை. நிஜத்தைச் சொல்லப் போனால் எங்களுக்கு இந்த மதத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. இதிலே எங்களுக்கு அபிமானமோ, பொதுவாக மதவிஷயம் என்பதிலேயே எங்களுக்கு அக்கறையோ இல்லை. அவர்கள் எங்களுக்கு இது இதுகளைக் கொடுத்தார்கள்; இன்னம் என்னென்னவோ செய்வதாக வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறார்கள்; எங்களுக்கு ஏதேதோ 'ரைட்'கள் வாங்கித் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்காகவெல்லாந்தான் அவர்களுடைய மதத்துக்குப் போனோமே தவிர, அந்த மதக் கொள்கை புரிந்தோ, பிடித்தோ போகவில்லை' என்று உண்மையைப் போட்டு உடைத்துவிடுவார்கள்.

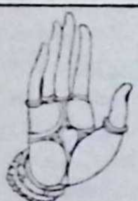
'ப்ரசாரணை' என்ற வார்த்தையைப் பார்த்துத் தற்கால ப்ரசாரம் மாதிரியாக்கும் அது என்று நீங்கள் நினைத்துவிடப் படாதே என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். ப்ரசாரம் என்றாலே புரளி ப்ரசாரம்தான் என்று எடுத்துக் கொண்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

நம்பரைக் காட்டி ப்ரமிக்க வைத்து ப்ரசாரம் செய்வது நம்முடைய தேசாசாரத்தில் கிடையவே கிடையாது. இத்தனை பேர் படிக்கிறார்கள் என்று ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் காட்டுவதற்காக வித்யா ப்ரசாரம் பண்ணும்படியாக நம் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லவேயில்லை. பாத்ரம் பார்த்து, நிஜமாகவே க்ரஹிக்கக் கூடியவர்களுக்குத்தான் வித்யையை ப்ரசாரம் செய்ய வேண்டுமென்று விதித்திருப்பதை முதலிலேயே சொன்னேன்.

இப்படித்தான் ப்ராபகண்டா பண்ணாமலே ஒவ்வொரு வித்யார்த்தியும் முதலில் தான் வித்வானாகி, அப்புறம் குருவாக ஆகித் தானும் சில வித்யார்த்திகளுக்கு நிஜமாகவே போதித்து, அவர்களை நிஜமான வித்வானாக்க வேண்டும் என்று

வைத்திருந்தார்கள். சிஷ்யன் குருவாகி, வாழையடி வாழையாக மேலும் சிஷ்யர்களைப் பயிலுவிக்க வேண்டுமென்பது நம்முடைய மரபு!

ஒருத்தன் தான் ஸம்பாதித்த ஸொத்தை யாருக்கும் ப்ரயோஜனப்படாமல் புதைத்து வைத்துவிட்டுச் செத்துப் போனால் எத்தனை தோஷமோ, அதைவிட தோஷம், தான் கற்ற வித்யையை நாலு பேருக்குக் கொடுக்காமல் செத்துப் போவது என்பது, நம் முன்னோர்களின் கருத்தாக இருந்திருக் கிறது.

திரவிய உதவியும் ஸமூஹ கௌரவமும்

எனவே தற்போது வித்வானாக இருந்து கொண்டும் சிஷ்யர்கள் கிடைக்காமலிருப்பவர்களை முதலில் பிடித்து அவர்களிடம் சில பேராவது சேர்ந்து படிக்கும்படி வசதி செய்து தர வேண்டும்.

Chair என்று யுனிவர்ஸிடிகளில் வைப்பதுபோல் இந்த வித்வான்களை வைத்து அதே போன்ற ஸன்மானம் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். ஸன்மானம் என்பது தாம்பாளத்தில் வைத்து நீட்டுவது மட்டுமல்ல; ஸமூஹத்தில் கௌரவத்தை உண்டாக்குவதும்தான். ராஜாவைவிடப் பண்டிதன் மேல் – இவனுக்குத்தான் 'சென்ற விடமல்லாம் சிறப்பு' என்று போற்றிய நம் தேசப்பண்பு மறைய விடக்கூடாது.

அபூர்வமான பழைய சாஸ்த்ரங்களில் பண்டிதர்களாகக் கிடைக்கக் கூடியவர்களையெல்லாம் நம் மடத்திலேயே சேர்த்து நிரந்தரமாகப் பராமரிக்க வேண்டும் என்றும், அவர்களைக் கொண்டு சிஷ்ய பரம்பரைகள் உற்பத்தி பண்ண வேண்டுமென்றும் எனக்குப் பேராசை. அம்பாள் ஸங்கல்பம் எப்படியோ?

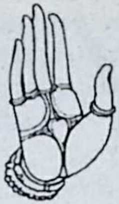
எவனாவது ஒரு மாணவன் பழைய சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, நிஜமான ஆர்வத்துடன் அதைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தால், 'உனக்கு வாத்யார் இல்லை; நீயே ஏதாவது புஸ்தகம், சுவடியைத் தேடி முட்டிக் கொள்' என்று சொல்லாமல், 'வாப்பா, உனக்காகத்தான் இதோ வாத்யார் தேடிப் பிடித்து வைத்திருக்கிறோம்; நீ வருவாயா வருவாயா என்றுதான் அவர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நாம் சொல்லும்படியாக ஏற்பாடுகள் செய்து நமக்குப் பெருமை தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.

கற்றுக்கொடுக்கத் தெரியாத, அல்லது இஷ்டப்படாத பண்டிதர்களையும் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, 'மசித்து', அந்தச் சாஸ்த்ரம் அவரோடு போகாமல் நாலு சிஷ்யர்களிடம் சேருமாறு செய்ய வேண்டும். அவர் இந்த வழிக்கு வர முடியாதவர் என்றே ஏற்பட்டாலும், அல்லது அவரிடம் படிக்க எவனுமே வரவில்லை என்று ஏற்பட்டாலும்கூட, அவருக்குப் பராமரிப்பு தரத்தான் வேண்டும். என்றைக்கோ உப்புக் காய்ச்சிப் பத்துநாள் ஜெயிலுக்குப் போனவர்களை த்யாகி என்று கௌரவப்படுத்தி ஆயுஸ் பூரா பென்ஷன், அவர்கள் 'போயிருந்தால்கூட' அவர்களுடைய குடும்பத்துக்குப் பென்ஷன் என்று கொடுக்கவில்லையா? அம்மாதிரி அறிவுக்கே தங்களைத் தந்துகொண்டு எந்தச் சாஸ்த்ரமானாலும் ஸரி, கலையானாலும் ஸரி, அதை ஸாங்கோபாங்கமாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கும் நாம் வாழ்க்கை வசதிகள் கொடுத்து, மரியாதை பண்ணி வைத்துக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். அவர்கள் சிஷ்யர் என்று வைத்துக் கொண்டு பாடம் சொல்லித் தராவிட்டால்கூட அவர்களை அபிமானித்து, உத்ஸாஹப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டால் எப்படியோ ஒரு விதத்தில் அவர்களுடைய சரக்கு வெளியிலே வராமல் போகாது. ஸதஸ்களில் அவர்களைப் பேசப் பண்ணி நோட்ஸ் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அறிஞர்களாக உள்ளவர்கள் அவர்களிடம் கேள்விகள் கேட்டு ('பரிப்ரச்னம்' பண்ணி) விஷயங்களைக் கறந்து கொள்ளலாம். அவருடைய சாஸ்த்ரத்தில் குறிப்பாக topicகளைச் சொல்லி வ்யாஸம் (thesis) மாதிரி எழுதப் பண்ணலாம்; அல்லது அவருடைய ஸஹாயத்துடன் அறிவாளிகளே எழுதலாம். ஆக, நம் சாஸ்த்ரங்களைக் காக்க

நம்மால் என்ன பண்ண முடியுமோ அவ்வளவும் செய்ய வேண்டும்!

ஒரு வாத்யார் எவரோ ஒரு சிஷ்யருக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க ஏற்பாடு பண்ணித் தருவது மட்டுமில்லாமல் – இது ரொம்பவும் அத்யாவச்யமான கார்யம்தான்; இதற்கு நீங்கள் கைகொடுக்கத்தான் வேண்டும், தோள் கொடுக்கத்தான் வேண்டும்; ஆனால் இப்படி இன்னொருத்தன் படிப்பதற்கு வசதி பண்ணித் தருவதோடு மாத்திரம் நின்று விடாமல் – உங்களில் ஒவ்வொருவருமே நம்முடைய இத்தனை சாஸ்த்ரங் களில், வித்யைகளில், கலைகளில் ஏதாவது ஒன்றிலாவது தேர்ச்சி பெற வேண்டும். 'ஆபீஸுக்குப் போனேன், ஸம்பாதிச்சேன், குடும்பம் நடத்தினேன்' என்பதோடு நின்று விடாமல், நூற்றுக்கணக்காக இருக்கப்பட்ட நம்முடைய வித்யைகளில் ஏதாவது ஒன்றிலாவது ஒவ்வொருத்தரும் நல்ல ஞானம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். நம் வித்யைகள் வளர ஆசார்யர்களும் – சிஷ்யர்களும் உண்டாக்கித் தருவதோடு நிற்காமல் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் சிஷ்யராகி ஏதாவது ஒரு வித்யையை அப்யஸித்து அதில் நீங்களே ஆசார்யராகி இன்னொருத்தருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்குத் திறமை பெற வேண்டும்.

பாஷா சாஸ்த்ரத்தில் இன்ட்ரெஸ்ட் இருந்தால் வ்யாகரணம், நிருக்தம் இப்படி ஏதாவது நன்றாகக் கற்கலாம். அறிவு வாதத் தில் இன்ட்ரெஸ்ட் இருந்தால் தர்க்கம் படிக்கலாம். ஸங்கீதத்தில் இன்ட்ரெஸ்ட் இருக்கிறதா? வீணை, ம்ருதங்கம், ஜலதரங்கம், வாய்ப்பாட்டு ஏதாவது கற்றுக் கொள்ளலாம். இல்லா விட்டால் ஓர் உளியை வைத்துக் கொண்டு ஒரு சில்பம் பண்ணக் கற்றுக்கொள்ளலாம். இப்படிப் பலபேர் பல உளிகளை வைத்துக்கொண்டு தட்டியதுதான் இன்றைக்கும், 'இந்திய நாகரிகம் என்று ஒன்று வானளாவ இருக்கிறது' என்று உலகத்துக்கெல்லாம் காட்டும் வானளாவும் கோபுரங்களாக உயர்ந்து நிற்கிறது.

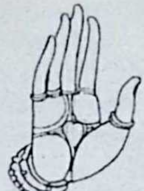

அஹம் குறைய 'அவனை'த் தொடர்புறுத்துக!

இங்கே அந்த உளி எப்படி ஈச்வர ஸம்பந்தம் பெற்றதோ, சில்பி எப்படித் தன் கலைத்திறமையை ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணினானோ அப்படியேதான் எந்தக் கலையானாலும் சாஸ்த்ரமானாலும் ஸயன்ஸானாலும் அதை ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ண வேண்டும். இல்லாவிட்டால் 'இதிலே நாம் கெட்டிக் காரன்' என்ற அஹங்காரம்தான் உண்டாகும். ஆச்ரயிப்பவர் களின் அஹங்காரத்தைக் குறைக்கத்தான் மதபீடங்கள் இருக்கின்றன. அதில் ஒன்றில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். நம்முடைய பெரிய பண்பாட்டுப் பாரம்பர்யம் வீணாகப் போகப்படாது என்பதில் எனக்கு இருக்கிற ஆசையினால் அனைவரும் நம்முடைய வித்யைகளில் ஒன்றையேனும் நன்கு கற்ற அறிவாளிகளாக ஆகவேண்டும், அல்லது கலைஞர்களாக வேண்டுமென்று சொல்லி உங்களைத் தூண்டிக் கொண்டிருப்ப தில், பீடத்தின் முக்ய உத்தேசமான அஹங்காரக் குறைப்புக்கு நேர் எதிராகப் பண்ணிவிடக் கூடாதல்லவா? அதனாலே சொல்கிறேன் – அனைவரும் அறிவாளிகளாக வேண்டியது தான். ஏதாவது ஒரு கலையில் தேர்ச்சிபெற வேண்டியதுதான். ஆனால் அதே ஸமயத்தில் அனைவருக்கும் நல்ல பக்தியும் இருக்க வேண்டும். 'கற்பதெல்லாம் அவன் அருளால்; கலை களெல்லாம் அவன் ப்ரஸாதம்' என்ற எண்ணத்தோடு கற்க வேண்டும். அப்புறம் அதை ப்ரயோஜனப்படுத்துவதும் முடிவாக அவனை நினைவுபடுத்துகிற விதத்திலேயே இருக்க வேண்டும்.

பாஷா சாஸ்த்ரத்தில் போனாலும் சப்த ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். ஸங்கீதத்தில் போனால் நாத ப்ரஹ்மத்தில் முடிக்க வேண்டும். வாதம், அறிவாராய்ச்சி என்று போனாலும் இவற்றால் எந்த அளவுக்குப் பரமாத்ம தத்வத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு

அதைச் செய்ய வேண்டும். கணிதமும் ஸங்க்யை (எண்ணிக்கை)யில் அளவிடமுடியாத ஆத்ம தத்வத்தை நினைப்பூட்ட முடியும் – பாஸ்கர ராயர், ஆர்யபட்டர் முதலியவர்களுடைய கணித நூல்களின் மங்கள ச்லோகங்களைப் பார்த்தால் தெரியும், அவர்கள் எப்படி இதையும் ஈச்வர ஸம்பந்தமாக்கினார்களென்று! தாவர சாஸ்த்ரமா, biology-யா (உயிரியல் சாஸ்த்ரமா), எதுவானாலும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவின் விசித்ர விசித்ரமான கல்பனா சக்தியை ரஸிக்கவைப்பதில் முடிய முடியும். ஜாகரஃபி அவன் எப்படி ஜகத் ஸ்வரூபமாக மலைகள், பீடபூமிகள், நதிகள், பாலைவனங்கள், க்ளைமேட்டுகளாக விதவிதமாக வேடிக்கை பண்ணுகிறான் என்பதைக் காட்டும்படிச் செய்ய முடியும். 'அஸ்ட்ரானமி' அவன் அந்தரத்தில் கோடானு கோடி லோகங்களை அதிசய கதிகளில் ஆட்டி வைப்பதைத் தெரிந்துகொள்ள உதவி புரிய முடியும். ஃபிஸிக்ஸினாலே அவன் ப்ரக்ருதி (இயற்கை) ரூபத்தில் போட்டிருக்கிற சட்டதிட்ட ஒழுங்குகளைப் பார்த்து நம்மையும் மனுஷ்யதர்ம ஒழுங்கிலே கொண்டுவந்து கொள்ளுமாறு அறிவு பெற முடியும். இப்படி எந்த ஒரு வித்யையைத் தெரிந்து கொண்டாலும் அதன் மூலம் தானும் பரமாத்ம தத்வத்திலே ஓர் அம்சத்தைப் புரிந்துகொண்டு, மற்றவர்களுக்கும் புரியப் பண்ண வேண்டும். இது ரொம்ப முக்யம். இல்லாவிட்டால் எல்லா அஹங்காரங்களையும்விட மோசமான 'வித்யா கர்வ'த்தில் நீங்கள் அழுந்திப் போவதற்கு நான் வழி சொன்னதாக ஆகிவிடும்.

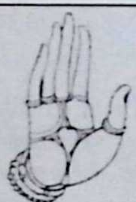
வீணாகும் நேரம் வித்யைக்கு ஆகட்டும்

'எத்தனையோ வாழ்க்கை ப்ரச்னை எங்களுக்கு. ஆபீஸ் கார்யம், வீட்டுக் கார்யம் என்று அலைகிறோம், அவதிப்படு கிறோம். அது தெரியாமல், எங்கேயோ மடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, 'அதைக் கத்துக்கோ, இதைக் கத்துக்கோ' என்று நீங்கள் உபதேசம் பண்ணினால் எப்படி?' என்று கேட்கலாம். மனஸிருந்தால் எதையும் செய்துவிடலாம். இத்தனை வாழ்க்கை ப்ரச்னை இருந்தாலும் எத்தனை பொழுது அரட்டை, ந்யூஸ் பேப்பர், ஸினிமா, சீட்டுக்கட்டு இத்யாதி யிலே போகிறது? இப்படி வீணாகப் போகிற காலத்தில் பாதி பொதுநலப்பணிகளுக்கு என்றும், பாதி ஏதாவது வித்யாப் யாஸத்துக்கு என்றும் வைத்துவிட்டால் போதும் – ஸமூஹப் பணிகளும் நடந்துவிடும், நம்முடைய வித்யைகளும் ப்ரகாசம் பெற்றுவிடும், நாமும் ப்ரகாசம் பெற்றுவிடுவோம்!

வேலை-வெட்டி, குடும்பத் தொல்லை என்று மன்றாடுபவர் களுக்கு 'டைவர்ஷன்' வேண்டாமா என்று கேட்கலாம். ஆசையோடு மனஸ் ஈடுபட்டு ஏதாவது ஒரு வித்யையை அப்யஸிக்க ஆரம்பித்தீர்களானால் உங்களுக்கே தெரியும், இந்த அப்யாஸத்தைவிடப் பெரிய 'டைவர்ஷன்' எதுவும் இல்லையென்று. களைத்துப்போன மனஸுக்கு வேண்டிய உத்ஸாஹத்தை இவையே (வித்யைகளே) ஊட்டிவிடும். அப்படியும் ஒரேயடியாக நீங்கள் 'டைவர்ஷன்' என்பதை விட்டுவிடும்படிச் சொல்லவில்லை. அதுவும் கொஞ்சம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால், நீங்களே ஆலோசித்துப் பார்த்து, 'இப்படிப் பொழுதை வேஸ்ட் பண்ணுகிறோமே' என்று நினைக்கக் கூடியவைகளை விட்டுவிட்டு – இப்படி நிறைய அகப்படும் – அந்தப் பொழுதை இப்படியொரு pursuit-ல் (தேட்டத்தில்) செலவிட்டால் போதும், ஏதாவதொரு ஸ்வதேச வித்யையில் ஈடுபட்டுத் தேர்ச்சி பெற்றுவிடலாம். நம்

முன்னோர்கள் போன வழி அதுதான்!

மனுஷ்யப் பிறவி கிடைத்தும் அதன் அறிவாலே பெறக் கூடியவற்றைப் பெற்று அதன் மூலம் மனுஷ்யத்வத்துக்கு மேலே போக முயற்சி பண்ணாமல் நாம் செத்துப்போனால் அது ஆடு, மாடு ஜன்மாவுக்கு ஸமானந்தான். ஓர் ஆடு ஆடாகவோ, மாடு மாடாகவோ இருந்து மடிவதில் அவற்றுக் குக் குறைவு இல்லை. ப்ரக்ருதியில் ஈச்வரன் அவற்றுக்கு ஏற்படுத்திய தர்மப்படி இருந்ததாகவே ஆகும். ஆனால், மனிதப் பிறவி எடுத்தவர்கள் இதற்கு அவன் அனுக்ரஹித்துள்ள உபரி அறிவின் தர்மப்படி அதை ஒரு வித்யையால் சோபித்துக் கொள்ளச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டால் அது ரொம்பவும் துர்பாக்யம். அறிவுக்கு மேலே உள்ள ஆண்டவனுக்காக, ஆத்மாவுக்காகத்தான் அறிவை விட்டுவிட்டு, 'இதெல்லாம் எதற்கு?' என்று ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் வித்யைகளையும் தள்ளலாமே தவிர, நம் நிலையில் அப்படிக் கேட்டு விட்டு விடுவது தகாது. இது ஒன்றுக்கும் உதவாத சோம்பேறியின் வாய் வேதாந்தந்தான்!

அனைவரும் வித்வானாயிருந்த காலம்

பழைய காலத்தைச் சேர்ந்த கிராம மஹாஸபைகளின் சாஸனங்கள் இருக்கின்றன அல்லவா? அவற்றிலே ஒரு கிராமத் தைச் சொல்லும்போது 'அசேஷ வித்வத் ஜனங்கள்' அல்லது 'அசேஷ வித்வத் மஹாஜனங்கள்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கும். நம்முடைய மடத்து ஸ்ரீமுகங்களிலும் இந்தச் சொற்றொடர் இருக்கிறது. 'சேஷம்' என்றால் 'மீதி' என்று தெரிந்திருக்கும். 'அசேஷ' என்றால் 'மீதியில்லாமல்' என்று அர்த்தம். ஒரு கிராமத்திலே உள்ள பொதுமக்களில் மிச்சம் மீதி இல்லாமல் அனைவரும் வித்வான்களாக இருந்தார்களென்பதையே 'அசேஷ வித்வத் ஜனங்கள்' என்பது தெரிவிக்கிறது. அக்காலத் தில் ஸகலருக்கும் வித்வத் – அதாவது ஏதாவதொடு வித்யை

யில் பாண்டித்யம் – இருந்தது என்பதை இது தெரிவிக்கிறது. இதை அப்படியொன்றும் மிகைப்படுத்திச் சொன்னதாகக் கொள்வதற்கில்லை. ஏனென்றால் பிராமண இதரர்கள் பள்ளிக்கூடம் போகாவிட்டாலும் தங்கள் தங்கள் தொழிலில், அதற்கான வித்யையில், வித்வான்களாகவே இருந்தார்கள். பிராமணர்களை எடுத்துக் கொண்டால் இரண்டு வேதம், இரண்டு சாஸ்த்ரத்துக்குக் குறையாமல் வ்யுத்பத்தி (சிறப்பான தேர்ச்சி) உள்ளவர்களாக ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பல பேர் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதற்கேற்றாற்போல் அக்காலத்தில் குரு பீடங்களிலும் நம்முடைய ஆசார்யாள், வித்யாரண்யாள் போன்ற பண்டித ஸிம்ஹங்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இந்தக் காலத்தில் பண்டிதர் என்று இருப்பவரையே, 'வேதத்தில் ஒரு பதம் புரியவில்லை, அர்த்தம் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டால், 'பாஷ்யத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்து பதில் சொல்கிறேன்' என்கிறார்! காலத்துக்கேற்ப குரு பீடத்தில் நான் இருக்கிறேன்!

அதனால் – ஒரு விதத்தில் self-interest (ஸ்வயநல அக்கறை) என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் – குருபீடங்கள் நல்ல நிலைமையில் ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் நல்ல ஞானத்துடன் விளங்க வேண்டுமென்பதற்காகவாவது ஸகல ஜனங்களும் நல்ல வித்வத் உள்ளவர்களாக ஆகவேண்டுமென்கிறேன். முன்னேயே சொன்னாற்போல, சிஷ்யர்களின் தரத்தைப் பொறுத்துத்தான் குரு உருவாகிறார். சிறந்த அறிவாளிகளாக சிஷ்யர் கூட்டம் இருந்துவிட்டால் அதற்குத் தகுந்தாற்போல் குருவும் தம் நிலையை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமாகவாவது ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அவர்கள் ஒன்றைக் கேட்டு இவர் முழிக்கப்படாதல்லவா? அதனால்! ஆனபடியால் குரு பீடங்களிலுள்ள குருமார்கள் நன்றாக சாஸ்த்ரார்த்தம் அறிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்றால் அதன் பொறுப்பு சிஷ்யர்களதுதான்!

வாழ்க்கை முறையும் வயதும் தடையாகா!

'இத்தனை நாள் ஏதோவொரு தினுஸிலேயே வாழ்க்கை நடத்திவிட்டோம். இப்போது திடீரென்று ஏதாவது சாஸ்த்ராப்யாஸம் செய்வது, கலையைக் கற்பது என்றால் எப்படி முடியும்? அதற்கு ஒரு வயஸ் இல்லையா?' 'ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது' என்று பழமொழி இல்லையா?' என்று கேட்கலாம். அததற்கான வயஸில்தான் அததுவும் ஸுலபமாக வரும் என்பதும், வித்யாப்யாஸத்துக்கு ஏற்ற ஒரு பருவம் உண்டு என்பதும் வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும், 'இந்தத் தேசத்திலே பிறந்துவிட்டு இதன் ஏராளமான சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றுகூடத் தெரியாமலிருக்கிறோமே!' என்ற feeling இருந்தால் எந்த வயஸிலும் வித்யை வரும். ஆர்வமே இளவயஸின் துடிப்பையும், க்ராஹ்ய சக்தியையும் (கல்வியைக் க்ரஹித்துக் கொள்ளும் சக்தியையும்) உண்டாக்கிவிடும்.

இதுவரை ஏதோவொரு வாழ்க்கை முறையில் போய் விட்டோமென்றால் அது நியாயமாக நாம் போயிருக்கப் படாத 'ஏதேவொரு' முறைதான். ஆகையால், 'எந்த ஒரு முறை'யில்தான் நாம் போயிருக்க வேண்டுமோ, அதிலே இனியாவது போவது என்ற உறுதியும் ஆர்வமும் இருந்தால் ஈஸியாக அப்படி மாற்றிக் கொள்ளலாம்.

ஐம்பதில் வளையுமா என்று கேட்பதையே 'சாலஞ்ஜா'க எடுத்துக்கொண்டு, 'ஓ! வளையும்' என்று காட்ட முயல வேண்டும். உரிய வயஸிலே ஒன்றைக் கோட்டை விட்டவர்கள் இப்படிச் 'சாலஞ்ஜ்' பண்ணி ஜயித்துக் காட்டவேதான் அந்தப் பழமொழி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்க வேண்டும். ப்ரத்யக்ஷத்திலேயே இப்படிப் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள்.

த்ருஷ்டாந்தமாக ஸமீப காலத்தில் ப்ரொஃபஸர் ஸுந்தர

ராமையர் என்பவர் இருந்தார். (அவர்) ஐம்பது வயஸுக்கு மேல்தான் சாஸ்த்ரம் படித்தார். அப்புறம் (கும்பகோணத்தில் ஸ்ரீமட ஸம்பந்தமுள்ளதாக உள்ள) அத்வைத ஸபை மாதிரியான பெரிய வித்வத் ஸதஸ்களில்கூட, இவற்றிலேயே பழம் தின்று கொட்டை போட்ட பெரிய பண்டிதர்களுக்கும் புரிபடாத தத்வ நுட்பங்களை அவர்களே ஆச்சரியப்படும்படியாக எடுத்து விளக்கியிருக்கிறார். ஆகவே புதிய இளைஞர் தலைமுறையில் சிஷ்ய பரம்பரை உருவாக்குவதோடு, வயதானவர்களும் இது முதல் நம் சாஸ்த்ரங்களிலோ கலைகளிலோ, ஏதாவது ஒன்று அப்யாஸம் செய்து அதன் வழியாக ப்ரஹ்ம வித்யைக்குப் போகும் பாக்யத்தைப் பெற முயல வேண்டும்.

முற்காலத்தில் அரசர்களும் மஹாவித்வான்களாக இருப்பார்கள். ராஜ ஸதஸ்கள் அறிவாளிகள் நிறைந்ததாக இருக்கும். நன்றாக வித்வத் ஸம்பாவனைகள் செய்தும் ராஜமான்யங்கள் விட்டும் வித்வான்களையும், அதன் வழியாக வித்யைகளையும் வ்ருத்தி செய்தார்கள். இப்போது... நான் சொல்ல வேண்டாம் – எஜுகேஷன் மினிஸ்ட்ரி, கல்ச்சுரல் அஃபேர்ஸ் மினிஸ்ட்ரி என்று இருந்தாலும், கொஞ்சத்தில் கொஞ்சமாவது கலாசார அபிவ்ருத்திக்கு அவர்கள் செய்வதை நாம் பாராட்டத்தான் வேண்டுமென்றாலும், ஏதோ குடியரசு நாளில் இத்தனாம் கோடி ஜனங்கள் உள்ள தேசத்தில் ஒரு பத்துப் பண்டிதருக்கு கௌரவம் பண்ணுவது; 'ஸான்க்ஸ்ரிட் ப்ரமோஷன்' என்று ஏதாவது இரண்டு பழைய ஓரியண்டல் ஸ்கூல்களுக்கு 'க்ரான்ட்' கொடுப்பது; இரண்டு யுனிவர்ஸிடியில் 'சேர்' வைப்பது: ஒரு சில பேருக்கு ஸ்காலர்ஷிப் தருவது; கிராமக் கலை உத்ஸவம் என்று ஏதாவது நாலைந்து நாள் பண்ணுவது – என்பதாகச் செய்வதெல்லாவற்றையும் கூட்டிக் கணக்கெடுத்தாலும் பொருளாதாரம், ராணுவம், நீர்ப்பாசனம் முதலியவற்றுக்குச் செலவழிப்பதில் நூறில் ஒரு பங்காவது வித்யாபிவ்ருத்திக்குப் போகும் என்று தோன்றவில்லை. அவற்றிலே காட்டுகிற இன்ட்ரஸ்ட் இதில் யாருக்கும் இல்லை – எந்தக் கட்சிக்குமே இல்லை. ஆனாலும் வெளிதேசங்களும் நம் 'இமேஜை ப்ரொஜெக்ட், பண்ணிக் காட்டுவதற்காக மட்டும், நம்முடைய வித்யைகளையும் கலைகளையும் பற்றி நிறையப் பேசுவதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவற்றுக்காகச் செய்கிற ஏதோ கொஞ்சமும்

ஈச்வர சம்பந்தமில்லாமலும் சாஸ்த்ரிய வழியில் இல்லாமலும் செய்யப்படுவதால் அவையும் உரியபடி ப்ரயோஜனப்படாமல் போகின்றன. இன்றைய ராஜாங்க ரீதியில் இதற்கு மேல் ஒன்றும் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. அவர்களைக் குறைகூடச் சொல்ல வேண்டாம்.

ஆகவே பொதுவாக வித்யைகள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் பொதுஜனங்களும், சாஸ்திரங்களை வளர்க்க வேண்டிய குருபீடங்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் சிஷ்ய வர்க்கமும்தான் இப்போது விழிப்புணர்ச்சி பெற்றுப் பொறுப்பு எடுத்துக் கொண்டு செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய ணும். ஒருவிதத்தில் ராஜாங்க ரீதியில் நடக்காததுகூட நல்லதற்குத்தான் என்பேன். ஏனென்றால், அப்படி நடந்தால் ஜனங்கள் இவ்விஷயத்தில் அசட்டையாக இருந்துவிட முடியும். அப்படி இல்லாதபோதுதான் ஸகல ஜனங்களும், 'இவை நம்முடைய மஹத்தான பாரம்பர்யச் சொத்து. இவற்றை நாம் ரக்ஷிக்க வேண்டும்' என்று சொந்த அக்கறையும் விசாரமும் காட்டி ஹ்ருதய பூர்வமாக ஈடுபட அதிக இடம் உண்டாகிறது.

அரைகுறை ஞானத்துக்கே ஆதரவு

வாஸ்தவ நிலை எப்படி இருக்கிறதென்று பார்த்தால் வ்யஸனம்தான் மிஞ்சுகிறது. வர வர வர வித்யையின் தரம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரமாக மறைந்து கொண்டே வருகிறது. எத்தனையோ கலைகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. ஒரே இருட்டிலே சின்ன மின்மினிப் பூச்சி வெளிச்சம்கூடப் பெரிசாகத் தெரிகிறாற்போல, குருபீடங்களிலே ஸ்வல்ப வித்வத்தோடு ஒருத்தர் இருந்துவிட்டால்கூட அவரைச் சிஷ்ய லோகம் 'ஸர்வஜ்ஞர்' என்று புகழ்ந்து அவரும் தாம் அதற்கு மேல் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமென்று நினைக்கிற அளவுக்குக் கொண்டு விட்டுவிடுகிறது!

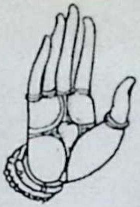
மின்மினிப் பூச்சியைச் சொல்லும்போது ஒரு கதை நினைவு வருகிறது. கதை என்றால் நிஜமாகவே நடந்த கதை. நீலகண்ட தீக்ஷிதரும், பழமார்நேரி மஹாதேவ சாஸ்த்ரிகள் என்பவரும் ஸம்பந்தப்பட்ட கதை. நீலகண்ட தீக்ஷிதர் மதுரையில் புகழ் வாய்ந்ததாக உள்ள திருமலை நாயகர் மஹாலையும் புது மண்டபத்தையும் கட்டிய நாயக மன்னருக்கு மந்திரியாக இருந்தவர். மஹாபக்தர். இவற்றோடு மஹாவித்வானுமாவார். பழமார்நேரி சாஸ்த்ரிகள் இவர் மாதிரி ப்ரஸித்தி பெறாதவர். ஆனாலும் தீக்ஷிதரும் அவரிடம் எப்படித் தோற்றுப் போன மாதிரி ஆனார் என்று அந்தக் கதை தெரிவிக்கிறது. ஞான சூன்ய உலகத்திலே எப்படி மின்மினிப் பூச்சி மாதிரி துளிப் போற ஞானத்தைப் பகட்டாகக் காட்டிக் கொள்பவர்கள் தங்களை ப்ரமாதப் படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது என்று மஹா தேவ சாஸ்த்ரி இடித்துக் காட்டி ச்லோகம் இயற்றிச் சொன்னதில்தான் தீக்ஷிதருக்கு அவரிடம் ரொம்பவும் மரியாதை ஏற்பட்டது என்று கதை.

வெறும் அரட்டை ஆஸாமிகளும் மின்மினி அறிவினாலேயே ப்ரகாசிக்கிற இருட்டுச் சூழ்நிலையில்தான் இப்போது இருக்கிறோம். இந்த மின்மினி ஒளியை மங்கச் செய்யும் நக்ஷத்ரக் கூட்டங்களின் ப்ரகாசம், நக்ஷத்ரங்களின் ஒளியையும் மழுங்கப் பண்ணும் சந்த்ரோதயம், அந்தச் சந்த்ரனும் இருக்கிற இடம் தெரியாமல் அமுங்கிப்போகும் ஸூர்யோதயம் என்னும் படியாக மேலும் மேலும் நாட்டில் வித்யா ப்ரகாசம் ஓங்கும் படியாகச் செய்ய வேண்டும். இப்போது பூர்ண யோக்யதை உள்ள வித்வான்கள், சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள், பழைய கலைகள் தெரிந்தவர்கள் ஆயுர்வேத வைத்யர்கள், சில்பிகள், ரதகாரர் கள், பரத சாஸ்த்ர நிபுணர்கள் என்று ஏதோ கொஞ்சமாவது இல்லாமல் போகவில்லை. ஆனாலும் அரட்டைக்குத்தான் மதிப்புத் தருவது. தடபுடாவுக்குத்தான் மரியாதை செய்வது என்று லோகம் இருப்பதில், – கட்சியபிமானம் ஜாதியபி மானம் முதலியன இதிலும் தலைதூக்கியிருப்பதில் – ஸாதுக் களாக அடங்கியிருந்து கொண்டிருக்கிற, நிஜமான யோக்யதை யுள்ள இந்தச் சில வித்வான்களுக்கு ஆதரவு கிடைப்பது ச்ரமமாயிருக்கிறது. சவடால்காரர்கள் ஆர்ப்பாட்டமாகத் தங்களுடைய அரைகுறை ஞானத்தில் வேதாந்த சாஸ்த்ரம்

வரையில் நம்முடைய வித்யைகளைப் பற்றி எழுதுவது இன்று ஜகத் ப்ரஸித்தி பெறுகிறது. நல்ல ஞானமுள்ள விஷயஜ்ஞர்கள் ரொம்பவும் பரிச்ரமப்பட்டு ஆராய்ச்சி செய்து எடுத்துச் சொல்கிற விஷயங்களை ப்ரசாரம் செய்வதற்கு, ப்ரசுரம் செய்வதற்கு எவரும் முன்வருவதில்லை. இன்றைய நிலையில் தடபுடல்தான் வேண்டும், பூர்ண யோக்யதை அவச்யமில்லாத விஷயம் என்கிறதுபோல ஆகிக்கொண்டு வருகிறது. இதற்குக் காரணம், பொதுவாக வித்யா ஞானத்தின், சாஸ்த்ர அறிவின் லெவல் ரொம்பவும் இறங்கியிருப்பதுதான். மேற்கத்தியப் படிப்பிலே தேர்ந்தவர்கள் தற்போது நிறைய இருந்தாலும் ஸ்வதேச வித்யைகளில் பரிச்சயம் ஜனங்களுக்கு இல்லாததால் தான், இதிலே வாஸ்தவமான ஞானத்தை எடைபோட முடியாமல், படாடோபமான அரைகுறை ஞானத்தை ஆதரிப்பதாக இருக்கிறது. இது ஸரியே இல்லை.

ஆதரிப்பவர்கள் இல்லாவிட்டால் நல்ல வித்வத் உள்ளவர்களுக்கு மனஸு தளர்ந்து போய் அவர்கள் தங்கள் வித்வத்தைத் தங்களுடைய ஸந்ததிக்கோ, சிஷ்யர்களுக்கோ கற்றுக் கொடுக்காமலே போய்விடுவார்கள். நமக்கு வித்யைகள் நஷ்டமாகிப்போகும். இப்படித்தான் தற்போதே நேர்ந்திருக்கிறது. இது மேலும் இப்படியே போய்க் கொண்டிருப்பதற்கு விடப்படாது என்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு சொல்வதும்!

அதே ஸமயத்தில் வித்வத் ஸமூஹத்திடமும் ஒன்று கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். 'நீங்கள் பரம த்யாகிகளாக, ஆதரவு – அனாதரவு இவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் எப்படியாவது எத்தனை கஷ்டத்திலும் சிஷ்ய வர்க்கத்தை உண்டாக்கி அதனிடம் உங்களுக்குத் தெரிந்தவற்றை ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நேரில் கண்ட ஆதர்ச வித்வான்கள்

இம்மாதிரி பேர், புகழ், பணம், ஆதரவு எதையும் எதிர்பார்க்காமல் அனேகக் குடும்பங்களில் வித்யைகளுக்கே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு வருபவர்களையும் நான் ஒன்று, இரண்டு இடத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். நான் எத்தனையோ ஊர் சுற்றி எவ்வளவோ பார்த்திருப்பதில் இப்படியும் பார்த்தது எனக்குச் சொல்லி முடியாத சந்தோஷமாயிருந்தது!

இவற்றில் ஒன்று எங்கே எப்போது என்றால்: **1927, 28** வருஷங்களில் மலையாள தேசத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அங்கே திருவஞ்சிக்குளம் என்று ஒரு ஸ்தலம். (திரு அஞ்சைக் களம் என்பதே ஸரியான பெயர்.) பழைய காலத்தில் அது தான் மலையாள தேசத்துக்குத் தலைநகரமாயிருந்தது. பன்னிரண்டு ஆழ்வார்களில் ஒருவரான குலசேகரப் பெருமாள், அறுபத்தி மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரான சேரமான் பெருமாள் (இரண்டு பேரிலும் 'பெருமாள்' இருக்கிறது.) ஆகிய ராஜ-பக்தர்கள் இருவரும் திருவஞ்சிக்குளத்திலிருந்து தான் ஆட்சி நடத்தியிருக்கிறார்கள். தேவாரத்தால் போற்றப் பட்டுப் 'பாடல் பெற்ற ஸ்தலம்' என்று கூறப்படுகிற க்ஷேத்ரங் களில் 'ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணு' என்பதாக மலையாளத்திலிருக்கும் க்ஷேத்ரம் இதுதான். இதே மலையாள தேசத்தில் (ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களைப் பெற்றவையான) நூற்றியெட்டு திவ்ய க்ஷேத்ரங்களில் பதின்மூன்று இருக்கின்றன. திருவஞ்சிக்குளத்துக்குப் பக்கத்தில் ப்ரஸித்தமான பகவதி க்ஷேத்ரம் ஒன்று இருக்கிறது. கொடுங்கல்லூர் என்று பெயர். வெள்ளைக்காரர்கள் அதைத்தான் 'க்ராங்கனூர்' என்று ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அந்த ஊரிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள சில ஊர்களிலுந்தான் நான் சொன்னபடி அனேக வித்வான்கள் வெளியுலகத்தின் ஆதரவைப் பற்றி நினைக்காமல் அனேக

சாஸ்த்ரங்களை அப்யஸித்துக் கொண்டிருப்பது!

கொடுங்கல்லூரிலும், இந்தச் சுற்றுப்புற ஊர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ராஜா என்று ஒருத்தர் இருக்கிறார்.

மலையாளத்திலேயே பொதுவாக ராஜாக்கள் அதிகம். அங்கே பெரும்பாலும் 'மருமக்கத் தாயமுறை' என்ற முறைப் படியே ராஜ்யமோ, மற்ற ஸொத்தோ அடுத்த தலைமுறைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அதாவது அப்பா-பிள்ளை என்று பிதுரார்ஜிதமாக மற்ற இடங்களிலெல்லாம் சொத்து, ராஜ்யம் ஆகியவை போகின்றனவென்றால், மலையாளத்தில் மட்டும் அம்மா வழியில் மாதுரார்ஜிதமாகப் போவதாகவும் இருந்தன. ஆனாலும் அம்மா என்றால் அவள் ஸ்த்ரீ. அவள் எப்படி ஸொத்துப் பரிபாலனம் செய்வாள்? அதனால் அவளுடைய அண்ணா-தம்பிக்கு ஸொத்துப் போகும். ஆனால், இந்த அண்ணாவோ தம்பியோ கண்ணை மூடுகிறபோது தங்கள் பிள்ளைக்கு (சொத்தை) எழுதிவைக்க முடியாது. அந்த ஸஹோதரியின் பெண்ணுக்குத்தான் ஸொத்துப் போகும். முன்னே சொன்ன மாதிரியே அதை இந்தப் பெண்ணினுடைய ஸஹோதரன்தான் பரிபாலனம் செய்வான். இவன் இதற்கு முன் சொத்தை நிர்வஹித்தவனுக்கு மருமான் (மருமகன்)தானே? இப்படி மாமா-மருமகன் என்று சொத்து நிர்வாஹம் போவதாலேயே இதற்கு 'மருமக்கத் தாயமுறை' என்று பெயர். 'தாய' என்றால் தாயார் சம்பந்தப்பட்டது என்று அர்த்தம் இல்லை. Taaya இல்லை; Daaya. 'தாயம்' என்பது ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தை. அதற்கு 'ஸொத்தின் பாகம்' என்று அர்த்தம். இப்படி பிதுரார்ஜிதத்தில் பங்கு உடையவர்களுக்குத்தான் 'தாயாதி' என்று பேர்.

கொடுங்கல்லூர்ப் பகுதியில் இருந்த அனேக ராஜாக்கள் இவ்வாறு மருமக்கத் தாயமுறையில் ராஜாவாக இருந்தவர்கள். பேர்தான் ராஜா. நாம் 'மிடில்-க்ளாஸ்' (மத்யதர வகுப்பினர்) என்று சொல்பவர்களைவிடவும் அந்த ராஜாக்களின் வருமானம் ஸ்வல்பமாகவே இருக்கும். நம் ஊரில் பரம ஏழைக்குத் தான் கஞ்சி ஆஹாரமென்றால், அங்கே இந்த ராஜாக்களின் முக்ய ஆஹாரமே கஞ்சிதான்! நம் ஊரில் கஞ்சி சாப்பிடுகிற கலயம், கப்பரை என்று ஏழை மண்ணிலோ, சுரைக் குடுக்கை

யிலோ ஒன்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றால், அந்த ராஜாக்களோ இந்தக் கலயம் – கப்பரைகூட வைத்துக் கொள்வதில்லை. அந்த ப்ரதேசங்களில் பலாமரம் செழிப்பாக வளரும். அந்தப் பலா இலைகள்தான் இந்த ராஜாக்களுக்குப் பாத்திரம்! பொருளாதாரச் சூழ்நிலை இப்படியிருந்தாலும் வித்வத்திலே அவர்கள் அத்தனை பேரும், அவர்களைச் சேர்ந்த வர்களுங்கூட, ஆச்சரியப்படும்படியான தேர்ச்சி பெற்றிருந் தார்கள். புருஷாள் மட்டுமின்றி ஸ்த்ரீகளும் இப்படியே ஏதாவ தொரு சாஸ்த்ரத்தில் நல்ல யோக்யதை ஸம்பாதித்துக் கொண் டிருப்பதைப் பார்த்தேன். இவர்களாக வெளியிலே ப்ராபல்யத் துக்கு ப்ரயாஸைப் படாவிட்டாலும், தானாகவே இவர்களில் ரொம்பவும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களில் சிலர் பெயர் வெளியில் பரவியிருக்கிறது. இப்படி ஒரு ராஜா மஹாமஹோபாத்யாயா பட்டம்கூட வெள்ளைக்கார ராஜாங்கத்திடமிருந்து பெற்றிருக் கிறார். பெயரளவில் ராஜாக்களாக இருந்துகொண்டு கஞ்சி யைக் குடித்துக் காலங்கழிப்பவர்களாக நம்முடைய வேத சாஸ்த்ரங்களையும் மற்ற பூர்விகக் கலைகளையும் வ்ருத்தி பண்ணிக் கொண்டு வந்த இவர்களை வித்வத் ஸமூஹம் முழுதும் 'ஐடியலாக'க் கொள்ள வேண்டும்.

மலையாளத்தில் நான் வித்வத்-ஊரைப் பார்த்தது (ஆயிரத் துத் தொள்ளாயிரத்து) முப்பதுக்கு முந்தி. இதே மாதிரி இன்னொன்று நான் பார்த்தது அப்படியும் ஏறக்குறைய நாற்பது வருஷத்துக்கு அப்புறம்.* அது மலையாளத்தில்; இது தெலுங்கு தேசத்தில். அப்போது பார்த்தது வித்வத்-ஊர். இப்போது பார்த்தது அப்படியே ஓர் ஊர் முழுக்க இல்லை; இது வித்வத்-குடும்பம்தான். ஆனாலும் அந்தக் குடும்பமே ரொம்பப் பெரிசாக இருந்ததால் 'சாஸ்த்ரங்களிலேயே அத்தனை பேரும் ஈடுபட்டிருப்பதாக இப்படியும் ஒரு குடும்பமா?' என்று ஆச்சரியப்படும்படியாகவும், சந்தோஷப் படும்படியாகவும் இருந்தது!

'ஹரி ஸோதருலு' என்று அவர்களைச் சொல்லுகிறார்கள். தெனாலி கிட்டேயுள்ள ஈப்பூரைச் சேர்ந்த அண்ணா – தம்பிகள் ஐந்து பேர். நான் அவர்களைப் பார்த்தது பெஜவாடா

---

* *1968* நவம்பரில்.

(விஜயவாடா)வில், அவர்களுடைய வீட்டில் பெரியவர் பெயர் ஹரி வேங்கடஸுப்பையா. அவருக்கு நாலு தம்பிகள். அஞ்சு பேரும் ப்ராசீனமான முறையில் ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரம் படித்து நல்ல வித்வத்தோடு இருக்கிறார்கள். வேதம், வேத பாஷ்யம், ஸ்ம்ருதிகள், புராணம் என்று ஒவ்வொன்றில் ஒருத்தர் ஸ்பெஷலைஸ் பண்ணியிருக்கிறார். இதெல்லாவற்றை யும் ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்துத் தொகுத்துப் புத்தகம் போட்டி ருக்கிறார்கள். அதுகூடப் பெரிசில்லை. தங்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையிலும் இந்த வித்யாஸம்பத் வீணாகிவிடாமல் தங்களுடைய பசங்களுக்கும் நன்றாக சாஸ்த்ராப்யாஸம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைத்தான் நான் பெரிசாக நினைக் கிறேன். தங்களகத்துக் குழந்தைகளுக்கு அஞ்சு வயஸு ஆச்சோ இல்லியோ ஸம்ஸ்க்ருத பாடம் ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். பாடம் என்று புத்தகத்தோடு கட்டிப் போடாமல் சரளமாக ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே பேசுவதற்குக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார் கள். ஏழெட்டு வயஸு வாண்டுகள் பளிச்சுப் பளிச்சென்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பதில் சொல்வதைக் கேட்க ஆனந்தமாயிருந் தது!

பூர்வகாலத்தில் 'அசேஷ வித்வத்ஜனங்கள்' என்னும்படி யாக ஊர் பூராவும், பெண்டுகள்கூடப் பாண்டித்யத்தோடு இருந்தார்கள்; சாணி தெளிக்கிறவள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் போடு போடு என்று போடுவதைக் கேட்டே, வாதத்திற்கு வந்த வெளியூர் வித்வான் கம்பி நீட்டிவிட்டார்; கிளிப் பிள்ளைகள் கூடத் தங்களுக்குள் பெரிய தர்க்க சாஸ்த்ர வாதங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருந்தன - என்றெல்லாம் கதைகளில் பார்க்கிறோம், கேள்விப்படுகிறோம். அதற்கு நம் காலத்திலும் ஏதோ ஒன்றிரண்டு இடங்களில் துளியாவது 'ஸாம்பிள்' மாதிரிப் பார்க்க முடிந்தது.

வித்வான்கள் வித்யையை ஈச்வரோபாஸனையாக, அதா வது வேறு ப்ரதிப்ரயோஜனம் எதிர்பாராமல், பேணி வளர்த் துக் கொள்ள ப்ரயத்னப் பட்டால் எப்படியாவது அவை உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு வ்ருத்தியாகிவிடும். அவர்களும் உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு காலம் தள்ள ஈச்வரன் கைகாட் டாமல் போகமாட்டான்!

இப்படிப் பலர் இருந்துமிருக்கிறார்கள். பரமபக்தரான த்யாகையர்வாள் போன்றவர்கள்தான் ராஜ ஸம்பாவனை, பேர், புகழ் முதலியன வேண்டாம் என்று ஒதுக்கி, ஒதுங்கி அவர்கள் பாட்டுக்கு இருந்தார்களென்றில்லை. மஹாவித்வான் களிலுங்கூடப் பணவசதி, பாராட்டு, ப்ராபல்யம் வேண்டாம் என்றே இருந்தவர்களுமுண்டு.

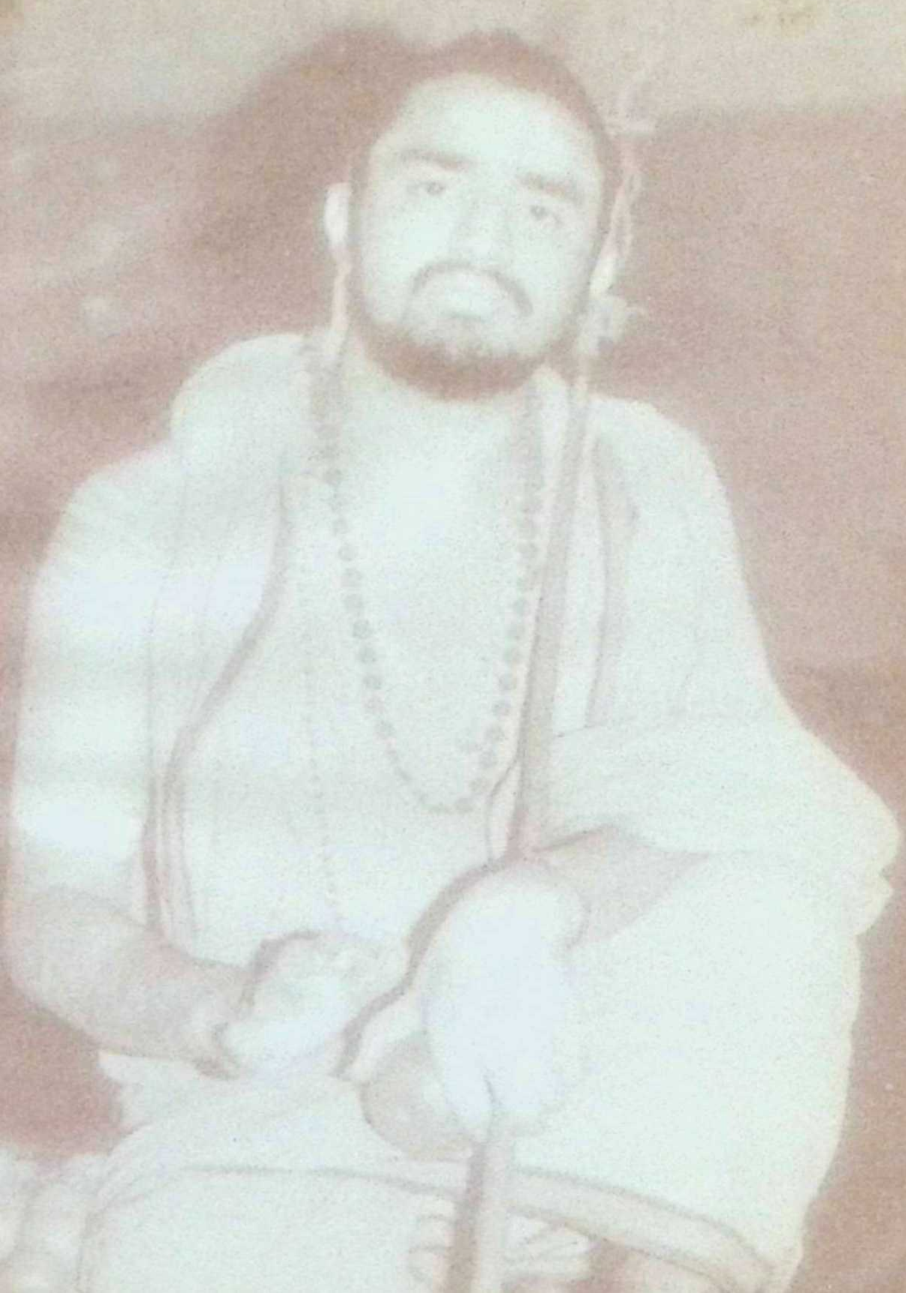
வித்வானாக இருக்கிறவர் பணத்தைத் தள்ளுவதை விடப் பாராட்டைத் தள்ளுவது ச்ரமம். தனக்கு நல்லபுத்தி இருக்கி றது, நிறையத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம், ஆராய்ச்சி செய்து பெரிசாக எழுதியிருக்கிறோமென்றால், உடனே இதை லோகம் 'ரெகக்னைஸ்' செய்ய வேண்டும். தன்னைப் புகழ வேண்டும், மரியாதை பண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணங் களும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. ஒரேயடியாக வித்யா கர்வம் ஏறி, 'இந்த உலகத்துக்கு நம்மைப் புரிந்து கொள்ள வசதி உண்டா? நம்மைப் பாராட்ட அதற்கு யோக்யதை உண்டா?' என்று நினைக்கிற அளவுக்கும் சில வித்வான்கள் போய்விடுகிறார்கள். ஆதலால் அவர்கள் வித்வத்துக்காகப் பாடுபடுகிறது போலவே, அல்லது அந்தைவிடவும் வினய ஸம்பன்னர்களாவதற்கும் பாடுபட வேண்டும்.

வித்வான்கள் பணத்துக்காகப் பறக்கப்படாது, ப்ராபல்யத் துக்காகப் பறக்கப்படாது என்று நான் சொன்னதால் அவர்க ளைக் காயக் காயப் போட வேண்டும், எந்த ரெகக்னிஷனும் இல்லாமல் மூலையில் தள்ளி வைக்க வேண்டுமென்று மற்ற ஜனங்கள் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டுவிடக் கூடாது. பரம த்யாகிகளாக இருந்தாவது வித்யைகளைப் பேண வேண்டும் என்பது அவர்களுடைய லக்ஷ்யமாக இருக்க வேண்டுமென்பது போலவே, அவரவரும் ஏதோ கொஞ்சமாவது பணம், பொழுது முதலியவற்றை த்யாகம் செய்து நம்முடைய தேசத் தின் இந்த அறிவுப் பிதுரார்ஜிதம் நசித்துப் போகாமல் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பது மற்றவர்களுடைய லக்ஷ்யமா யிருக்க வேண்டும். அதாவது, இப்போதுள்ள வித்வான்களை

யும் மற்ற பண்டைய கலைகளை அறிந்தவர்களையும் தேடிக் கண்டுபிடித்து அவர்களுக்கு உயர்வு தந்து, அவர்களுக்குச் சிஷ்ய பரம்பரை உண்டாக்கி இந்த வித்யைகள் வருங்காலத்துக்கும் போகும்படியாகப் பண்ண வேண்டும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு, பொதுவாழ்க்கை என்கிற தலைப்புகளின் கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

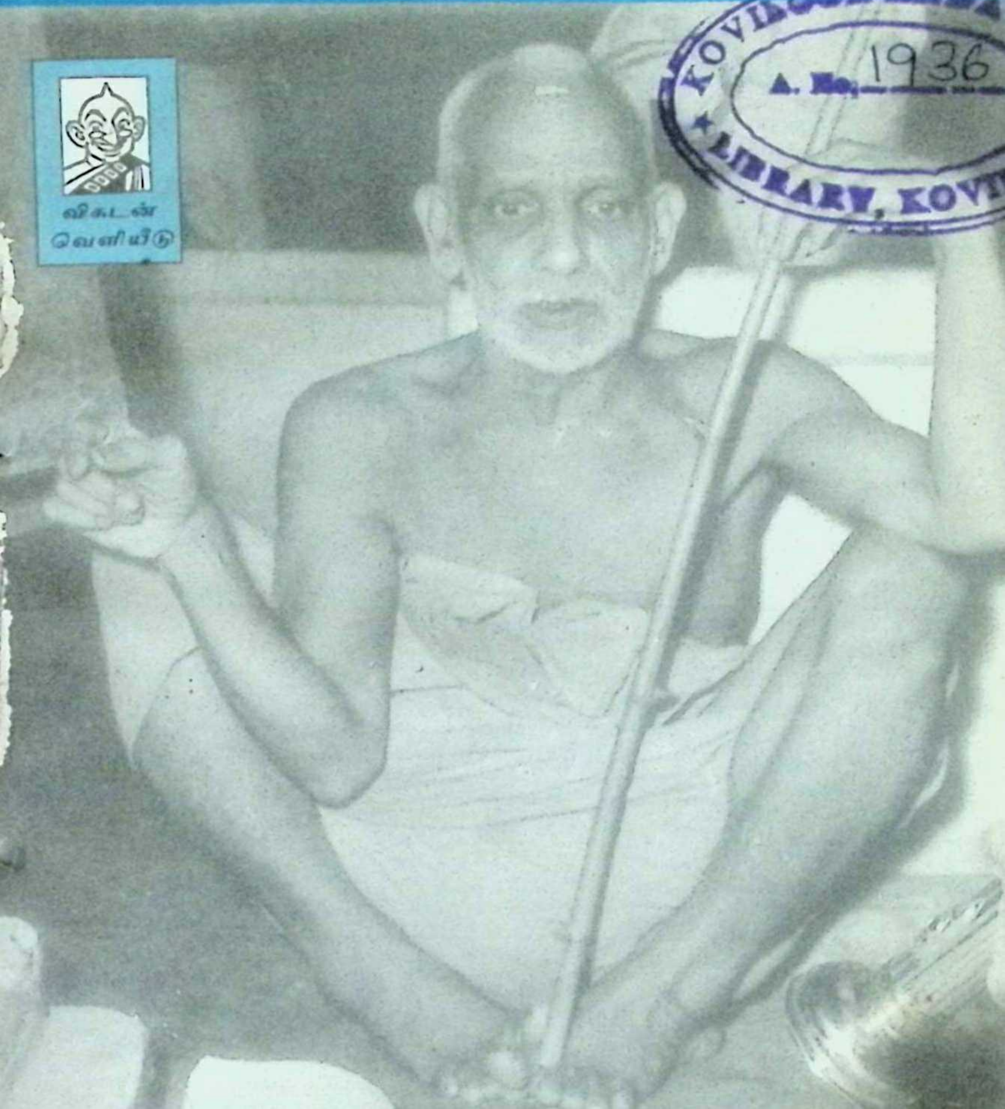

காளஹஸ்தி – ஸ்ரீ ஞானப்பிரசன்னாம்பிகை

அருள் உரை

விகடன் வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

68

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

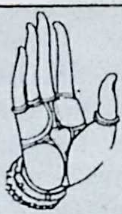
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

உயிரோடு ஒட்டிவைக்க வேண்டும்

இப்போதும் நம் பண்டைய சாஸ்த்ரங்களில் ரிஸர்ச் என்பது கொஞ்சம் நடக்கத்தான் நடக்கிறது. ஆனால் அது 'அகாடெமிக்'காக, ஸமூஹ வாழ்க்கையோடு ஒட்டாமல் நடக்கிறது. 'பேப்பர்' படிப்பது, 'தீஸிஸ்' எழுதுவது, 'ஸெமினார்' 'ஸிம்போஷியம்' என்று நடத்துவது, 'ஸ்காலர்'கள் என்று பொறுக்கி எடுத்த சிலபேர் மட்டும் 'டிஸ்கஸ்' பண்ணுவது, அப்புறம் நூறு இருநூறு என்று விலை வைத்துப் புஸ்தகமாகப் போட்டு லைப்ரரிகளில் வைத்து அந்தப் புஸ்தகங்களில் சிலந்தி கூடு கட்டுவது; புஸ்தகம் ரிலீஸ் ஆகிறபோது விழா நடத்தி மந்த்ரிகளும் ஜட்ஜ்களும் நம்முடைய கல்ச்சரைப் பற்றி லெக்சர் செய்வது, பத்திரிகைகளில் பெரிசாக புஸ்தக விமர்சனம் செய்வது, அப்புறம் கொஞ்சம் காலத்தில் பேசியவர்களும் எழுதியவர்களுமே அடியோடு மறந்துபோய் விடுவது – என்பதாகத்தான் இப்போது நடந்து வருகிறது. இப்போதைய 'ஸெட்-அப்'பில் நம்முடைய பண்டைய வித்யைகளுக்காகவும் ச்ரமம் எடுத்துக் கொண்டு இப்படி ஆராய்ச்சி, விவாத மஹாநாடு, நூல் வெளியீடு என்றெல்லாம் நடத்துகிறார்களே என்று அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும் என்றாலும் (அவர்கள்) செய்வது 'நிரக்காமல்', ஸமூஹத்திலே வேர் பிடிக்காமல் கொஞ்ச காலத்திலேயே எடுபட்டுப் போய் விடுவதைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. இப்படியில்லாமல் இவற்றை ஸமூஹத்தின் உயிரோடு ஒட்டி வைக்க வேண்டும். அதற்கு இவற்றிலேயே தங்களுடைய உயிரும் வாழ்க்கையும் கலந்து போய்விடும்படியாகப் பண்ணிக் கொள்ளும் குரு – சிஷ்யப் பரம்பரை ஏற்பட்டால்தான்

முடியும்!

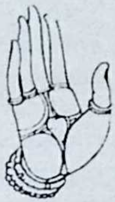
நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களை நிஜமாகவே காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால் அவற்றிலுள்ள விஷயங்களை மாத்திரம் புஸ்தகம் போட்டு லைப்ரரியில் வைப்பதில் ப்ரயோஜனம் இல்லை. அப்படியே இந்தப் புஸ்தகங்களை யாராவது படித்துத் தெரிந்துகொண்டு, இப்போது நடக்கிற ரீதியிலேயே மேலும் ரிஸர்ச் பண்ணி, மேலும் புஸ்தகங்கள் போடுவதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அதனால் நிலைத்து நிற்கிறதாகப் பயன் எதுவும் விளையாது. புஸ்தகப் படிப்பால் பெறுகிற வெறும் விஷயஞானமென்பது எத்தனையோ தப்புகளுக்கும், விபரீதத்துக்குமேகூட இடம் தரலாம். அல்லது வீணாகப் போய்விடலாம். நம் தேசாசாரப்படி உருவான இவ்விஷயங் களை நம்முடைய தேசாசாரத்தின்படியே ஏற்பட்டுள்ள சாஸ்த் ரிய முறைப்படி, மாணவனுக்கு வினயம், புலனடக்கம், மற்ற ஒழுக்கங்கள், உயர்குணங்கள், ஈச்வரபக்தி முதலியவற்றோடு கலந்து கொடுத்தால்தான் அவனுக்கும் ச்ரேயஸ் ஏற்பட்டு, அவனால் உலகுக்கும் க்ஷேமம் உண்டாகும்.

இதற்கு ரொம்பவும் தலைசிறந்த வழி குருகுலக் கல்வி. உண்மையான குருகுல முறையைக் கடைப்பிடித்து, குருவுடைய அறிவோடு அருளையும் சேர்த்து வாங்கிக் கொண்டு வித்யாப் யாஸம் பெற்றால் எல்லாக் குறைபாடுகளும் போய்விடும். ஸெக்யுலர் எஜுகேஷன் (லௌகிகக் கல்வி) கூட இம்மாதிரி ரிடையரான ஆசிரியர்களிடமிருந்தும், ப்ரொஃபஸர்களிட மிருந்தும் அவர்களோடேயே வஸித்து அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டே கற்று, ப்ரைவேட்டாகப் பரீக்ஷை எழுத இடமிருந்தால் அப்படிச் செய்வது ரொம்பவும் ச்லாக்யம். 'பிள்ளையாண்டான் ஒரு வருஷம் 'கோட்' அடித்து விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு ஒரு வருஷமாவது உங்கள் குழந்தைகளை குருகுலவாஸம் செய்யவிட்டு, அதற்கான உதவியைக் குருவுக்குப் பண்ணுங்கள்; அல்லது கோடை விடுமுறை இரண்டு மாஸத்திலாவது இதை நடத்திப் பார்க்க வழி தேடுங்கள், என்றெல்லாம் அடிக்கடி நானும் சங்கு ஊதிக் கொண்டே இருக்கிறேன். விடிகிறபோது விடியட்டும்!

குருகுலக் கல்விக்கு அடுத்தபடியாக, next best என்கிறார்

களே, அப்படி வருவது சாஸ்த்ரோக்தமான முறையில், குருமார்கள் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் பல பசங்கள் ரெஸிடென்ஷியலாக (அங்கேயே வஸித்துக் கொண்டு) படிக்கிற வித்யாசாலைகள்.

இரண்டில் ஒன்று ஏற்பட்டு வ்ருத்தியாவதற்கு உங்களைத் தூண்டி விடுவதற்காகத்தான் இத்தனை நேரம் குருகுலம் பற்றியும், கடிகாஸ்தானம் பற்றியும் சொன்னேன்.

அம்பாள் அருள்வாளாக!

நான் எத்தனை சொன்னாலும், அதில் கொஞ்சமாவது உங்கள் மனஸிலே பட அம்பாள்தான் அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்.

ஸர்வஜ்ஞனான ஈச்வரனோடு கலந்திருக்கிற அம்பாள்தான் சோபைகளிலெல்லாம் பரம சோபையோடு ப்ரகாசிப்பதான வித்யையின் ஸ்வரூபம் என்று ஆசார்யாள் கேனோபநிஷத் பாஷ்யத்தில் சொல்கிறார். அவள்தான் நம் எல்லார் மனஸிலும் புகுந்து நம்முடைய புராதன வித்யைகளை ரக்ஷிப்பதில் நம்மைச் செலுத்த வேண்டும். வித்தம்தான் (பணம்தான்) குறி என்ற நம்முடைய மனப்பான்மையை மாற்றி வித்யையே லக்ஷ்யம் என்ற ஈடுபாட்டை அவளுடைய அனுக்ரஹம்தான் உண்டாக்கித் தர வேண்டும். இதுவரை யுகாந்தரமாக வித்யா ப்ரகாசம் விளங்கி வந்த இந்தத் தேசத்தில் இருள் மூடுமாறு விடப்படாது. வித்யைதான் பெரிய ப்ரகாசம் என்று சொன்ன ஆசார்யாள், 'உமா பரமேச்வரி மாத்ரம்தான் இப்படி வித்யையால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஹைமவதி என்று பெயர் பெற்றாள் என்று இல்லை; எவன் வித்யையைப் பயின்று வித்வானானாலும் அந்த வித்யையே அவனுக்கு ஒரு தேஜஸ் - மெருகைக் கொடுத்துவிடும்' என்று முடித்திருக்கிறார்.

'ஹைமவதி' என்று இந்த இடத்தில் உபநிஷத்திலே அம்பாளுக்குப் பெயர் சொல்லியிருப்பதற்கு இரண்டுவிதமாக அர்த்தம் பண்ணலாம். ஒன்று, 'ஹிமம்' என்பது 'பனி' ஆதலால் பனி மலையான 'ஹிமவா'னுக்குப் பிறந்த இவள் 'ஹைமவதி' என்பது. 'ஹிம'த்தைக் குறித்தது 'ஹைமம்' – 'சிவ'த்தைக் குறித்தது 'சைவம்' என்கிறாற்போல. இங்கே 'இ'காரம் 'ஐ'காரமாகிறது. இதே மாதிரி ஸம்ஸ்க்ருத இலக்கணத்தில் 'ஏ'காரமாக ஆரம்பிக்கும் வார்த்தையிலிருந்து உண்டாகிற derivative -களும் 'ஐ' ஆகிவிடும். 'ஏக'த்திலிருந்து 'ஐக்யம்', 'கேகயன்' பெண் 'கைகேயி'. இந்த ரூல்படி 'ஹிமம்' போலவே 'ஹேமம்' என்ற சொல்லின் அடியாகவும் 'ஹைமவதி' பெயர் ஏற்படும். ஹேமம் என்றால் தங்கம். தங்கமாக ஜ்வலிப்பவள் ஹைமவதி. 'பஹுசோபை உள்ளவள்' என்று உபநிஷத்தே இங்கு அம்பாளைக் குறிப்பதால் ஸ்வர்ண காந்தியாய் ஜ்வலிப்பவள் என்று பொருள் கொள்வதும் ரொம்பப் பொருத்தந்தான். ஆசார்யாள் இரண்டு அர்த்தங்களையும் ஒப்புக்கொண்டு, இந்த சோபைக்கு, ஜ்வலிப்புக்கு அவள் வித்யா ரூபிணியாயிருப்பதே காரணம் என்கிறார். அப்புறம் தம் வாக்ய பாஷ்யத்தை முடிக்கிற இடத்தில், 'வித்யாவானாக (வித்வானாக) ஒருவன் இருந்தால், அவன் அங்க லக்ஷணப்படிக் குரூபியாயிருந்தாலும்கூட பஹுசோபையுடனே ப்ரகாசிக்கிறான்: விரூபோ (அ)பி வித்யாவாந் பஹுசோபதே' என்கிறார். ஸதாசாரத்தோடு படிப்பாளிகளாக இருக்கப்பட்டவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில், 'முகத்திலேயே என்ன அறிவுக் களை' என்ன தேஜஸ்!' என்று சொல்ல முடிகிறது. அதேபோல், 'மூஞ்சியைப் பார்த்தாலே சோதாக் களை' என்றும் சொல்கிறோம். முன்னே சொன்ன ஸைகிள் பெடல் உதாரணப்படி நம் பூர்விகர்களின் வித்யா ப்ரகாசத்தின் பலத்தில் இப்போதும் நம்மில் சிலர் முகத்திலாவது இந்தத் தேஜஸ் இருக்கிறது. ஸைகிள் நின்று போகாமல் அவள் க்ருபைதான் ஓட்டுவித்து, எல்லோர் முகத்திலும் சோபையை உண்டாக்கி, தேசம் முழுவதிலும் அறிவொளி பரவச் செய்ய வேண்டும்!

பொது வாழ்க்கை

உத்தரமேரூர் உத்தமத் தேர்தல் முறை★

பழைய காலத்து ஆட்சி முறையைப் பற்றிப் பொதுவாக நமக்கு என்ன அபிப்ராயமென்றால், அதிலே பொது ஜனங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பங்கே இல்லாமல் ராஜாவுக்கே எல்லா அதிகாரத்தையும் விட்டிருந்தது என்பதுதான். ராஜா என்றால் அந்த ஓர் ஆளை மட்டும் நினைக்காமல் அவனுடைய தர்பாரிலுள்ள ப்ரமுகர்களையும் குறிப்பாகக் கொள்கிறோம். ராஜா முக்யமாகவும் மற்றும் அவனுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், மந்திரி - ப்ரதானி ஆகியவர்களும் முடிவுகள் எடுத்து அதிகாரிகள் மூலம் அவற்றை அமல்படுத்தியதுதான் பழங்கால ஆட்சிமுறை என்று நினைக்கிறோம். வெள்ளைக்கார சரித்ர ஆசிரியர்கள் ஆராய்ச்சி என்ற பெயரில் தந்த்ரமாக நம்மை வளைத்துப் பழக்கப்படுத்தியிருப்பதில் சிலபேர் இன்னொன்றும் நினைக்கிறோம். அதாவது இந்த ராஜாக்களை பிராமணர்கள் தங்கள் கையில் போட்டுக் கொண்டு, தங்கள் இஷ்டப்படி, அதாவது தாங்களே உசத்தி என்று கொட்டம் அடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க வசதியாகவே எல்லாம் செய்து கொண்டார்கள் என்பதாகவும் ஓர் எண்ணம் இருந்து வருகிறது.

★ இந்த வியாஸம் பல உரைகளின் தொகுப்பாயினும், இதன் மிகப் பெரும் பகுதி ஸ்வதந்திரம் வருவதற்கு இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் 1945-லும் நாம் குடியரசாவதற்கு ஓராண்டு முன் 1949-ல் நமது அரசியல் நிர்ணயச் சட்டவிதிகள் உருவாகி நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தபோதும் அருளப் பெற்றவை என்பதைக் கவனித்தோமாயின் ஸ்ரீ சரணர்களின் தீர்க்க த்ருஷ்டியை வியக்காமலிருக்க முடியாது!

பொதுஜனங்களுக்கும் ஆட்சியிலே பங்கு தருகிற ஜனநாயகம் என்பது மேல்நாட்டினர் சொல்லிக் கொடுத்துத்தான் நமக்குத் தெரியவந்ததென்று பொது அபிப்ராயம் இருக்கிறது.

ஆனால் வாஸ்தவத்திலோ வேதகாலத்திலிருந்தே ஸகல ஜனங்களின் அபிப்ராயமும் ப்ரதிபலிப்பதற்கு இடம் தந்துதான் ராஜ்ய நிர்வாஹம் நடந்து வந்திருக்கிறது. வேதத்திலே 'ஸபா', 'ஸமிதி', 'விததா' என்று இரண்டு, மூன்று அமைப்புகளைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. இவற்றில் அறிஞர்களாக இருக்கப் பட்ட ஜனங்கள் கூடி ஆட்சி விஷயங்களைக் கலந்தாலோசித்து முடிவுகள் எடுத்ததாகவும் அவற்றுக்கு இணங்கவே அரசன் பரிபாலனம் செய்ததாகவும் தெரிகிறது. வெள்ளைக்கார சரித்திர ஆசிரியர்கள்கூட இவை பிராமணர்களால் மட்டுமோ அல்லது பிராமண – க்ஷத்ரியர்களால் மட்டுமோ அமைந்த தாகச் சொல்லாமல், ஸகல ஸமூஹங்களுக்கும் ப்ரதிநிதித்வம் தருகிற ரீதியில்தான் அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது என்று சொல்கிறார்கள்.

'நமோ நம' என்று திரும்பத் திரும்ப வருவதாக 'ருத்ரம்' என்று அபிஷேக காலத்தில் ஒரு ஸ்தோத்ரம் சொல்லப்படு கிறதே, அது வேதத்திலேயே வருவது – யஜுர் வேதத்தின் தைத்ரீய ஸம்ஹிதையில் வருவது. அதிலே இந்த லோகத்திலி ருக்கப்பட்ட எல்லா சேதன, அசேதனங்களையும் சொல்லி, அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் 'நமோ நம' என்று நமஸ்காரம் பண்ணப்படுகிறது. எதனாலென்றால் அது ஒவ்வொன்றிலும் விச்வ வ்யாபியான பரமாத்மா நிறைந்திருப்பதால்! எல்லாம் சிவஸ்வரூபம் என்று இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகிற போது, 'ஸபைகளுக்கெல்லாம் நமஸ்காரம்; ஸபாபதிகளுக் கெல்லாம் நமஸ்காரம்' என்று 'நமோ நம' சொல்லியிருக் கிறது. ராஜாங்கக் கார்யங்களுக்காக ஏற்பட்ட மக்களுடைய ஸபையும், அதற்கு அக்ராஸனராக இருந்த ஸபாபதியுந்தான் இங்கே குறிப்பிடப்படுவது.

நம் காலத்தில் அனேக விதமான ஸபைகளைச் சொல்கி றோம் - அவற்றில் ஸங்கீத ஸபை முக்யமாயிருக்கிறது. 'ஸபாவுக்குப் போறேன்' என்றால் கச்சேரிக்குப் போகிறான் என்றே அர்த்தம் செய்து கொள்கிறோம். ஆனால் வேத

காலத்தில் அடைமொழி கொடுக்காமல் வெறுமே ஸபை என்று சொன்னால், அது இந்தக் காலத்தில் நாம் 'சட்ட ஸபை' என்று அடைமொழி கொடுத்துச் சொல்கிறோமே, அந்த மாதிரியான ஓர் அமைப்புத்தான். 'ஸபை' என்பது தமிழில் 'அவை' என்று ஆயிற்று.

ஜனங்களுக்கு நல்லது பண்ணுவதற்காகப் பல அறிஞர்கள் ஒன்றுகூடி ஒரு ஸபை ஏற்படுத்தினால் அது ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்று மதித்து 'ருத்ர'த்தில் அதற்கு நமஸ்காரம் தெரிவித்திருக்கிறது.

பரமேச்வரன் அர்ச்சாரூபத்தில் (விக்ரஹ உருவில்) பரிபூர்ணமாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிற சிதம்பரத்தில் அவருடைய ஸன்னிதிக்கு 'ஸபை' என்றுதான் பெயர். அது 'கனக ஸபை'. அது தவிர, தாம் ஆடிக்கொண்டே லோகங்களையெல்லாம், சேதன – அசேதனங்களையெல்லாம் ஆட்டி வைத்துக்கொண்டு ஆட்சி நடத்துகிற அந்த த்ரிபுவனச் சக்ரவர்த்திக்கு இன்னம் நாலு ஸபை – ரஜத ஸபை என்று' வெள்ளியில் ஒன்று, மதுரையில் இருப்பது; ரத்ன சபை என்று திருவாலங்காட்டில் இருப்பது; தாம்ர ஸபை என்று திருநெல்வேலியில் இருப்பது; சித்ர ஸபை என்று சிற்பங்களே இல்லாமல் சித்ரங்கள் மட்டும் நிறைந்திருப்பதாகத் திருக்குற்றாலத்தில் இருப்பது – என்றிப்படி மொத்தம் பஞ்ச ஸபைகள். இந்த ஸபைகளுக்கு preside பண்ணும் 'ஸ்பீக்க'ராக, ஸபாபதியாக அவர் இருக்கிறார்! இல்லை, ஸ்பீக்கர் (பேசுபவர்) இல்லை; டான்ஸர் (ஆடுபவர்)!

அவரை நாம் 'நடராஜா' என்றே பொதுவில் சொல்கிறோமானாலும், தீக்ஷிதர்கள் சிதம்பர ஆலயத்தைக் குறிப்பிட்டு எழுதும்போது 'ஸபாநாயகர் கோயில்' என்றுதான் போடுவது வழக்கம். ஈச்வரன் ஸபாநாயகர் அல்லது ஸபாபதி மட்டுமில்லை, ஸபையுமே அவன்தான் என்று நமக்குக் காண்பித்துக் கொடுக்கவே வேத ஸ்துதியான 'ஸ்ரீ ருத்ர'த்தில் ஸபைக்கும் நமஸ்காரம் சொல்லியிருக்கிறது. 'Will of the people is the will of God', 'மக்கள் தீர்ப்பு மஹேசன் தீர்ப்பே' என்பதெல்லாம் நம்மிடம் புதுசாக வந்து சேர்ந்திருக்கும் கொள்கைகள் இல்லை; ஆதிக்கு ஆதியான வேத காலத்திலிருந்து இந்த அபிப்ராயம் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதற்கு இது சான்று.

ராஜ்ய வ்யவஹாரங்களை ஆலோசித்து விவாதிக்கும் ஸபை அங்கத்தினர்களுக்கு நல்ல அறிவு, அதைப்போலவே உயர்ந்த சிலமான நடத்தை, 'பாயின்ட்'களை நன்றாக எடுத்துச் சொல்வதற்கு அவசியமான வாக்கு வன்மை ஆகிய மூன்றும் இருக்க வேண்டும் என்பதை வேதத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்கிறோம். இந்த மூன்றையும் வேண்டும் ப்ரார்த்தனா ரூபமான அனேக மந்த்ரங்கள் வேதத்தில் இருக்கின்றன. ரிஷிகள் புத்தியிலும் பெரியவர்கள், ஒழுக்கத்திலும் பெரியவர் களென்று நமக்குத் தெரியும். இவற்றோடு நல்ல வாக்குச் சக்தி யும் பெற்றுத் தாங்கள் ஸபைகளில் அங்கம் வகிக்க வேண்டும், அதன் வழியாக அரசாட்சிக்கும் மக்கள் நலனுக்கும் உதவ வேண்டும் என்று அவர்களில் சிலர் விரும்பியிருக்கிறார்கள். '(விததா என்கிற) ஸபையில் வன்மையாகப் பேசும் சக்தி எங்களுக்கு வேண்டும்' என்று ரிஷிகள் ப்ரார்த்திக்கும் மந்த்ரங் கள் இருக்கின்றன.

'ருத்ரம்' என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படும் ஸ்துதி – ஸபையையும் ஸபாபதியையும் பற்றிச் சொல்வது – யஜுர் வேதத்தில் வருகிறது. ரிக்வேதத்திலிருந்தும் ஈச்வரபரமான ஐந்து ஸூக்தங்களைச் சேர்த்துப் 'பஞ்சருத்ரம்' என்று சொல் வார்கள். அதிலேகூட ஓர் இடத்தில் இந்த ப்ரார்த்தனை வருகிறது.★ இப்படி புத்தி, குணம், வாக்கு மூன்றிலும் உயர்ந்த வனாக இருக்கப்பட்டவனையே 'ஸபேயன்' அதாவது ஸபை யில் மெம்பர்ஷிப் வஹிக்கத் தகுதி உள்ளவன் என்று சொல்லி இருக்கிறது. 'ஸபேயன்' என்று ஒருத்தனைச் சொல்லிவிட்டால் போதும், அவன் குணஸம்பத்து, புத்திபலம், வாக்சக்தி மூன்றுமே உள்ளவன் என்று ஆகிவிடும். பிறப்பால் ஒருவன் ராஜாவாகிவிட்டால் போதாது; அவன் ஸபேயனாக இருக்க வேண்டும் என்று காட்டும் மந்த்ரங்கள் இருக்கின்றன.

மக்களுடைய நலனை ஆராய்ந்து, விவாதித்து முடிவுகள் எடுக்க வேண்டிய ஸபையைச் சேர்ந்தவர்கள் எப்படி ஒன்று பட்டுச் செயலாற்ற வேண்டும் என்பதை 'ஸபேயர்'களுக்கு உபதேசிக்கும் ஒரு வேத ஸூக்தம் ரிக் வேதத்தின் முடிவிலே, பூர்த்தியாகும் இடத்தில் இருக்கிறது.● 'உலகத்துக்கே முதல்

★ *ரிக்வேதம், 2-33-15*

● *ரிக்வேதம், பத்தாம் மண்டலம், 191-வது ஸூக்தம்*

நூலாக இருக்கப்பட்ட வேதத்தில் இத்தனை அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறதே! இதையே U.N.-க்கு (ஐ.நா. ஸபைக்கு) motto-வாக (லக்ஷ்ய வாசகமாக) வைத்துவிடலாம்' என்று அறிஞர்கள் புகழ்கிறார்கள். 'ஒன்று கூடுங்கள். ஒருவருக்கொருவர் திறந்து பேசி விவாதித்துக் கொள்ளுங்கள். லோக க்ஷேமம், மக்கள் நலன் ஒன்றே லக்ஷ்யம் என்பதில் உங்கள் எல்லாருடைய மனஸூம் ஒத்துப் போகட்டும். ஒரே லக்ஷ்யத்துக்காக ஏக மனஸாகப் பாடுபட்டுப் பரஸ்பரம் ஹ்ருதயம் கலந்து ஒன்றாகுங்கள். ஐகமத்யத்தால் (மன ஒற்றுமையால்) எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வழி காணுங்கள்' என்று அந்த ஸூக்தத்தில் உபதேசித்திருக்கிறது.

பல ஸமூஹத்தினரும் இம்மாதிரி ஸபைகளில் ப்ரதிநிதித்வம் வஹித்துத்தான் நாட்டு நிர்வாஹம் நடந்திருக்கிறது. பிராமணப் புரோஹிதன் வைத்ததே சட்டமாயிருந்தது என்பது கொஞ்சங்கூட ஸரியில்லை. புரோஹிதனைப் போலவே கிராமணி, ஸேனானி முதலான பலரையும் அரசாங்கக் கார்யங்களில் முக்யமானவர்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. கிராமணி என்பவன் கிராம வாழ்க்கையையும், அதாவது ஸிவில் வ்யவஹாரங்களையும், ஸேனானி என்பவன் மிலிடரி வ்யவஹாரங்களையும் கவனித்து வந்திருக்கிற அதிகாரிகளாகத் தெரிகிறது. ஸேனானி நிச்சயமாக பிராமணனில்லை, க்ஷத்ரியன்தான். 'கிராமணி' என்று இப்போதும் உள்ள ஸமூஹமும் அப்பிராமண ஜாதியாகத்தான் இருக்கிறது. ஆதியிலேயே இப்படி இருப்பதற்கு இடம் இல்லாவிட்டால் பிற்பாடு இப்படி ஆகி இருக்க முடியாது.

('கிராமணி' என்பதிலிருந்துதான் 'கிராம மணியம்' என்பது வந்து, அப்புறம் மணியக்காரன் என்றே வார்த்தை ஏற்பட்டிருக்குமோ என்னவோ?)

ராஜ பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றிய வேத மந்த்ரங்களைப் பார்த்தால் ஜன ஸமூஹத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவினரும் அவனைத் தங்கள் அரசனாக ஏற்று ப்ரகடனம் செய்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது. இதில் முடியரசோடு குடியரசும் ஒருவிதத்தில் கைகோத்துக் கொண்டு போகிறதென்று சொல்லலாம்.

ஜனநாயகத்தின் அம்சமாக நாம் ஆதிகாலத்திலிருந்தே பார்க்கிற இன்னொன்று, ஸகல ஸமூஹத்தினரும் சேர்ந்து பெரிய அளவில் ராஜ்யம் முழுவதற்குமான கார்யங்களைக் கவனித்ததோடு மட்டுமில்லாமல், அந்தந்த ஜாதியினரும் ஸ்வதந்த்ரமாகத் தங்களுடைய கூட்டு வாழ்க்கையை நாட்டாண் மைகள் மூலம் நிர்வஹித்துக் கொண்டதாகும்.

'குலம்' என்பது ஒரு குடும்பத்தைக் குறித்த ஏற்பாடு; ராஷ்ட்ரம், ஜனபதம் என்கிறவை ஒரு ராஜ்யம் (ஜனபதம் என்றால் டவுனாக இல்லாத 'கன்ட்ரி' – கிராமப்புறம் – என்றும் சொல்கிறார்கள்): இந்த இரண்டுக்கும் நடுவே 'ச்ரேணி' என்று ஒன்று. அது ஒவ்வொரு தொழில்காரர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்த அமைப்பு. 'சேணியர்' என்று இப்போது நெசவுத் தொழிலில் உள்ளவர்களைச் சொல்வது 'ச்ரேணியர்' என்பதிலி ருந்து வந்ததுதான். அவரவர் தொழிலை வைத்து guild-கள் என்பதுபோல் ஏற்பட்ட ச்ரேணிகளில் நெசவுத் தொழிற்காரர் கள் நன்றாகக் கட்டுக்கோப்புடன் தங்களையும் ஒரு ஸமூஹ மாகச் செய்துகொண்டு அதனால் ச்ரேணியர், சேணியர் என்றே சிறப்பாகப் பெயர் பெற்றிருக்கிறார்கள் போலிருக் கிறது.

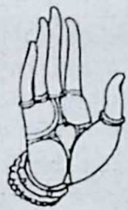
ரொம்பவும் பூர்வகாலத்தில், அதாவது இன்றைக்கு நாகரிக உச்சியிலுள்ள மேல்நாட்டுக்காரர்களுக்கு நாகரிகம் என்றால் என்ன என்று தெரியாத காலத்திலேயே, நம்முடைய தேசத்தில் மக்கள் பலவிதங்களில் குடியரசு, ஜனநாயகம், self-government (ஸ்வய ஆட்சி) முதலானவற்றின் அம்சங்களைப் பெற்றிருந் திருக்கிறார்களென்று காட்டுவதற்காக ஏதோ கொஞ்சம் சொன்னேன். அந்த நாளிலிருந்தே நம் நாட்டில் ப்ரஜை என்பவன் ஆளப்படுபவனாக மட்டுமில்லாமல் ஆட்சியிலும் தானே ஒரு பங்கு பெற்றிருந்தானென்று தெரிவிக்க நினைத்தேன்.

ஆனாலும் ராஜ்ய நிர்வாஹம் என்பது ரொம்பவும் பெரிய விஷயம்; சிக்கலான விஷயம். ஒரு ராஜ்யத்தைக் கட்டி ஆளுவது, ஒரு பெரிய ஜனஸமூஹத்துக்குக் காப்புத் த்ருவது, அவர்களுக்காகச் சட்டம் பண்ணுவது, அந்தச் சட்டங்களை அவர்கள் பின்பற்றும்படியாகப் பண்ணுவது என்பதற்கெல்

லாம் நிறையப் படிப்பறிவு, பகுத்தறிவு, கார்ய ஸாமர்த்யம், உலக அனுபவம் ஆகியவை இருந்தால்தான் முடியும். வீட்டை ஒழுங்காக நடத்துவதென்பதே கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஒரு ராஜ்யத்தை நடத்துவதென்றால் சும்மாவா? ஆனதால், வீட்டை நடத்தவே ஸாமர்த்யம் போதாதவர்களாகத்தான் ஜனங்களில் ரொம்பப் பேர் இருக்கும்போது, நாட்டு நிர்வாஹத்திலும் அவர்களுக்கு நேராகப் பொறுப்புத் தந்தால் தான் என்ன ஆகும்?

அதனால் எல்லாரும் நேராக ராஜ்ய பாரம் பண்ணுவது என்று இருக்க முடியாது.

அதற்கான தகுதிகள் படைத்த சிலரைக் கொண்டுதான் ஆட்சி நடக்க வேண்டும்.

தேசத் தலைமைக்கு அரசன்

ஆட்சி நடத்துபவர்களிடம் ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்க வேண்டும். எனவே கட்டுப்படுத்த ஒரு தலைவன் வேண்டும். ஆளப்படுகிறவர்களுக்கும், தங்களுடைய நாடு என்பது மண்ணும் மலையும் நதியுமாக முடிந்து போகாமல், அதனிடம் அன்பு, பக்தி, விச்வாஸம் எல்லாம் உண்டாக்குவதாக அதன் ரூபகமான (உருவகமான) ஓர் உயிருள்ள பிடிப்பு வேண்டும். இந்த இரண்டு உத்தேசங்களுக்காகவும் ஆட்சியின் தலைவராக, தேசத்தின் தலைவராக ஒருத்தர் இருக்க வேண்டியதாகிறது. ராஜா என்று ஒருத்தனை அப்படி வைத்துக் கொண்டார்கள். பாரம்பர்யமாக இப்படிப்பட்ட ராஜாவை வைத்துக் கொண்டால்தான், குழந்தையாக அவன் பிறந்ததிலிருந்தே அந்தத் தலைமைப் பீடத்துக்கு வேண்டிய எல்லா யோக்ய தாம்சமும் அவனுக்கு இருக்குமாறு பயிற்சி கொடுக்க முடியும்

என்பதால் ராஜபதவியை hereditary-யாக வைத்துக் கொண்டார்கள். கற்றுக் கொடுத்துப் பயிற்சி பண்ணுவது மட்டுமில்லாமல், தன்னுடைய background (வாழ்க்கைப் பின்னணி), சூழ்நிலை, ரத்தத்தோடு வந்த குணம் முதலிய வற்றிலிருந்தே ராஜாவுக்கு இருக்க வேண்டிய அனேக அம்சங் களையும் தோரணைகளையும் ஒருவன் பெறுவதும் பாரம்பர்ய முறையில்தான் ஸாத்யமாகிறது.

அவன் மனம்போனபடிச் செய்யவிடாமல், தர்மசாஸ்த்ரம், அர்த்த சாஸ்த்ரம், நீதி சாஸ்த்ரம் என்று ஏற்கெனவே இருக்கப் பட்டவைகளை அனுஸரித்து, அவற்றுக்குக் கட்டுப்பட்டே ஆட்சி பண்ண வேண்டுமென்று வைத்தார்கள். ராஜகுரு, மந்த்ரிகள், புத்திமான்கள் ஆகியோரைக் கொண்ட அனேக விதமான ஆலோசனை ஸபைகளின் அபிப்ராயங்களைக் கேட்டு, அதன்படியே ராஜா ஆட்சி நடத்த வேண்டுமென்று வைத்தார்கள்.

இது ஒரு ராஜ்யம் பூராவுக்குமாகச் செய்த ஏற்பாடு. அப்புறம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஊர்க்காரர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைக் கவனித்துச் செய்து தருவதற்காக ஸ்தல நிர்வாஹம் என்று தனியாய் ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஊருக்கு ஊர் ராஜா வைத்தால் நாடு என்று எல்லாரும் ஐக்யப்பட்டுப் பொதுவாகச் சேர்வதும், அதற்கான ஆட்சி பீடத்துக்கு உரிய மதிப்புத் தருவதும் குலைந்து போகும். அங்கங்கே தங்கள் கார்யங் களைத் தாங்களே நிர்வஹித்துக் கொள்ள ஜனங்களுக்கு ஸ்வதந்த்ரம் இருக்க வேண்டுமானாலும், ஓர் ஊர்க்காரர்கள் செய்வது இன்னொரு ஊர்க்காரர்களைப் பாதிக்காதபடி மேற் பார்வை செய்து ஊர் ஸபைகளை ஒற்றுமையாக ஒத்துப் போகும்படிச் செய்யவும், தேசம் பூராவுக்குமான கார்யங் களைக் கவனிப்பதற்கும், ராணுவத்தைக் கொண்டு சத்ருக் களிடமிருந்து ரக்ஷை தருவதற்கும் central authority (மத்ய அதிகார பீடம்) இருக்கத்தான் வேண்டும். ராஜா என்ற அதன் தலைவனும் இருக்கத்தான் வேண்டும். இதற்குக் குந்தகம் பண்ணுவதற்கு இடம் கொடுப்பதாக ஊருக்கு ஊர் ராஜா வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ராஜாவைக் காட்டியே தேசாபி மானம் உண்டாக்க வேண்டியிருப்பதுபோல ஊர் விஷயத்தில் இல்லை. ஏனென்றால் நாட்டைவிட ஊர் என்பது ஜனங்

களுக்கு நெருக்கமாக இருப்பது. 'தங்கள் நாடு' என்று இருப்பதைவிடத் 'தங்கள் ஊர்' என்பதில் அதிக அபிமானம் இயற்கையாகவே இருக்கும்.

முதலில் தான்; அப்புறம் தன் குடும்பம்; அதற்கப்புறம் தன் ஊர்; பிற்பாடுதான் தன் நாடு என்று இருக்கிறது. 'தன் உலகம்' என்றே மனஸ் விஸ்தாரமாக வேண்டுமென்று பெரியவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதிருக்கட்டும். நடைமுறையில் ஊருக்கு அப்புறம்தான் நாடு என்று இருக்கிறது. அதுதான் மனுஷ இயற்கை. தினமும் பார்த்துப் பழகுகிற ஆறு, குளம், கோயில், வயல், கடைவீதி, அன்றன்றும் பழகுகிற ஜனங்கள் ஆகியவர்களைக் கொண்டிருப்பதால், சொந்த ஊர் என்ற பாசம் ஏற்படுகிறது. பார்க்காத இடங்கள், பார்க்காத மனுஷ்யர்கள் உள்ள விஸ்தாரமான பரப்பு – அதாவது தேசம் – என்றால் அதனிடம் இத்தனை பிடிப்பு ஏற்பட முடிவதில்லை. எதற்குச் சொல்கிறேனென்றால், தேசம் என்ற ஒன்றிடம் புதுசாகப் பிடிமானத்தை ஏற்படுத்தித் தருவதற்காக அதற்கு 'ஸிம்ப'லாக உயிருள்ள ஒருத்தனை ராஜா என்று வைக்க வேண்டியிருப்பது போல, இயற்கையாகவே ஜனங்களுக்குப் பிடிமானமுள்ள ஊரில், அதாவது ஸ்தல ஆட்சியில் ஒருத்தனை வைக்க வேண்டிய அவச்யமிருக்கவில்லை. ராஜாக்கள் என்று பல பேரை அந்தந்த ஊர் ஜனங்களின் விசேஷ மரியாதை - விச்வாஸங்களைப் பெறும்படி வைத்துவிட்டாலே தேசம் பூராவுக்கும் இருப்பவனின் அதிகார ஸ்தானத்தையும் 'இமேஜை'யும் அது 'வீக்'காக்கி விடும் (பலஹீனப்படுத்தி விடும்).

ஆனாலும் எந்த நிர்வாஹமானாலும் அதிலே ஒரு தலைவன் இருக்க வேண்டும். இப்படி ஊர் ஸபைக்கும் இருக்கத் தான் வேண்டும். ஆனாலும் இவனுக்கு விசேஷமாக ஒரு 'இமேஜ்' இருக்க வேண்டியதில்லை. மத்ய பீட ராஜாவுக்குள்ளது போன்ற பெரிய பொறுப்புகளும் இவனுக்கு இல்லை. ஊர்த் தலைமை என்பது ராஜ்யாதிகாரத்தைப் போலப் பிறந்ததிலிருந்து பழக்கினால்தான் உரிய யோக்யதாம்சங்களைப் பெற முடியும் என்கிற அளவுக்கு நுட்பமான பொறுப்பு வாய்ந்த ஒன்றில்லை. தேசத்தின் ராஜாவுக்கு அடங்கி, அவன் அதிகாரத்துக்கும் மேற்பார்வைக்கும் கட்டுப்

பட்டு, ஊர்த் தலைவன் உள்ளூர் ஸமாசாரங்களை மட்டும் கவனிக்க வேண்டியவன்தான். ஆகையால் இதற்குப் பாரம் பர்ய ரைட் அவச்யமில்லை. பார்க்கப் போனால், இப்படிச் சின்ன அளவில் அதிகாரமிருக்கும்போது அதைப் பாரம்பர்ய மாக்குவதேதான் யோக்யதாம்சம் இல்லாதவர்களிடம் பொறுப்புப் போவதற்கு வழி பண்ணிவிடும். 'தனக்குப் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது; ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பையும், பெரிய ஜன ஸமூஹத்தையும் தான் ஆண்டு நிர்வாஹம் செய்து மதிப்புக்குப் பாத்ரமாக வேண்டும்; சத்ருக்கள் வந்தால் ஸமாளிக்க வேண்டும்' என்கிறபோது ஒரு ராஜகுமாரன் ரொம்பவும் கவனத்தோடு, கவலையோடு யோக்யதையைச் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளப் பாடுபடுவான். 'எல்லாம் நம் மனுஷர்கள்தான் – நமக்குத் தெரிந்த சேஷன் சுப்பன்தான்' என்று இருக்கும்போது, பொறுப்பும் குறைவாக இருந்து, 'இது எப்படியும் ஹெரிடிடரி; வேறே யாரும் போட்டிக்கு வர முடியாது' என்றும் இருந்துவிட்டால் ஒருத்தன் யோக்யதை யைச் ஸம்பாநித்துக் கொள்ளப் பாடுபட வேண்டியதில்லை தானே!

இம்மாதிரியான பல காரணங்களினால் ஊர் நிர்வாஹத் தைப் பாரம்பர்யமாக வைக்காமல் விட்டார்கள்.

நாடானால் ராஜா என்கிறவன் ஆலோசனை ஸபைகளின் துணையுடன் நிர்வாஹம் செய்ய வேண்டும்; ஊரானால் ஒரு நிர்வாஹ ஸபை தனக்குத் தலைவனாக ஒருத்தனை வைத்துக் கொண்டு கார்யங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று வைத்தார் கள். இரண்டுக்கும் இருக்கிற வித்யாஸத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். நாட்டில் ராஜா என்கிறவன்தான் முடிவான நிர்வாஹ அதிகாரம் உள்ளவன். அவனுக்கு ஸபைகள் ஆலோசனை சொல்கின்றன. ஆலோசனைதான். முடிவு அவன் தான் எடுப்பான். ஊரிலே இப்படியில்லை. ஸபையேதான் ஆலோசனை செய்வதோடு நிற்காமல் நேராக நிர்வஹிப்பது; முடிவு எடுப்பது. தலைவன் என்று ஒருத்தன் இல்லாமல் பல பேர் உதிரியாக இருப்பது ஸரியாய் வராது; பலபேரை ஒரு கட்டுக்கோப்பில் வைப்பதற்காகத் தலைவன் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்பதற்காக ஸபை ஒரு தலைவனை வைத்துக் கொள்கிறது.

ராஜா, அவனுக்கு ஆலோசனை சொல்கிறவர்கள், ஊர் ஸபைக்காரர்கள் ஆகியவர்களால் மொத்தத்தில் நிர்வாஹம் நடந்தது.

யார் வேண்டுமானாலும் ராஜாவாக வர முடியாது. அது ஹெரிடிடரி.

மற்ற ஸ்தானங்களுக்கு அதாவது அவனுடைய ஆலோசனை ஸபை, ஊராட்சி ஸபை, முதலியவற்றில் யார் வேண்டுமானாலும் இடம் பெறலாமா? 'கூடாது. ஊர் நிர்வாஹம், நாட்டு நிர்வாஹம் ஆகியன சிக்கலான விஷயம். நாட்டு நிர்வாஹத்தைவிட ஊர் நிர்வாஹம் சிக்கல் குறைந்தது, பொறுப்புக் குறைந்தது என்றாலும் இதிலேயும் சிக்கல் உண்டு, பொறுப்பு உண்டு. எனவே உரிய தகுதி பெற்றிருப்பவர்களிடம் தான் பொறுப்புக் கொடுத்து மேலே சொன்ன ஸபைகளில் அமர்த்தலாம்' என்று ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

இப்படி அமர்த்துவதிலேதான் ஜனங்கள் தங்களுக்கும் பங்கு இருக்கிறதென்று ஸந்தோஷப்படும்படியாக ஒரு தேர்தல் முறையை ஊர் விஷயத்தில் கையாண்டார்கள்.

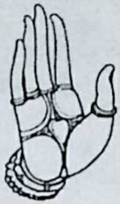
இப்போது இப்படி உங்களையெல்லாம் மெனக்கெடுத்தி உட்கார வைத்து முக்யமாகச் சொல்ல நினைத்தது, சோழர் களின் ஆட்சிக் காலத்தில் தற்போது ஜனநாயகத்தின் மூச்சாக நினைக்கப்படும் 'தேர்தல்' என்ற ஏற்பாடுகூட இருந்தது என்பதைப் பற்றித்தான். தேர்தல் இருந்தாலும் இப்போதுள்ள தேர்தல் முறைக்கு எப்படி அந்தக்கால முறை வித்யாஸமாயிருந் தது என்பதைச் சொல்லி, இப்போதிருப்பதைவிட அந்த முறை எப்படிச் சிலாக்யமானது என்று கொஞ்சம் காட்ட ஆசை.

'ராஜ்யத்தையோ, ஊரையோ நிர்வாஹம் செய்பவர்களுக் குத் தகுதி இருக்க வேண்டும், எல்லாரையும் அதில் விட முடியாது' என்றால், அப்போது, இப்படிப்பட்ட தகுதிகள் அவர்களுக்கு இருக்கிறதா என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் அவர்களுக்கு ஸ்தானம் தர வேண்டும் என்றும் ஆகிவிடுகிறது. ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு ராஜகுமாரன் பட்டத் துக்கு வரும்போது, அவனுடைய தகப்பனாருக்குத் துணையா யிருந்த ஸதஸ் பெரியவர்களே இவனுக்கும் ஆலோசனை

சொல்லி நல்ல வழியிலே போகப் பண்ணுவார்கள். அப்புறம் அவர்கள் வயோதிகத்தில் பதவியை விட்டுவிட்டுப் போனாலோ, அல்லது காலமாய் விட்டாலோ, அந்த ராஜாவே அதற்குள் நல்ல ஆட்சி அனுபவமும், விவேகமும் பெற்றிருப்பானாதலால் தனக்கு ஆலோசனை சொல்லக் கூடியவர் யார் என்று பார்த்து அப்படிப்பட்டவர்களை நியமனம் செய்துகொண்டுவிடுவான். இங்கே ராஜாவேதான் 'அப்பாயின்டிங் அதாரிடி'.

ஊர் விஷயத்தைப் பார்க்கலாம். ஊர் நிர்வாஹத்தை ஏற்று நடத்தும் ஸபையினருக்கும் தகுதிகள் இருக்க வேண்டும். ஆனாலும் ராஜா அல்லது ராஜாங்க அதிகாரியால் அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டதாக இல்லாமல், 'தங்கள் ஊரை நிர்வஹிப்ப வர்களின் நியமனம் தங்கள் ஊராராலேயே முடிவாயிற்று' என்று ஜனங்களுக்கு ஒரு த்ருப்தி இருக்கும்படிச் செய்தால் நன்றாய் இருக்கும். எந்த ஊரிலோ இருந்து கொண்டு, யாரோ உத்தரவு போட்டு நம்முடைய இந்த ஸொந்த ஊரை நிர்வஹிக்க ஆஸாமிகள் வர வேண்டுமா என்று அவர்கள் நினைக்காமல், தங்களுக்கே இதில் பங்கு இருக்கிறது, 'பார்ட்டிஸிபேஷன்' இருக்கிறது என்று பெருமையுடன் நினைக்கப் பண்ண வேண்டும். இதற்கான ஒரு தேர்தல் முறையைத்தான் சோழர் ஆட்சியில் பார்க்கிறோம்.

ஸரி, அப்படியானால் பொது ஜனங்களையே, 'உங்கள் ப்ரதிநிதிகளாக ஸபைக்காரர்களை 'எலெக்ட்' செய்யுங்கள்' என்று விட்டுவிட்டார்களா?

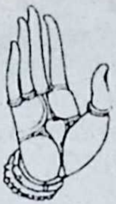
குடியரசு, ஜனநாயகம்

தற்போது (1949) இப்படித்தான் நடக்க வேண்டுமென்று ஏற்பாடாகி வருகிறது. ஊர் மட்டுமில்லை, மாகாணம், தேசம் பூராவுக்குமே இப்படி நடத்துவதுதான் உத்தேசமாயிருக்கிறது. குடியரசாக தேசம் ஆகிறபோது ஜனங்கள் எல்லாரும் வோட்டுப் போட்டுப் பார்லிமெண்டுக்கும், அஸெம்ப்ளிகளுக்கும் ப்ரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆட்சி நடத்தப் பண்ண வேண்டும் என்பதற்கு ஏற்பாடாகி வருகிறது.

இப்போது முடியரசு ஸாத்யமில்லை. ஈஸ்ட் இன்டியா கம்பெனி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிடித்து அப்புறம் ப்ரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்துக்கு தேசம் கை மாறின காலங்களில் இந்தத் தேசம் முழுவதற்கும் ஒரு ராஜா இருக்கவில்லை. பிற்பாடு ஸ்வதேச ஸம்ஸ்தானங்கள் என்று பெயர் பெற்ற ஏராளமான ராஜ்யங்களே அப்போது இருந்தன. நமக்கு ஸ்வதந்த்ரம் வந்தபோது இவற்றில் ஏதோ கொஞ்சம் ஸ்வயாதிக்யம் பெற்றிருந்தவற்றைத்தான் ஸ்வதேச ஸம்ஸ்தானம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். Native State என்பார்கள். இப்படி ஐநூறுக்கு மேல் இருக்கின்றனவென்றால், இம்மாதிரி கொஞ்சம் ராஜ்யாதிகாரம்கூடக் கொடுக்காமல் ப்ரிட்டிஷ்காரர்கள் முழுங்கியேவிட்ட சின்னச் சின்ன ராஜ்யங்கள் எத்தனையோ இருந்திருக்கும். ஏகப்பட்ட ராஜாக்களின் ஆளுகையில் இருந்த தேசம் அப்புறம் வெள்ளைக்கார, 'கிங் எம்பர'ரிடம் போயிற்று. அதிகாரமில்லாமல் figure-head என்று ராஜாவாக இருப்பவர் அவர். அந்த ஹிஸ்டரி இப்போது வேண்டாம். சொல்ல வந்தது, இப்போது அந்த ஒரே ராஜாவிடமிருந்து தேசம் நமக்குத் திரும்பி வருகிறபோது இது முழுவதையும் ஒப்பிப்பதற்கு பாரம்பர்ய ரைட் உள்ளவராக

ஒரு ராஜகுடும்ப வாரிசும் இல்லை. ஆனபடியால், மற்ற காரணங்கள் ஒரு பக்கம் இருக்க, இப்போது தேசம் பூராவை யும் ஏதோ ஒரு ராஜவம்சம் வாங்கிக் கொள்வதற்கில்லாமல் ஜனங்கள்தான் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். குடியரசுதான் இங்கே வர முடியும். வெள்ளைக்காரர்களோடு ராஜா யாரும் சண்டை போட்டு தேசத்தைத் திரும்பவும் ஜயிக்கவில்லை. ஜனங்களேதான் கூடியமட்டும் அஹிம்ஸை மார்க்கம் என்று சொல்லக்கூடிய முறையில் ஓரளவு ஸாத்விக யுத்தம் செய்து ராஜ்யத்தைத் திரும்பப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதனால் ஜனங் களே இதை ஆண்டுகொள்ள உரிமை பெற்றவர்களாக இருக்கி றார்கள். இதைத்தான் குடியரசு என்பது!

குடியரசு என்றாலும் அத்தனை ஜனங்களுக்கும் ஆட்சியில் நேர்ப்பொறுப்பும் பதவியும் கொடுக்க முடியாது. அதனால் அவர்களுக்கு ப்ரதிநிதிகளாக சிலபேர்தான் ராஜாங்கத்தை அமைத்து நடத்த வேண்டும். இதிலே பொதுஜனங்களுக்கு இடம் தராமல், ப்ரபுக்களாக இருக்கப்பட்டவர்களே சேர்ந்து ஆட்சி நடத்துவதான 'அரிஸ்டாக்ரஸி', மதத் தலைவர்கள் நடத்துவதான 'தியாக்ரஸி' - என்பது போலப் பல இருக்கின் றன. ஒருவரே எல்லா அதிகாரத்தையும் தன் வசமாக்கிக் கொண்டு, ஸர்வாதிகாரி என்றே பெயர் வைத்துக்கொண்டு ஆள்வதை 'ஆடாக்ரஸி' என்கிறார்கள். இம்மாதிரியுள்ள பல ஆட்சி முறைகளில், ஜனங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தை மட்டும் சேர்ந்தவர்களாயில்லாமல் ஸகல ஜனங்களுக்கும் ப்ரதி நிதிகளாக இருக்கப்பட்டவர்களிடம் ஆட்சியைக் கொடுப்ப தற்கு 'டெமாக்ரஸி' என்று பெயர். ஜனநாயகம் என்று நாம் சொல்கிறோம். இப்படிப் பொதுவான ஜனஸமூஹம் பூராவுக்கு மான ப்ரதிநிதிகளைக் கொண்டே நம்முடைய குடியரசில் ஜனநாயகமாக ஆட்சியை ஏற்படுத்த உத்தேசிக்கப் பட்டிருக் கிறது. இது இப்படித்தான் இருக்க முடியும். கால தேச வர்த்த மானத்தில் இதைத் தவிர வேறுவிதமாக ஏற்பாடு செய்வதற் கில்லை எனலாம்!

அபிப்ராய பேதம்

எல்லா வர்க்கத்தினருக்கும் இடம் தரும்படியாக ராஜாங்கம் அமையட்டும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ப்ரதிநிதிகளை வயஸு வந்த எல்லா ஜனங்களுமே தேர்ந்தெடுக்கும் முறைதான் ஸரியான வழியா என்பதில்தான் கொஞ்சம் அபிப்ராய பேதம் இருக்கிறது. கொஞ்சம் அபிப்ராய பேதம் என்று சொல்வது அவ்வளவு ஸரியில்லை; நிறையவேதான் அபிப்ராய பேதம். ஆனால் இப்படி, ரொம்பவும் கொஞ்சம் பேருக்கே இருக்கிறது. இப்படி இருப்பதால், தேசத்தில் பொதுவாயுள்ள அபிப்ராயத்தைக் கவனிக்கும்போது இந்த அபிப்ராய பேதம் கொஞ்சமாகவே தெரிகிறது.

இம்மாதிரி வித்யாஸமாக நினைப்பவர்கள் என்ன சொல்கிறார்களென்றால், நிர்வாஹம் பண்ணுவதற்கு ஒரு தகுதி வேண்டுமென்பது போலவே, ஒருத்தர் அப்படிப்பட்ட தகுதி உள்ளவர்தானா என்று எடை போட்டுப் பார்த்து அவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் ஒரு தகுதி வேண்டும். ஒரு அபேக்ஷகர் (வேட்பாளர்) என்றால் அவர் ஏதோ ஒரு கட்சியில் இருப்பார். அதற்கென்று கொள்கைகள் இருக்கும். ஸ்வயேச்சை அபேக்ஷகர் என்றால் அவருக்கும் ஏதோ கொள்கைகள் இருக்கத்தான் வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கிறவர்கள் இந்தக் கொள்கைகளைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். 'நம் தேசத்தில், தற்போதுள்ள நிலவரங்களில் இந்தக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் நிர்வாஹம் செய்வது நல்லதா?' என்று சீர்தூக்கி முடிவு பண்ணக் கூடியவர்களாக வோட்டர்கள் இருக்க வேண்டும். 'அதைச் செய்கிறேன், இதைச் செய்கிறேன்' என்று எதையாவது சொல்லிக் கொண்டு வோட்டுக் கேட்டால், 'அது ஸாத்யந்தானா? ஸாத்யமானாலும் அப்படிச் செய்யலாமா?' என்று யோசித்துப் பார்த்து, பேச்சில் ஏமாந்து

போகாமல் வோட்டுப் போடக்கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். மொத்தத்தில், குடியரசு எல்லாருக்குமானாலும், அதிலே ராஜாங்கம் அமைப்பவர்கள் எல்லா வர்க்கத்தினருக்கும் பிரதிநிதிகளாயிருக்க வேண்டியவர்களானாலும், அவர்களுக்கு நிர்வாஹத்துக்கான யோக்யதாம்சம் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது; அப்படிப்பட்ட யோக்யதாம்சம் அவர்களுக்கு இருக்கிறதா என்று பரிசீலனை பண்ணி அவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் ஒரு யோக்யதாம்சம் வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது அபேக்ஷகர், வோட் போடுபவர் இருவருக்கும் யோக்யதாம்சம் வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு வேலை கொடுக்கும்போது, மனுப் போட்ட பல பேரிலே யாருக்குக் கொடுக்கலாம் என்று ஸெலக்ட் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ரொம்பவும் விஷயம் தெரிந்தவர்களைத்தான் ஸெலக்ஷன் கமிட்டியில் போட்டு அவர்கள் மூலம், மனுப் போட்ட பல பேரில் ஒருத்தருக்கு வேலை கொடுக்கிறார்கள். அதாவது வேலைக்கு வைக்கிறவனின் யோக்யதாம்சத்தைப் பரீக்ஷித்து அவனை ஸெலக்ட் செய்வதற்கு அவனைவிட யோக்யதாம்சம் வாய்ந்தவரை நாட வேண்டியிருக்கிறது. குடியரசுத் தேர்தலில் அந்த அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும், இன்னாருக்கு இன்ன யோக்யதாம்சம் என்று சீர் தூக்கிப் பார்க்க வேண்டியவர்களான வோட்டர்களுக்கும் ஓரளவுக்கு யோக்யதை வேண்டித்தான் இருக்கும்.

தேச நிர்வாஹம், அரசியல் கொள்கைகள் முதலியவற்றைப் பற்றி ஓரளவேனும் விஷயஞானமுள்ளவர்கள் ஆலோசனை செய்து வோட் கொடுத்தால்தான் ஆட்சி ஸரியானவர்களிடம் போகும். விஷயம் தெரியாதவர்கள் எலெக்ட் செய்யும்படி விட்டால் தப்பானவர்கள் அதிகாரத்துக்கு வந்துவிடக் கூடுமே, அதனால் ரொம்பவும் அனர்த்தமாகி விடுமே —

என்பதெல்லாந்தான் நான் சொன்ன 'கொஞ்சம் பேரின்' கவலை, ஆக்ஷேபணை எல்லாம்!

விஷயம் தெரிந்தவர்களும் ஸ்வயநலக்காரர்களாயிருக்கிறார்கள். தேச நலனைக் கருதாமல் தங்கள் ஸொந்த அபிமானங்களின் மீது வோட் போடுபவர்கள் அவர்களிலுந்தான் இருக்கி

றார்கள் – என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனாலும் இருப்பதற்குள் நல்லதாக, safe-ஆக ராஜாங்கம் அமைய வேண்டுமானால், அதற்கு, ஒன்றும் தெரியாத பாமர ஜனங்களிடம் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பைத் தருவதைவிடத் தெரிந்தவர்களிடம் தருவதுதான் உசிதமானது. இருப்பதற்குள் இப்படிச் செய்தால்தான் குறைச்சல் அனர்த்தம் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்!

ஆனதினால், படிப்பு, ஸொத்து இம்மாதிரி ஏதோ ஒன்றினால் ராஜீய விஷயங்களில் ஓரளவு ஞானமும் பொறுப்புணர்ச்சியும் பெற்றிருப்பவர்கள் மட்டுமே வோட்டுரிமை பெற்றுத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையைப் பின்பற்றுவதுதான் ஸரி என்று இந்தக் 'கொஞ்சம் பேரு'க்குத் தோன்றுகிறது. ஜாதி, மதம், பொருளாதார வர்க்கம் முதலானவற்றில் குறிப்பிட்ட ஏதோ ஒன்றை மட்டும் சேர்ந்தவர்களாயில்லாமல் எல்லாவற்றையும் சேர்ந்தவர்களான இப்படிப்பட்ட விஷயமறிந்த எல்லாருக்கும் வோட்டுரிமை தர வேண்டும்; அப்படிச்செய்வதால் இது குறிப்பிட்ட ஒரு பிரிவின் ஆட்சியான மற்ற 'க்ரஸி'களில் ஒன்றாக இல்லாமல் 'டெமாக்ரஸி' என்றே மதிக்கப்பட வேண்டியதாகும் – என்கிறார்கள். எலெக்ட் ஆகிற அபேக்ஷகரும் இப்படியே ஏதோ ஒரு வர்க்கமாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று வைக்காததால் டெமாக்ரஸிக் கொள்கை இன்னம் பலப்படுகிறது. இதற்கு மேல் Adult Franchise (வயது வந்தோர் யாவரும் வோட்டளிக்கும் முறை) என்று போனால், விஷயம் தெரியாத ஏராளமான பாமர ஜனங்களைக் கொண்ட நம் தேசத்தில் ஸரியானவர்களிடம் நிர்வாஹம் போகாமல் கஷ்டப்பட வேண்டி வரப் போகிறதே என்று நான் சொன்ன 'கொஞ்சம் பேர்' நினைக்கிறார்கள். நவீன முன்னேற்றப் போக்கு இல்லாதவர்கள், பழம் பெருச்சாளிகள் என்று முன்னேற்றத் தலைவர்கள் வர்ணிக்கிற 'கொஞ்சம் பேர்!'

இந்தத் தலைவர்கள் ஜனங்கள் அத்தனை பேரையும் ஸ்வதந்த்ரப் போராட்டத்தில் தூண்டிவிட்டுத்தான் வெள்ளைக்காரனைப் போகப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அதனால் இப்போது அத்தனை பேரும் தேச ஆட்சிக்கு உயிர் நாடியாயுள்ள

எலெக்ஷனில் கலந்து கொள்ளும்படிச் செய்யாமல், வோட்டர் களுக்கு யோக்யதாம்சம் நிர்ணயித்தால், ஜனங்கள் தங்களை என்ன பண்ணுவார்களோ என்ற எண்ணமும் இருக்கலாம். 'வெள்ளைக்காரர்களை எதிர்த்து என்னென்ன பண்ணுவதற்கு ஜனங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தோமோ அதைத் தங்களிடமே அவர்கள் திருப்பிக் கொண்டால் என்ன பண்ணுவது?' என்றும் இருக்கலாம். இப்படி எவனோ அன்னியனுக்குப் பண்ண வேண்டியிருந்ததை நம் தேசத்தின் தலைமையில் இருக்கும் நம்மவர்களுக்கே பண்ணலாமா என்று, யோசிக்காமல் செய்யக் கூடியவர்கள் என்றாலே விஷயம் தெரியாதவர்கள், அரசியல் அறிவு போதாதவர்கள் என்றுதான் அர்த்தம். உபத்ரவம் பண்ணுவார்கள் என்பதற்காக ஒருத்தருக்கு ஓர் உரிமை கொடுக் கப்பட்டால் அப்படிப்பட்டவர்கள் அந்த உரிமையைத் தப்பா கத்தான் ப்ரயோகிப்பார்கள்!

விசித்ர அம்சம் கொண்ட தேர்தல் முறை

இம்மாதிரி ஸமாசாரங்களையெல்லாம் நம்முடைய பழைய காலப் பெரியவர்கள் – சோழர் காலம் என்று சொன்னேனே, அப்போதிருந்த பெரியவர்கள் – யோசித்துப் பார்த்திருக்கிறார் கள். ஆனதினால், ஊர் ஸபைக்காரர்கள் ராஜாங்க அதிகாரத் தின் கீழ் நியமனமாகாமல், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பதவி வஹிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய எண்ணியபோதே, அது ஸர்வஜன வோட்டெடுப்பாக இருந்தால் ஸரிப்பட்டு வராது என்பதையும் கவனித்திருக்கிறார்கள். தகுதி நிர்ணயம் பண்ணிச் சில பேருக்கு மட்டும் வோட்டுரிமை தரலாமா என்றால், இதனாலே ஊர் ஜனங்களிடம் உயர்வு – தாழ்வு எண்ணங்கள் ஏற்பட்டு ஸமூஹத்தில் விரிசல் கண்டுவிடப் போகிறதே என்று நினைத்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது.

ஆகையால், நான் சொல்லப்போவது விசித்ரமாக இருக்கலாம்; ராஜாங்க நியமனமாயுமில்லாமல், ஜனங்களில் எல்லோருமோ சிலரோ வோட் போடுவதாகவுமில்லாமலுள்ள ஒரு தேர்தல் முறையை ஏற்படுத்தினார்கள்.

விசித்ரம் என்று சொன்னதால் அதைத் தெரிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் உண்டாயிருக்கும். உடனேயே விசித்ரத்தைச் சொல்லி ஆர்வத்தைத் தணித்துவிடுவதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை. ஆகையால் இது ஸம்பந்தமான மற்ற விஷயங்களைச் சொல்லி விட்டு அப்புறம் இதற்கு வருகிறேன்.

தமிழ்நாட்டின் சரித்ரம் இக்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்படியாக ஆரம்பிக்கும் கி.மு. மூன்றாம் - நான்காம் நூற்றாண்டுகளிலேயே மூவேந்தர்கள் என்று சேர, சோழ, பாண்டிய வம்சங்கள் இருந்திருக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்திலேயே பல சோழ ராஜாக்களைச் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. புராண ரீதியாக ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள் திருவாரூரிலிருந்துகொண்டு ஆட்சி செய்த முசுகுந்தச் சக்ரவர்த்தி, மனுநீதிச் சோழன் முதலான ராஜாக்கள், சரித்ர பூர்வமாக ஒப்புக் கொள்ளும் பழைய சோழ அரசர்களில் கரிகால் சோழன், கோச்செங்கட் சோழன் முதலானோர் ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள். அவர்களுடைய காலத்தில் கொடிகட்டிப் பறந்த சோழ அரசு அப்புறம் நொடித்துப் போய், கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பல்லவ ஸாம்ராஜ்யம் விஸ்தரிப்புப் பெற்றுப் பெருமை கண்டது. மறுபடியும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு மத்தியில் விஜயாலய சோழன் காலத்தில் சோழ வம்சம் தலைதூக்கி, தலைமுறைக்குத் தலைமுறை வ்ருத்தியாகி, ராஜராஜன், ராஜேந்திரன் முதலியவர்கள் ஆட்சியில் எல்லாத் துறைகளிலும் மிகவும் அபிவிருத்தியடைந்த மஹாஸாம்ராஜ்யமாக ஆயிற்று. இப்படிச் சுமார் நானூறு வருஷங்கள் இந்தப் பிற்காலச் சோழ வம்சம் புகழோடு விளங்கிற்று.

இவர்களில் விஜயாலயனுக்குப் பின்னால் இரண்டாம் பட்டமாக ஆட்சி நடத்திய பராந்தகச் சோழன் காலத்தில் நான் சொன்னபடி நடந்த தேர்தலைப் பற்றிய விவரங்கள் தெரிய வந்திருக்கின்றன. ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்திய (கி.பி. 920-ம் வருஷத்திய) ஒரு கல்வெட்டில் இதைப்பற்றி விரிவாகவும்,

ஸ்வாரஸ்யமாகவும் விளக்கமாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தக் கல்வெட்டு காஞ்சீபுரத்துக்கு அருகே உள்ள உத்தரமேரூரில் இருக்கிறது. பேரூர் என்றும் அந்த ஊருக்குப் பேர்வழங்கி வந்திருக்கிறது.

பார்லிமென்ட், ஸ்டேட் அஸெம்ப்ளிகள் மாதிரி ஒரு ராஜ்யம் முழுவதற்குமோ, அல்லது அதன் பெரிய பிரிவான மஹா மண்டலம் ஒன்றுக்கோ சட்டம் போட்டு, திட்டம் போட்டு நடத்துவதற்காக ப்ரதிநிதிகளைப் பொறுக்கி எடுப்ப தற்காக நடந்த தேர்தல் அல்ல, இந்த சாஸனத்தில் சொல்லப் படும் விஷயம். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் சோழ ராஜாக் களின் ஆட்சியில் அந்தந்த ஊர்க் கார்யங்களைக் கவனிப்ப தற்காக, இந்த நாளில் ஸ்தல ஸ்தாபனம் (Local Body) என்று நகர ஸபைகளும் பஞ்சாயத்துக்களும் உள்ள மாதிரி ஸபைகள் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றின் ப்ரதிநிதிகளுக்கான தேர்தல்தான் இந்தச் சாஸன விஷயம்.

சோழ ராஜ்யத்தைப் பல administrative division-களாக (நிர் வாஹப் பிரிவுகளாக)ப் பிரித்திருந்தார்கள் – தற்போதைய ஜில்லா, தாலுகா, ஃபிர்க்கா முதலானவற்றைப் போல்! இப்போதுள்ள பிரிவினைகளின் பெயர்களிலிருந்தே இவை துருக்கர் ஆட்சியில் ஏற்பட்டவை என்று தெரிகிறது. அப்புறம் வெள்ளைக்காரர் ஆட்சியில் இவை மேலும் திட்டமாக வரைய றுக்கப்பட்டன. ஆனால் இதற்கெல்லாம் ரொம்ப முந்தியும் நம் நாட்டில் இப்படி ராஜ்யத்தைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கி றார்கள். அதில் சோழராட்சியில் நாட்டின் மிகப் பெரிய பிரிவு 'மண்டலம்' எனப்படும். அப்புறம் ஒரு மண்டலத்துக்குள் ஒவ்வொன்றும் பதினெட்டு ஊர் கொண்டதாக 'வளநாடுகள்' என்ற பிரிவினை. வளநாட்டுக்குள்ளே கூற்றம், கோட்டம் என்று போய் முடிவிலே ஊர். ஊர் என்பது பெரும்பாலும் கிராமமே. வர்த்தகத்தைவிட வ்யவஸாயமே (விவசாயமே) அதிகம் நடந்த அக்காலத்தில் நகரங்கள் என்னும் டவுன்கள் குறைச்சல். அவற் றைவிடக் கிராமங்களே சிறப்பாக விளங்கின. உத்தரமேரூர்கூட அப்படிப்பட்ட கிராமம்தான். கிராமம் என்றால் ரொம்பச் சின்னது என்று நினைக்க வேண்டாம். இப்போது நாம் ஒரு

ஊர் ஸபைத் தேர்தலில் 'வார்டு' என்று சொல்கிற பிரிவுபோல் முப்பத்தியிரண்டு கொண்ட அளவுக்கு உத்தரமேரூர் விஸ்தார மாக இருந்திருப்பதாக சிலா சாஸனத்திலிருந்து தெரிகிறது.

இப்படிப்பட்ட ஓர் ஊர் அல்லது கிராமத்தில் முன்னே சொன்ன வேதகால ச்ரேணியின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும், அதாவது தொழிற்பிரிவுக்கும், ஒரு நாட்டாண்மை இருந்தது. இவற்றிலே வ்யாபாரிகளுடைய வ்யவஹாரங்களை அவர்களே கவனித்துக் கொண்ட அமைப்புக்குத்தான் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் 'நகரம்' என்று பெயர். அதனால் தான் ராமநாதபுர ஜில்லாவில் வ்யாபார வைச்ய ஸமூஹமே முன்னணியில் இருப்பதான நாட்டுக் கோட்டைப் பகுதியினால் அவர்களுக்கு 'நகரத்தார்' என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதேபோல 'ஸபை' என்று வெறுமே சொன்னால் அது தமிழ்த் தேசத்தில் பிராமணர்கள் தங்கள் ஸமாசாரங்களை விவாதித்து முடிவுசெய்து கொண்ட ஸபைதான். இப்படித் தனிப்பட்ட ஒரு ஜாதிக்காக இல்லாமல் ஊர்முழுவதன் பொது விஷயங்களை யும் கவனித்து, அதன் வ்யவஸாயம், நீர்ப்பாசனம் முதலிய வற்றை நிர்வஹித்த ஸ்தல ஸ்தானத்துக்கே 'ஊர்' என்று பெயர் இருந்தது. இதில் எல்லா ஜாதியினரும் அங்கம்வஹிப்பார்கள். இதை ஊர்ச்சபை, கிராமஸபை, கிராம மஹாஸபை என்றெல் லாமும் சொல்வதுண்டு. அப்படிப்பட்ட உத்தரமேரூர் கிராம மஹாசபைக்கு எப்படித் தேர்தல் நடந்தது என்பதைத்தான் இரண்டு சிலா சாஸனங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இந்த நாளில் ஊரை 'வார்டு' என்று பல பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கிறமாதிரி அப்போது ஒவ்வொரு ஊரையும் (கிரா மத்தையும்) பல 'குடும்பு'களாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். உத்தர மேரூர் கல்வெட்டுக்குச் சுமார் ஐம்பது வருஷம் முந்தியதும், செந்தலை என்கிற சந்த்ரலேகா சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற ஊரிலுள்ளதுமான முதலாம் ஆதித்ய சோழனின் கல்வெட்டி லேயே அந்த ஊரைக் 'குடும்பு'கள் என்ற வார்டுகளாகப் பிரித்திருந்ததைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு குடும்புக்கும் ஒரு ப்ரதிநிதி கொண்டதாக கிராம மஹாஸபை அமைக்கப்பட் டிருந்தது. மேற்படி ப்ரதிநிதிகள், அதாவது ஊர்ச்சபையின் அங்கத்தினர்கள்தான் ராஜாவாலோ, அல்லது ராஜாங்க அதிகாரியாலோ அல்லது அதிகாரக் குழுவாலோ நியமிக்கப்

படாமல், தேர்தல் மூலமாகப் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டுப் பத விக்கு வந்தனர். அதாவது – இதுதான் முக்யமான அம்சம் – ஊராட்சி ஸபையின் மெம்பர்ஷிப் பாம்பர்யமாகவோ, அல் லது ராஜாங்க நியமனமாகவோ (கவர்ன்மென்ட் அப்பா யின்ட்மென்டாகவோ) இல்லை. மணியம் மாந்திரி அப்பா – பிள்ளை என்று தலைமுறைத் தத்துவமாக இல்லை. Hereditary appointment இல்லை. nominated appointment-ம் இல்லை; elected appointment. இதை ஒரு விதத்தில் ஜனங்களே எலெக்ட் செய்வ தாக இருந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வோட்டுச் சீட்டு மாதிரியே ஒன்றை அனுஸரித்து இந்தத் தேர்தல் நடந்தது என்பது இதில் இன்னொரு ஸாரமான அம்சம். ஆனாலும் வோட்டர்கள் என்று பல பேர் தலைக்கு ஒரு வோட்டுப் போட்டு நடந்த தேர்தல் அல்ல. பின்னே அது என்ன, எப்படி நடந்தது என்று பின்னால் சொல்கிறேன். காக்க வைத்துச் சொல்வதில்தான் ருசி அதிகம்!

கல்வெட்டைப் பற்றிய விவரம்

இப்படி ஊர் ஸபைகளின் அங்கத்தினர்களை எப்படித் தேர்ந்தெடுத்தார்கள் என்பதைக் காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகிலுள்ள உத்தரமேரூரில் உள்ள சாஸனத்தால் மட்டுமின்றி, தெற்கு ஜில்லாக்களிலுள்ள வேறே பல செப்பேடுகளிலிருந்தும் கல் வெட்டுகளிலிருந்தும் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

மாயவரம் தாலுகாவில் தலைஞாயிறு என்று (கிராமம்) இருக்கிறது. அங்கே 'குற்றம் பொறுத்தீச்வரர்' என்ற கருணைப் பெயர் கொண்ட சிவன் கோயில் இருக்கிறது. 'தனிவாழ்க்கை யில் தனி மனுஷன் குற்றத்தைத்தான் பொறுக்கும்படி பகவானி டம் வேண்டலாம்; பொதுவாழ்க்கையில் குற்றமில்லாமல்

அப்பழுக்கற்றதாகத்தான் ஒழுகணும்' என்று காட்டுகிற மாதிரி இந்தக் கோயிலிலேயே ஊராட்சி பற்றி ஒரு சோழர் காலக் கல்வெட்டு இருக்கிறது. இத்தனை வயஸுக்கு மேலே ஆனவர் கள், இதற்கு முந்தி இத்தனை வருஷகாலம் ஊர்ஸபையில் அங்கம் வஹிக்காதவர்கள், வேறே தன் உறவுக்காரர்கள் யாரும் ஊர்ஸபையில் இத்தனை வருஷத்துக்கு முந்திவரை மெம்பரா யில்லாதவர்கள் ஆகியவர்களைத்தான் 'எலெக்ட்' செய்யலா மென்று இந்தக் கல்வெட்டிலிருப்பது ஏறக்குறைய உத்தர மேரூர் பாணியிலேயே இருக்கிறது.

சிலாசாஸனமும் (கல்வெட்டும்), தாம்ர சாஸனமுமாக (செப்பேடுமாக) உத்தம சோழன், ஸுந்தர சோழன், முதலாம் ராஜராஜன், முதலாம் ராஜேந்த்ரன், முதலாம் குலோத்துங்கன் என்று பல பேர் காலத்தியதாக ஊராட்சி விஷயங்களைச் சொல்பவை பல இருக்கின்றன. 'அன்பில் Plates', 'Leyden Plates' என்று இவற்றில் இருப்பதிலும் இந்த விஷயங்கள் வரு கின்றன. ஆனாலும் முக்யமாக, exhaustive ஆக (முழு விவரமும் தருவதாக) இருப்பது உத்தரமேரூர் சாஸனந்தான்!

ஸரியாகச் சொன்னால் உத்தரமேரூரிலேயே இரண்டு சாஸ னங்கள் இருக்கின்றன. முதலில் ஒன்றும், அப்புறம் இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின்னால் இன்னொன்றுமாக இரண்டு கல் வெட்டுகள் அங்குக் காணப்படுகின்றன. முதல் கல்வெட்டு சுருக்கமாக இருக்கிறது. பிந்தையதுதான் விவரமாக இருப்பது. அதுதான் அதிக ப்ரஸித்தி அடைந்தது. நான் அதிலுள்ள விஷயங்களைத்தான் இப்போது சொல்ல இருக்கிறேன். ஏனைய கல்வெட்டுகளில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரிகிற விஷயங்க ளைப் பூர்த்தியாகக் கொடுப்பது பராந்தகச் சோழன் காலத்திய இரண்டாம் கல்வெட்டுத்தான். (கி.பி. 920-ம் வருஷத்தியது.)

ஓர் ஊரில் பொதுக் கார்யங்களில் ஏதாவது குறை ஏற்பட்டிருந்தால், முறையின்மை நடந்திருப்பதாகத் தெரிந் தால், அதை விசாரித்து நிவ்ருத்தி செய்வதற்காகச் சோழ ராஜா (எந்த அரசனுமே) தகுந்த அதிகாரிகளை அனுப்பி வைப்பான். இப்படி ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தி 'பராந்தகன்' என்று நாம்

சுருக்கமாகச் சொல்லும் வீர நாராயண பராந்தகத் தேவ் பரகேஸரி வர்ம சோழ மஹாராஜா, தத்தனூர் மூவேந்த வேளான் என்னும் அதிகாரியை ஒரு தடவையும், அதற்கு இரண்டு வருஷங்களுக்கு அப்புறம் ஸ்ரீவங்கநகர் ஸோமாசி கிரமவித்த பட்டன் என்னும் அதிகாரியை இன்னொரு தடவையும் உத்தரமேரூருக்கு அனுப்பித் தேர்தல் முறைகளைச் சீர்ப் படுத்தியிருக்கிறான். இந்த இருவரும் மேற்பார்த்துச் செய்த ஏற் பாடுகளைத்தான் முறையே அந்த இரண்டு உத்தரமேரூர் சாஸ னங்களும் தெரிவிக்கின்றன. அந்த ஊர்ப் பரிபாலன ஸபையார் கூடி வகுத்துக் கொண்ட தேர்தல் விதிகளை இந்த அதிகாரிகள் ஸூபர்வைஸ் செய்து அதிகாரப் பூர்வமாக அங்கீகரித்திருக் கிறார்களென்று தெரிகிறது.

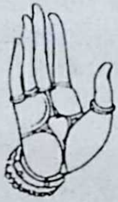
இந்த இரண்டு அதிகாரிகளில் வேளான் என்பவன் வேளாளர் ஜாதி என்று சொல்லாமலே புரியும். 'ஸோமாசி', 'கிரமவித்தன்', 'பட்டன்' என்கிற மூன்று வார்த்தையுமே பிராமண ஜாதியைக் குறிப்பிடுபவைதான். ஸோமாசி என் றால் பக்ஷணம் இல்லை. ஸோமயாகம் செய்த ஸோம யாஜி'தான் தமிழில் 'ஸோமாசி' ஆனது! ஸுந்தர மூர்த்தி நாயனார் சரித்ரத்தில் 'சோமாசி மார நாயனார்' என்று ஒருத்தர் வருகிறார். அறுபத்துமூவரில் ஒருத்தர் அவர்.

கிரமவித்தன் என்றால் என்ன? எழுதி வைக்காமலே காதால் கேட்டுப் பாடம் பண்ண வேண்டியதான வேதத்தின் வாசகங்க ளில் கொஞ்சங்கூடத் தப்பு வரப்படாது. அப்படி வந்தால் மந்த்ர சக்தியே பாதிக்கப்படும் என்பதால் அவற்றின் பதங்க ளைப் பலவிதங்களில் ஒன்றோடு ஒன்று கூட்டியும், முன்பின் னாக மாற்றியும் சொல்லிக் கொடுத்து, 'இதுதான் மூலரூபம்' என்று ஆணி அடித்ததுபோல் நிர்ணயம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளை ரிஷிகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி வேத அக்ஷரங்களைப் பல தினுசாக மாற்றிச் சொல்வதில் வர்ணம், கிரமம், ஜடை, கனம் என்று பல முறைகள் உண்டு. 'கனம்'தான் கடைசி – ரொம்ப நுணுக்கமாகப் பதங்களைக் கோத்து வாங்கினது. 'கனபாடி' என்று கேள்விப்படுகிறோமே, 'ஜடாவல்லபர்' என்றால் 'ஜடை'யில் தேர்ச்சிப் பெற்றவர். இப்படியே கிரமம்வரை அத்யயனம் பண்ணினவன் 'க்ரமவித்'; தமிழில் கிரமவித்தன்'. மூவேந்தர்களின் அனேகக் கல்வெட்டு

களில் பல கிரமவித்தர்'களின் பெயர் காணப்படுவதிலிருந்து தமிழ்நாட்டில் அப்போது ஏராளமாக வேத அத்யயனம் பண்ணின பிராமணர்கள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

'பட்டர்' என்பதும் 'அய்யர்', 'சாஸ்த்ரி', 'சர்மா' என்ற மாதிரி அக்காலத்தில் பிராமணனைக் குறிப்பிட்ட பதம்தான். சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் பிராமணன் 'சர்மா' என்றும், க்ஷத்ரியன் 'வர்மா' என்றும், வைச்யன் 'குப்தா' என்றும், நாலாம் வர்ணத்தவன் 'தாஸ' என்றும் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஆனாலும் பூர்வகாலத்தில் பிராமணனை 'பட்டன்' என்று குறிப்பிடுவதே அதிகம் வழக்கத்திலிருந்திருக்கிறது. மஹாராஷ்ட்ர பட்டோஜி, மங்களூர் பட், பெங்காலி பட்டாசார்யா எல்லாரும் பட்டர்களான பிராமணர்கள்தாம்.

நாலாம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்த வேளான், முதல் வர்ணத்தைச் சேர்ந்த பட்டன் இருவரும் முக்ய அதிகாரிகளாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

வேட்பாளர்களின் யோக்யதாம்சங்கள்

உத்தரமேரூர் கல்வெட்டுகளிலிருந்து ஊர் ஸபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அபேக்ஷகருக்கு அனேக யோக்யதாம்சங்கள் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருப்பதைத் தெரிந்து கொள்கிறோம். அபேக்ஷகரின் 'க்வாலிஃபிகேஷ'னுக்கு ஒரு லிஸ்டே கொடுத்திருக்கிறது. அந்நாளில் ஊர் ஸபை அங்கத்தினருக்குத் தேவைப் பட்ட அந்தத் தகுதிகள் என்னவென்றால்,

1. அவன் தீர்வை செலுத்தும் கால் வேலி நிலமாவது உடையவனாக இருக்க வேண்டும். ('கானிலத்துக்கு மேல்

இறை நிலமுடையான்' என்பது சாஸன வாசகம். இறை' என்பதுதான் வரி, அதாவது நிலத்துக்குத் தரும் தீர்வை.)

2. தன்னுடைய ஸொந்த மனையில் வீடு கட்டிக் கொண்டவனாயிருக்க வேண்டும். ('தன் மனையிலே அகமெடுத்துக் கொண்டிருப்பான்.')

3. அறுபது வயஸுக்கு அதிகமானவனாகவும், முப்பது வயஸுக்குக் குறைந்தவனாகவும் இருக்கப்படாது என்று முதல் கல்வெட்டு சொல்கிறது. இரண்டு வருஷம் கழித்து அதை 'ரிவைஸ்' செய்த இரண்டாம் கல்வெட்டு, அறுபது என்பதை எழுபது என்றும், முப்பது என்பதை முப்பத்தைந்து என்றும் உயர்த்தி நிர்ணயம் செய்திருக்கிறது. 'அறுபது பிராயத்துக்குக் கீழ் முப்பது பிராயத்துக்கு மேற்பட்டார்' என்று முதலில் இருந்ததை 'எழுபது பிராயத்தின் கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்பட்டார்' என்று மாற்றி வயஸு நிர்ணயம் செய்திருக்கிறது.

இதிலிருந்து தெரிகிற இன்னொரு விஷயம், ஏதோ ஒரு ரூல் போட்டுவிட்டால் அதையேதான் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றில்லாமல், அவ்வப்போது புனராலோசனை செய்து அதை இன்னும் சீர்படுத்த முடியுமென்று தெரிகிற போது 'அமென்ட்மென்ட்'டும் (சட்டத் திருத்தமும்) கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது.

அமென்ட்மென்டைப் பற்றிச் சொல்லும்போது இன்னொன்று கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் நல்லவர்களாக, ஸ்வய நலம் அல்லது ஸ்வய ஜாதி அல்லது ஸ்வய கட்சி நலமில்லாமல் தேச நலனையே கருதுபவர்களாக இருக்கப்பட்டவர்கள் போடும் ரூல் (விதி)களையும் 'லா'க்களையும் (சட்டங்களையும்) பிற்பாடு அப்படியில்லாதவர்கள் ஸ்வய நலனுக்காக மாற்றி அமென்ட் செய்கிற ஆபத்தும் இருக்கிறது. இவ்விஷயமாகப் பழைய காலத்தில் இருந்த உத்தமமான அம்சம் என்ன என்றால், அடிப்படையாக நம்முடைய ராஜ்யங்கள் எல்லாவற்றுக்குமே தர்ம சாஸ்த்ரம்தான் கான்ஸ்டிட்யூஷன் (அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம்) மாதிரி இருந்ததாகும். இருக்கப்

பட்ட அனேகத் தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் எல்லா விஷயங்களையும் மிகவும் தெளிவாகவும் அழகாகவும் விவரிக்கும் மனுதர்ம சாஸ் திரத்தைத்தான் எந்த அரசனும் பின்பற்றியதாக அவனைப் பற்றிய ப்ரசஸ்திகளிலும் (சாஸன வாயிலாக ஓர் அரசனைப் பற்றிக் கூறப்படும் புகழ்மொழிகளிலும்), மற்ற இலக்கியம், காவியம் முதலானவற்றிலும் காணப்படுகிறது. 'மனுநீதி வழுவாது' என்று எந்த அரசனின் ஆட்சியையும் பற்றிச் சொல் லப்படுவதால், கொஞ்சங்கூட ஸ்வயச் சார்பே இல்லாமல் ரிஷி கள் வகுத்த தர்ம சாஸ்த்ரங்களின் ஸாரமாக மனு கொடுத்த அந்த ப்ரமாண நூலில் காண்கிற விதிமுறைகள் பின்னால் வந்த அரசர்களால் மாற்றப்படவேயில்லை என்று தெரிகிறது. இந்த அடிப்படைச் சட்டத்துக்கு 'அமென்ட்மென்ட்' என்பது கிடையாது. அதன் விதிகள் அவற்றின் ரூபம் சிதையாமலே காக்கப்பட்டு வந்தன.

தர்ம நெறிகளைக் குறித்ததாகவும், அவற்றை அனுஸரிப்ப தற்கு ஏற்றவகையில் ஸமூஹத்தைப் பல பிரிவுகளாக்கி அவை ஒன்றுக்கொன்று இசைந்து செயல்படும்படியாகவும் விதிகளைத் தரவே ஏற்பட்டது மனு தர்ம சாஸ்த்ரம். அதற்குப் பேரே தர்ம சாஸ்த்ரமே ஒழிய ராஜீய (அரசியல்) சாஸ்த்ரமல்ல. தேசத்தில் ஒட்டு மொத்தமாகவும், தேச ப்ரஜைகளில் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையில் தனித்தனியாகவும் தர்மம் நிலைநாட்டப்பட வேண்டுமென்பதற்கே ஏற்பட்டது அந்த நூல். அந்த நூல் ஒரு ராஜாவின், ராஜாங்கத்தின் கடமையே இப்படிப்பட்ட தர்ம ஸ்தாபனம்தான் என்று உணர்த்துவதாகும். அரசியல் என்பது தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதன் ஓர் அங்கமாகத்தான் பூர்விகர் களால் கருதப்பட்டது.

அர்த்த சாஸ்த்ரம், சுக்ரநீதி முதலான நூல்கள் பிற்பாடு அரசியலையே ப்ரதானமாக வைத்துச் செய்யப்பட்டனவென் றாலும், அவையும் தர்ம சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்தேதான் பெரும்பாலும் செய்யப்பட்டன. யதார்த்த ஸௌகர்யங்களை யும், தேவைகளையும் முன்னிட்டுத் தர்ம சாஸ்த்ர விதிகளை அப்படியே பின்பற்றாமல் சிற்சில விஷயங்களில் கொஞ்சம் மாற்றிச் செய்யவும் ராஜநீதி சாஸ்த்ரங்கள் இடம் தரத்தான் செய்கின்றன. ஆனாலும், இங்கேயுங்கூட அரசியல் சாஸனத் தின் அடிப்படை அமைப்பு – basic structure என்கிறார்களே, –

அது போன்ற தர்ம சாஸ்த்ர அஸ்திவாரத்துக்கு ஹானி உண்டாக்காமலே செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் கொள்கையா யிருந்திருக்கிறது. அப்படி எங்கேயாவது அர்த்த சாஸ்த்ரம். தர்மசாஸ்த்ரத்துக்கு வித்யாஸமாகப் போனாலும் சதுர்தச வித்யைகளிலுள்ள நாலு சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றாய் உள்ள தர்ம சாஸ்த்ரத்தைத்தான் ப்ரமாணமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டு மென்றும், அந்த வித்யைகளுக்குப் பிற்பட்டே ஸ்தானம் பெறுகிற நாலு உபவேதங்களில் ஒன்று மட்டுமேயான அர்த்த சாஸ்த்ரம் முதலான அரசியல் நூல்களின் அபிப்ராயத்தைத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்றும் ஆன்றோர் கருதியிருக்கிறார்கள். அந்த உத்தமக் கொள்கையைக் கடைப் பிடித்துத்தான் தமிழ் நாட்டு அரசர்கள் தங்களை மனு நூல் வழி நடப்பவர்களாகவே சொல்லிக் கொண்டார்கள்; அர்த்த சாஸ்த்ர வழி நடப்பவர் களாக அல்ல!

எதற்குச் சொல்ல வந்தேன் என்றால், தமிழ் வேந்தர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் சட்டத்திருத்தம் பண்ண இடமே இல்லாம லும் இல்லை; ஆனால், அதே ஸமயத்தில் சட்டத் திருத்தம் என்ற பெயரில் அவ்வப்போது ஆட்சியிலிருப்பவர்களின் இஷ் டப்படியும் ஸௌகர்யப்படியும் எந்த விதியை வேண்டுமானா லும் மாற்றலாம் என்றும் இல்லாமல் தர்ம சாஸ்த்ர அடிப் படை விதிகளை, intact-ஆக (கட்டுக் குலையாமல்) ரக்ஷிக்கத் தான் வேண்டும் என்றும் இருந்தது. தர்ம சாஸ்த்ரத்தை வேராகக் கொண்டு ராஜாங்க வ்ருக்ஷம் ரக்ஷிக்கப்பட்டபோது அந்த வேரைக் கொஞ்சம்கூடப் பாதிக்காமலே, யதார்த்த நடைமுறைகளையொட்டிக் கிளைகள் மாதிரித்தான் புதுச் சட்டங்கள் போட்டது. அவச்யமேற்படும்போது கிளைகளைக் கொஞ்சம் வெட்டி விடுகிறாற்போல, ஒன்றிரண்டைக் கழித்துக் கட்டியும் இந்தப் புதுச் சட்டங்களை 'அமென்ட்' பண்ணவும் செய்தார்கள்.

சோழராட்சியில் கிராம மஹா ஸபை அங்கத்தினருக்கான க்வாலிஃபிகேஷன்களில் மூன்றாவதான வயஸு பற்றிய விதியை இப்படித்தான் ரிவைஸ் பண்ணினது.

நாலாவது யோக்யதாம்சம்; அபேக்ஷகர்கள் வைதிக தர்மம்

இன்னது என்று தெரிந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும். நம்முடைய சாஸ்த்ரக் கொள்கைகளை நன்றாக அறிந்தவர்களாயிருக்க வேண்டும். நல்ல படிப்பறிவு உள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

இதைச் சொன்ன கையோடேயே இந்த யோக்யதாம்சத் துடன் சேர்த்தே இன்னொன்றையும் வலியுறுத்தியிருக்கிறது. சாஸ்த்ரக்ஞர்களாகவும் படிப்பாளிகளாகவும் இருக்கப்பட்ட பல பேருக்குக் கார்யத் திறமை இல்லாமலிருப்பதைப் பார்க்கி றோமல்லவா? ஊர் நிர்வாஹத்தில் பொறுப்பு ஏற்பவர்கள் இப்படி இருக்கப்படாது. அவர்கள் வித்வான்களாக இருப்பது மட்டுமில்லாமல் செயல்திறமையுள்ளவர்களாயும் இருக்க வேண்டும் என்று விதி செய்திருக்கிறது. 'வேதத்திலும் சாஸ்த் ரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுணர் என்னப்பட்டிருப்பவர்' என்று சாஸன வாசகம் கூறுகிறது!

5. இவர்கள் ஸொத்து உள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்பதை முதல் இரண்டு விதிகளாலும் தெரிந்து கொண் டோம். இப்போது அது தப்பு வழியில் ஸம்பாதித்ததாக இருக்கப்படாது, ஸபை மெம்பர் ஆன பிற்பாடும் இவர்கள் தப்பு வழியிலே போய் ஸம்பாதிக்கக் கூடாது என்று தர்மத்தால் அர்த்தத்துக்கு – அறத்தினால் பொருளுக்கு – வேலி போட்டுக் கொடுப்பதாக ஒரு ஷரத்து வருகிறது. ஸொத்து விஷயம் மட்டுமில்லை, எல்லா விஷயத்திலுமே சிறந்த ஒழுக்கமுள்ளவர் களாயும் ஆத்ம ஸம்பத்தை வ்ருத்தி செய்து கொண்டவர்களா யும் அபேக்ஷகர் இருக்க வேண்டும். அபேக்ஷகர் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டு ஸபையின் அங்கத்தினர் ஆன பிற்பாடும் இதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நியாயமான முறையில் அடைந்த ஸொத்துக்களையும், பரிசுத்தமான நடத்தையும் உள்ளவர்கள்தான் முதலில் அபேக்ஷகராக இருக்க முடியும்; பிற்பாடு அங்கத்தினராக நீடிக்கவும் முடியும். 'அர்த்த சுத்தமும் ஆத்மசுத்தமும் உடையார்' என்று சாஸனம் சொல்லும் இந்த வாசகந்தான் ஊரின் நிர்வாஹஸ்தர்களுக்கான யோக்யதாம்சங் கள் அத்தனைக்கும் ஜீவஸாரம்.

6. இந்தத் தேர்தல் வருஷா வருஷம் நடப்பதாகும். இந்த வருஷ மெம்பர் அடுத்த வருஷத் தேர்தலிலும் 'கான்டி டேட்'டாக (வேட்பாளராக) இருக்க முடியாது. இப்படி, ஒரு

வருஷ 'டெர்மு'க்குப் பிறகு வருகிற மூன்று வருஷங்களுக்கு அப்புறம் வேண்டுமானால் மறுபடியும் ஸ்பையில் 'மெம்பர் ஷிப்' வஹிக்கலாம். இதை 'மூவாண்டினிப்புறம் வாரியம் செய்திலாதார்' என்று சாஸனம் கூறுகிறது. அதாவது ஒரு தேர்தல் நடப்பதற்கு முந்தைய மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் அபேக்ஷகர் ஸபை மெம்பராக இருந்திருக்கப்படாது.

ஒருத்தர் அங்கத்தினரான பிற்பாடு அதிக நாள் பதவி வஹிப்பதாலேயே இதற்கு முந்திய விதியில் சொன்ன அர்த்த சுத்தமும் ஆத்ம சுத்தமும் கெட்டுப்போக ஹேது ஏற்பட்டுவிடப் போகிறதே என்று ஜாக்ரதை செய்வதாகத்தான் இந்த விதி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

'மூவாண்டின் இப்புறம்' என்பதை, முதலில், 'மூவாண் டின் அப்புறம்' என்று படித்துவிட்டு, தொடர்ச்சியாக மூன்று வருஷங்கள் மெம்பராக இருந்த எவரும் அதற்கப்புறம் தேர்த லுக்குத் தகுதிபெற மாட்டார்களென்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டுவிட்டேன். அப்புறம்தான் 'இப்புறம்' என்பதை ஸரியாகத் தெரிந்து கொண்டு, அதற்கு 'முந்தைய மூன்றாண்டு களுக்குள்' என்று பொருள் என்று புரிந்து கொண்டேன். அதாவது ஒரு வருஷ 'டெர்ம்' வஹித்தபின் மூன்று வருஷ gap (இடைவெளி) கொடுத்து எத்தனை தடவை வேணுமானாலும் ஒருத்தர் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். ஆனாலும் ஒரு வருஷம் பதவி வஹித்தால் அப்புறம் அதைப் போல மூன்று மடங்கு காலம் பதவி இல்லை என்பதால் எவரும் தப்பான முறையில் தங்களுடைய இன்ஃப்ளுயென்ஸை வளர்த்துக் கொள்ளமுடி யாதபடிச் செய்திருக்கிறார்கள்.

7. கடைசியாய் வரும் ஏழாவது ஷரத்தும் இந்த ஐந்தாம், ஆறாம் ஷரத்துக்களை ஒட்டி அவற்றைக் 'காம்ப்ளிமென்ட்' பண்ணுவதாகவே (இட்டு நிரப்புவதாகவே) இருக்கிறது. அது என்ன சொல்கிறதென்றால் புதிதாக அங்கத்தினர் ஆகிறவர்கள் ஏற்கெனவே அங்கத்தினர்களாக இருந்தவர்களின் நெருங்கிய பந்துக்களாக இருக்கப்படாது என்கிறது. 'வாரியம் செய்தொ ழித்த பெருமக்களுக்கு ஆத்ம பந்துக்களல்லாதார்' என்பது சாஸன வாசகம்.

இந்த க்வாலிஃபிகேஷன்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்

போம்.

முதலில் அபேக்ஷகருக்கு கால் வேலியாவது நிலம் ஸொந்த மாக இருக்க வேண்டுமென்றும், ஸொந்தமனையில் வீடு இருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அதோடு நிலத்துக்கு அவன் தீர்வை கட்ட வேண்டுமென்றும் இருக்கிறது. நிலம் இருந்தால் வரி (தீர்வை) கட்டத்தானே வேண்டும் என்று கேட்கலாம். அப்படியில்லை. ராஜமான்யமாக பிராமண ச்ரௌதியிலிருந்து ஏகாலி மாதிரியான தொழிலாளி வரையிலும் ஸ்வஜாதித் தொழில் செய்கிற எல்லாருக்கும் நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்குத் தீர்வை கிடையாது. 'இறையிலி' என்றே இவற்றைச் சொல்லியிருக்கும். இப்படித் தானமாகப் பெறாமல் ஒருவன் தானே உழைத்தோ, அல்லது தன் பித்ருக்கள் உழைத்துப் பெற்றுப் பிதுரார்ஜிதமாகவோ அந்தக் கால்வேலி நிலம் படைத்தவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதே விதி.

லக்ஷ்ய தர்மமும், நடைமுறை ஸாத்யமும்

'**ஸொ**த்து இருக்க வேண்டும், வரிகட்ட வேண்டும் என்று ஏன் வைத்திருக்கிறது? ஏழைக்கு ப்ரதிநிதித்வம் வஹிக்க ரைட் இல்லையா?' என்று அபேதவாதம் பேசலாம். ஐடியலிஸத்துக்கு (ஆதர்ச வாதத்துக்கு) இந்த வாதம் ஸரியாயிருக்கலாமே தவிர, ஸாதாரண ஜனங்களின் மனப்போக்குகளை வைத்து அன்றாடம் நடக்கிற ப்ராக்டிகலான (யதார்த்த) ராஜீய கார்யங்களுக்கு ஸரிப்பட்டு வராது என்று நம்முடைய மூதாதையர் கண்டிருக்கிறார்கள்.

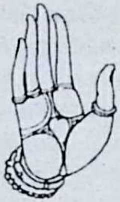
ஐடியல் நிலையை எடுத்துச் சொன்ன தர்மசாஸ்த்ரங்களே, ப்ரத்யக்ஷ நடைமுறை முழுக்கவும் அந்தப்படிதான் இருக்க வேண்டும் என்று கண்டிப்புப் பண்ணினால் நிச்சயமாக அப்ப

டிப் பண்ண ஸர்வஜனங்களாலும் முடியாமல் போய், வெறும் வேஷமாகவும் ஹிபாக்ரிஸியாகவும்தான் ஆகும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு வர்ணம், ஆச்ரமம் என்றெல்லாம் பிரித்துக் கொடுத்து யார் யாருக்கு எந்தெந்த ஸ்டேஜில் எத்தெந்த அளவுக்கு அந்த ஐடியலையே இளக்கியும் இறுக்கியும் கொடுக்க வேண்டுமென்று நன்றாக வகை தொகை செய்து தந்திருக்கின்றன. 'ஐடியலை இளக்கி' என்றால் அதர்மத்தை விதித்ததாக அர்த்தமில்லை. ஆனால் தர்ம விதியை ஒரு நிலைவரையில் ரொம்பக் கண்டிப்பு செய்யாமல், அதே ஸமயத்தில் ரொம்பவும் கண்டிப்பான அந்த ஐடியல் நிலைக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒருத்தனைக் கொண்டு சேர்க்கும்படியாகப் பாகுபாடு செய்தது என்றே அர்த்தம். வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் இப்படி என்றாலும் பெரிய ஜன ஸமூஹத்தின் அன்றாட உலகியல் நிலவரத்தைக் குறித்ததான பாலிடிக்ஸில் மற்றத் துறைகளைவிடவும் யதார்த்தத்துக்கும் ஸைகாலஜிக்கும் அதிக இடம் தர வேண்டுமென்பதைக் கருத்தில் கொண்டே அர்த்த சாஸ்த்ரம் உண்டான நாளிலிருந்து சோழர் காலம் வரைக்கும் சட்ட திட்டங்கள் செய்ததாகப் பார்க்கிறோம்.

இப்படிச் சொன்னதால் தற்காலத்தில் தர்ம ஸம்பந்தமே இல்லாமல், தெய்வ ஸம்பந்தமே இல்லாமல் பாலிடிக்ஸ் நடத்துகிற மாதிரி அப்போது இருந்ததாக அர்த்தம் இல்லை. தர்மம், தெய்வம் என்று நான் இரண்டாகப் பிரித்துச் சொல்வதுகூடத் தப்புத்தான். நம் அத்தனைபேரையும் ஆட்டிப் படைத்து ஆட்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஈச்வரனிடம் பயபக்தியிலே கட்டுப்படாமல் தனியாகத் தர்மம் என்னும் நன்னெறிக் கொள்கைகளுக்கு மட்டும் கட்டுப்பட்டு அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பது என்பது வெறும் சவுடால்தான்.

தெய்வம், தெய்வ ஸங்கல்பத்தைப் புரிந்துகொண்ட ரிஷிகள் செய்த தர்ம சாஸ்த்ரம் ஆகியவற்றை 'ஸம்பந்தமில்லாதவை' என்று தள்ளிவிட்டுத் தனியாக அரசியல் கொள்கை, அரசாங்கத் திட்டம் என்றெல்லாம் போனால் அது ஜனங்களின் ஆத்மஹானியில்தான் முடியும். வெள்ளைக்காரர்கள் கொண்டுவந்த அரசியல் ஐடியாலஜிகளிலிருந்துதான் இப்படித் தெய்வ ஸம்பந்தத்தையும், சாஸ்த்ர ஸம்மதத்தையும் ஒதுக்கி

விட்டு ராஜ்ய நிர்வாஹம் செய்வதும், அரசியல் என்று தனியாக ஒன்றைப் பெரிசுபடுத்துவதும் வழக்கமாயிருக்கிறது.

துருக்கர், வெள்ளையர் ஆட்சிகளில்

வெள்ளைக்காரர் ஆட்சிக்கு முன் நடைபெற்ற துருக்கர் ஆட்சி ஸமாசாரம் என்னவென்றால், முகலாயர்களும், மற்ற அனேக ஸுல்தான்களும் அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களுடைய மதத்தில் நிரம்பப் பற்றுக் கொண்டிருந்தவர்கள். நம்மைப் போலவே அவர்களுக்கும் சட்டப் புஸ்தகமே மத ப்ரமாணமுள்ளதுதான். ஷாரியத் என்று அதற்குப் பேர். அதன்படிதான் அவர்கள் தீர்ப்புப் பண்ணியது. ஆனாலும் அது நம்முடைய தர்மசாஸ்த்ர ஸம்பந்தமில்லாதது. நம்முடைய தர்ம ஆசரணைகளையும் அனுஷ்டானங்களையும் முடிந்த மட்டும் அழிப்பதுதான் அவர்களுடைய எண்ணமாயிருந்ததால் பெரும்பாலான ஹிந்து ஸமூஹத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ராஜாங்க நிர்வாஹம் அவைதிகமாகத்தான் நடந்தது.

இதைச் சொல்லும்போதே இன்னும் இரண்டு விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டும். வேத விரோதமான முறை ரொம்பவும் காரமாகப் போய்விடாமல் இரண்டு ஸ்பூன் நெய்விட்டது போன்ற இரண்டு விஷயங்கள். ஒன்று – பலாத்கார மத மாற்றம் நடக்கத்தான் செய்தது என்றாலும், மதம் மாறாமல் இருந்த ஹிந்து ஸமூஹமானது பெரும்பாலான பிரச்னைகளைத் தங்கள் ஜாதி நாட்டாண்மைகளின் மூலமே தீர்த்துக் கொள்ளும்படி அப்போதும் விட்டிருந்தார்கள். இந்த அளவுக்கு நம்முடைய பூர்விகர்களின் முறையே தொடர்ந்து அனுஸரிக்கப்பட்டது. அக்காலங்களில் அந்தந்த ஸமூஹ நாட்டாண்மையே அந்தந்த ஜனங்களின் பிரச்னைகளையும் வழக்குகளையும் விசாரித்து முடிவுகள் எடுப்பதுதான் அதிகம். ராஜ ஸமூஹத்தின் விசார

ணைக்கும் ராஜாங்க நீதி ஸ்தலங்களுக்கும் போன கேஸ்கள் குறைச்சல். இந்த நாட்டாண்மை எடுபடாமல் பழையபடி நடந்தவரைக்கும் அந்த அளவுக்குத் தர்மசாஸ்த்ர விதிகளில் ராஜாங்கச் சட்ட திட்டங்களின் குறுக்கீடு குறைக்கப்பட்டிருந் தது. இன்னொன்று - விக்ரஹங்களை உடைப்பது, கோயிலை அழிப்பது என்றெல்லாம் அவர்கள் பண்ணினாலும்கூட, ஹிந்து ஸமூஹத்துக்காகச் சட்டம் போடும்போது பஹிரங்கமாக நம் முடைய சாஸ்த்ரிய வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும்படியாகவோ, தர்ம சாஸ்த்ர விதிகளுக்கு விருத்தமாகவோ போட்டதில்லை. பலாத்காரமாகப் பலரைத் தங்கள் மதத்துக்கே மாற்றிக் கொண்டு அப்படி மாறியவர்கள் தங்களுடைய மதக்கொள் கைப்படியே நடக்க வேண்டுமென்று நிர்பந்தித்தாலும், இப்படி மாற்றாமல் விட்டு வைத்திருந்த ஸமூஹம் அதன் தர்மப்படியே நடப்பதை ஆக்ஷேபிக்கவில்லை; அதன் தர்ம விதிகளை அரசாங்கச் சட்டத்தால் மாற்றவுமில்லை. (உதாரணமாக ஹிந்து ஸ்த்ரீகள் விவாஹரத்து செய்துவிட்டு இரண்டாம் கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம், ஹிந்து ஸ்தீரீகளுக்கு ஸொத்தில் பங்கு தரவேண்டும் என்றெல்லாம் அவர்கள் சட்டம் கொண்டுவர வில்லை.)

அவர்களுடைய உள்ளெண்ணம் எதுவாயிருந்தாலும், மிகப் பெரிய மெஜாரிட்டியான ப்ரஜைகளின் அத்ருப்தியையும் விரோதத்தையும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டு ஆட்சி நடத்த முடியாது என்பதை உத்தேசித்தாவது அவர்கள் இந்த இரண்டு அம்சங்களை அனுஸரிக்க வேண்டியதாயிருந்தது.

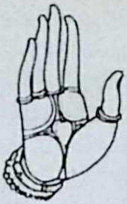
வெள்ளைக்காரர் ஆட்சியிலும் இந்த இரண்டும் தொடர்ந் தது. ஆனால் முன்னாலே இருந்தவர்கள் அடி, பிடி என்று பலாத்காரமாகவே போவது அதிகமாகவும் தந்த்ரமாக ஏமாற் றிச் செய்வது குறைவாகவும் இருந்தது என்றால், இவர்களோ அதைத் திருப்பி வைத்து வெளியிலே பலாத்காரம் அதிகம் தெரியாமலே நயவஞ்சகமாகப் பண்ணி ஹிந்து தர்மத்தை உள்ளூற உளுத்துப்போகச் செய்தார்கள். ஆகையால் விக்டோ ரியா ப்ரகடனத்திலிருந்து நேரடியாக மத விஷயங்களில் ப்ரவேசிக்காதது போலத்தான் சட்டங்கள் செய்தார்களென்றா லும், நேர் அடியைவிடப் பலமாக உள்ளே போய்த் தாக்குகிற தந்த்ர அடியாகத் தங்கள் உத்யோகங்களைக் காட்டி, அதற்குத்

தேர்ச்சி பெறுவதற்காக ஒரு கல்விமுறையையும் காட்டி, அந்தக் கல்வி முறையால் ஹிந்துக்களே ஹிந்து தர்ம சாஸ்த்ரவிதிகளில் நம்பிக்கை இழந்துவிடும்படியாகப் பண்ணினார்கள். புதிய அரசியல் கொள்கைகள், ஸமூஹக் கொள்கைகள், சரித்ர ஆராய்ச்சி, பாஷை ஆராய்ச்சி, சாஸ்த்ர ஆராய்ச்சி என்றெல் லாம் ரொம்ப 'இம்பார்ஷிய'லாகச் செய்கிறாற் போலவே பலவற்றைக் கொண்டு வந்து அவிழ்த்துவிட்டுக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக நம்முடைய ஸமூஹ அமைப்பு, சாஸ்த்ராபிமானம் எல்லாம் கலகலத்துக் கொண்டே வரும்படியாகக் 'கைங்கர்யம்' பண்ணினார்கள். ஹிந்து என்பவன் இன்னொரு மதத்துக்கு மாற வேண்டுமென்பதில்லை, ஹிந்துவாக இருப்பது போல இருந்துகொண்டே அந்த மத சாஸ்த்ரங்களில் அடியோடு நம்பிக்கையில்லாதவனாக, அடியோடு, அவைதிகமாக ஆகும் படிப் பண்ணிகாட்ட முடியுமென்று நிரூபித்துவிட்டார்கள். ஜனங்களில் ஒரு பகுதியை நேராக அவர்களுடைய மதத்துக் குள்ளும் இழுத்துக் கொண்டார்கள்!

இதிலே ஒரு வேடிக்கை! அவர்களுடைய தேசங்களில் மதபீடத்துக்கும் ராஜபீடத்துக்கும் ஓயாமல் பலப் பரீக்ஷை நடந்து, முடிவில் இரண்டையும் தனித்தனியாக எல்லை வகுத்துப் பிரித்து, ராஜாங்கச் சட்டமுறையைப் பெரும்பாலும் மத ஸம்பந்தமில்லாததாகத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார் கள். ரோமன் கேதலிக் மதம், லூதரனிஸம் என்கிற மாதிரி ஒன்றை State Religion என்று அனேக ஐரோப்பிய நாடுகளில் வைத்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் இப்படி இருக்கிறது. பிஷப்புகளிலேயே ஒரு பிரிவை இங்க்லாண்டில் ராஜா நியமிப் பது; அவர்களுக்கும் House of Lords-ல் (ப்ரபுக்கள் ஸபையில்; நம் தேச 'மேல் சபை' மாதிரியானதில்) ஸ்தானம் தருவது; ஆர்ச்பிஷப் ஆஃப் காண்டரிபரிதான் ராஜாவுக்குக் 'காரனே ஷன்' (பட்டாபிஷேகம்) பண்ணுவது – என்றெல்லாமிருந்தா லும், நேராக ஸமய விஷயமாயில்லாத ஸமூஹச் சட்டம் எல்லாமே அரசியல் கருத்துகளின் மேலேயே பண்ணுவதாகத் தான் இருக்கிறது. ஷாரியத் மாதிரி கிறிஸ்துவ மதச் சட்ட புஸ்தகம் என்ற ஒன்று எப்போதுமே இருந்ததில்லை. கிறிஸ்து வுக்கு முன்னாலிருந்த ஹீப்ரூக்களுக்கு நம் தர்ம சாஸ்த்ரங் களைப் போலவும் ஷாரியத் போலவும் மத ப்ரமாணமுள்ள

சட்டமுறை இருந்தாலும் பிற்பாடு ஹீப்ரு ஸமூஹமானது கிறிஸ்துவம், யூத மதம் என்று உடைந்தபோது கிறிஸ்து தம்மை அனுஸரிப்பவர்களுக்கு அனேக ஒழுக்கங்களையும், வாழ்முறை நியமங்களையும் உபதேசித்தாரென்றாலும், சட்ட சாஸ்த்ரம் என்று சொல்லும்படியாக codify செய்து ஒன்றும் கொடுக்க வில்லை. அதனால் அப்புறம் போப்புகளுக்கும் ராஜாங்கங் களுக்கும் நித்ய யுத்தமாக இருந்து, முடிவில் மத பீடம் ராஜாங்க பீடம் இரண்டும் தனித்தனி அமைப்புகளாக ஆகி, ராஜாங்கங்களால் 'ஜூரிஸ்ப்ரூடன்ஸ்' (நீதி சாஸ்த்ரம்) ஏற்படுத்தப் பட்டபோது அவற்றில் மத ப்ரமாணத்துக்கு அதிக மாக இடமே இல்லாமல் 'ஸெக்யுலர்' என்று சொல்லும்படி தான் அமைந்தது. ஸயன்ஸூம் இந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில் தான் தோன்றி அபிவ்ருத்தி கண்டது. அதிலே கண்ட உண்மை கள் அவர்களுடைய மதக் கொள்கைகளுக்கு ரொம்பவும் வித்யாஸமாகயிருந்தனவாதலால் அவர்களுக்கு மதாபிமானம், மதானுஷ்டானம் ஆகியன துருக்கர்ளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது ரொம்பக் குறைவாக ஆயின.

நான் வேடிக்கை என்று சொல்ல வந்தது எதையென்றால், இப்படி அவர்களே ஸ்வமத அபிமானம் குன்றி, ஸயன்ஸிலும் நாகரிக இந்த்ரிய ஸூகத்திலும் அதிகமாக விழுந்த போதிலும் கூட, நம்முடைய ஆட்சிக்குக் கீழே வந்துவிட்ட இந்த இந்தியா தேசத்துக்கு இப்படி மஹோன்னதமாக ஹிந்துமதம் என்று ஒன்று இருப்பதா?' என்று மட்டும் கரித்திருக்கிறது! அதனால் இங்கே அவர்களுடைய மதத்தை வேர் பிடிக்கப் பண்ணவும், நம்முடைய மதத்தின் வேரை அரிக்கப் பண்ணவும் என்னவெல் லாம் தந்த்ரமாகச் செய்யலாமோ அத்தனையும் செய்தார்கள். இருந்தாலும் சட்டம் என்று செய்யும்போது நம்முடைய மத சாஸ்த்ர விதிகளை நேராகப் பாதிக்கும்படியாகத் துணிந்து எதுவும் செய்யாமலேதான் இருந்தார்கள்.

'ஸொந்த' ஸர்க்காரின் அத்துமீறல்!

ஆக, துருக்க - வெள்ளைக்கார ஆட்சிகளில்கூட நம் சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகவோ, சாஸ்த்ர ஸம்பந்தமுள்ளதாகவோ நிர்வாஹம் நடக்காவிட்டாலும் அதை அப்பட்டமாக மீறும்படி ஹிந்து ஸமூஹத்தைக் கட்டாயப் படுத்தி ராஜாங்கச் சட்டம் செய்வதென்பது இல்லை. இந்த மஹாப் பெரிய அத்துமீறல் நம்முடைய 'ஸொந்த'மான ஸ்வதந்த்ர ஸர்க்காரால்தான் செய்யப்பட்டு வருகிறது! தேச ஸ்வதந்த்ரம் என்று சொல்லிக்கொண்டே தங்களுடைய ஸொந்த வாழ்க்கைமுறை, எண்ணப் போக்கு எல்லாவற்றையும் வெள்ளைக்கார வழிக்குப் பரதந்த்ரமாக்கிவிட்டவர்கள் நடத்தும் குடியரசின் ரூபம் இப்படியிருக்கிறது!

மத ஸம்பந்தமில்லாத செக்யுலர் ராஜாங்கம் என்று பேர். ஆனாலும் கிறிஸ்துவ மதம், துருக்க மதம் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்களுடைய மத ஸம்ப்ரதாயங்களின்படியே செய்யப் பூர்ண ஸ்வதந்திரம் தந்திருக்கிறதே தவிர, ஹிந்துக்கள் என்று வரும்போது மட்டும் அவர்களுடைய மதக் கொள்கைகளைப் பாதிக்கும்படியாக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்றே சட்டங்கள் வகுத்து வருகிறார்கள். இப்போது நடக்கும் 'ஸெக்யூலரிஸம்' என்பது ஹிந்து சாஸ்த்ரங்களை மீறுவது, அவற்றின் மரியாதையைக் கெடுப்பது என்பதுதான். முக்யமாக, சாஸ்த்ரகாரகர்களுக்குத் தெரியாத, அல்லது பிடிக்காத ஸமத்வம் தங்களுக்குத்தான் தெரியும்; அவர்கள் பாரபக்ஷமாகப் பண்ணியதையெல்லாம் தாங்கள் சீர்படுத்த வேண்டும்' என்ற அபிப்ராயத்தில் கார்யங்கள் செய்து வருகிறார்கள்.

கோபித்துக் கொண்டு ப்ரயோஜனமில்லை. சாந்தமாக, ஸாத்விகமாக எடுத்துச் சொல்வதுதான் நம் கடமை. ஈச்வரனை நம்பி, அவனை ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு, 'நம்முடைய பெரிய மரபையும் நாகரிகத்தையும் சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் சிதைத்து விட்டால், அப்புறம் லோகம் பூராவுக்கும் வழிகாட்டியாக இருந்த அதுமாதிரியான ஒன்றை மறுபடி உண்டாக்கவே முடியாது' என்பதைப் புதிதாக நிர்வாஹத்துக்கு வந்திருப்பவர்களுக்கு நன்றாக விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும். நல்ல வழிக்கு வருவார்கள் என்று நம்பி, கோபதாபமில்லாமல் ஈச்வர ஸ்மரணையோடு சொன்னால் நிஜமாகவே வழிக்கு வருவார்கள். புது நிர்வாஹம் சின்னக் குழந்தையாயிருக்கிறது. ஒரு குழந்தை எப்படி வீட்டுப் பெரியவரிடம், அவர் ஊருக்கே மதிப்பு வாய்ந்த ச்ரௌதிகள் என்றால்கூட, ஸ்வாதீனமாகப் போய் அவருடைய சிகையைப் பிய்த்து, குண்டலத்தை இழுத்து, அவர் மேலேயே அசிங்கம் பண்ணிக்கூட விளையாடுமோ அப்படித்தான் ஸொந்த ஸ்வாதீனத்தின் மேல் நம்முடைய குழந்தை நிர்வாஹஸ்தர்கள் பாரத தர்மத்தைப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், அஞ்சு வயஸாகி ஸ்கூலில் போட்டால் குழந்தை அடங்கி, விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்கிறது போல், இன்னும் கொஞ்ச காலம் போனால், நாமும் விடாமல் 'வாத்தியார்' பண்ணிக் கொண்டு தர்ம ந்யாயங்களைச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தால் ஸரியாகி விடுவார்களென்றும் நம்புவோம்.

ஆனாலும் தற்போது அவர்கள் பண்ணுவது தப்பான சாஸ்த்ரம் அல்லது ஸம்ப்ரதாயத்தை ஸரி செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டு செய்கிற தப்புதான்!

இதில் ஓர் அம்சமாகத்தான், ஸொத்து இருக்கிறவனுக்கு மட்டும்தான் சட்டஸபை, நகரஸபை ஆகியவற்றில் அங்கம் வஹிக்கத் தகுதி உண்டு என்றால் அது ஒரு Vested Interest (ஒரு குறிப்பிட்ட கும்பலின் நலனை மட்டும் நிலைப்படுத்தும் பட்சபாத அக்கறை) என்று கண்டனம் செய்து, ஸகல ஜனங்களுக்கும் தகுதி உண்டு என்று பண்ணியிருப்பது.

ஆனாலும் இப்போதும் அபேக்ஷகர் டெபாஸிட் தொகை என்று ஒன்று கட்ட வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறார்கள்.

பொழுது போகாமல் எவன் வேணுமானாலும் தேர்தலுக்கு நின்றுவிடப் படாதே என்பதற்காக இப்படி வைத்திருப்பதாகச் சொல்லலாமாயினும், ஏழை இந்தியாவில் டெபாஸிட் தொகைக்குக்கூட வக்கில்லாமல் எத்தனையோ பேர் இருப்பார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது இது இவர்கள் பெரிதாகச் சொல்கிற ஸமத்வத்துக்கு விரோதமானதுதான். பொருளில்லாத ஒரு அபேக்ஷகன் டெபாஸிட்டுக்காகவே ஒருவன் தயவை நாடவேண்டியதாகும். இதுவே 'கரப்ஷ'னுக்கும், பட்சபாதச் சலுகைக்கும் வழி திறப்பதாக ஆகலாம். வரி கட்டும் தன் ஸொந்த நிலம், ஸொந்த மனைக்கட்டில் வீடு முதலிய ஐவேஜி அபேக்ஷகருக்கு இருக்க வேண்டும் என்று விதி செய்தபோது இந்த ஊழலம்சத்துக்கு இடமில்லை!

குறைவான லஞ்ச ஹேது

மனுஷ்ய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தால் ஸொத்து, ஸ்வதந்த்ரம் உள்ளவன்தான் லஞ்சம் வாங்குகிற வாய்ப்புக் குறைச்சல். இப்படி நான் சொன்னால் நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளாமல் சண்டைக்கு வரலாம். பேர் பேராக ஆஸாமிகளைக் காட்டி, 'லக்ஷம், பத்து லக்ஷம் என்று சேர்த்த பிற்பாடும் இவர்களெல்லாம் இரண்டு கையாலும் வாங்கிக் கொண்டே இருக்கிறார்களே!' என்று கேட்கலாம். ஆனாலும் இப்படி வாழ்க்கையே பணம்தான் என்று பணத்துக்காகப் பறக்கிற போக்கு நம்மிடையே ஏற்பட்டது ஸமீப காலத்தில்தான். ஆத்ம ஸம்பத்து தேய்ந்துகொண்டே வந்து, அதே ஸமயத்தில் நூதன நூதனமாக போக்யப் பொருள்கள் கடைக்கு வருவதாகவும், பேப்பர் ரூபாயென்றும், அதை லக்ஷம், கோடி என்று பாங்க் என்பதாக ஒன்றில் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் போட்டு வைக்கலாம் என்றும் ஏற்பட்ட பிற்பாடுதான் நம் ஜனங்களுக்குப் பணமே குறி, பணம் சேர்ப்பதே வாழ்க்கை லக்ஷ்யம் என்று ஆனது. இதற்கு முந்தி, போக்ய வஸ்துகளுக்கு ஓர்

அளவு இருந்தவரையில், இருந்த வஸ்துகளின் அனுபோகத்தையும் கட்டுப்படுத்தும் சாஸ்த்ரங்களில், பொதுவாக ஜனங்களுக்குப் பயம் இருந்தவரையில், பாங்கில் ஸர்வ ஜாக்ரதையாக எத்தனை வேண்டுமானாலும் போட்டு வைத்துக் கொள்ள இடம் இல்லாத வரையில், நம்முடைய மக்களுக்குப் பணத்தில் இத்தனை ஆசை இருக்கவில்லை. அதனால் பணக்காரர்கள் லஞ்சம் வாங்கும் வாய்ப்பு அப்போது ரொம்பக் குறைவுதான். இப்போதுங்கூட, 'கம்பேரடிவ்'வாக (ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பிட்டு)ப் பார்த்தால் பணமே இல்லாதவன் பதவிக்கு வந்தால் 'கண்டது காணாதது மாதிரி' என்கிறபடி, வசதி படைத்தவனைவிட ஜாஸ்தியாகத்தான் பணத்தாசை பிடித்துக் கை நீட்டலாம். ஸமத்வம் என்று சொல்லிக் கொண்டு இம்மாதிரியான நடைமுறை உண்மைகளை மறந்து தர்மத்துக்கும் நீதிக்கும் ஹானி செய்வது உசிதமல்ல.

நம்முடைய ஸமத்வ முறையிலேயே காஷியர் மாதிரியான வேலைகளுக்கு ஸெக்யூரிடி கட்ட வேண்டுமென்று வைத்துத் தானே இருக்கிறார்கள்? அப்போது அந்தப் 'போஸ்ட்'டுக்கு ஏழை 'டிஸ்க்வாலிஃபை'தானே ஆகிறான்? இது எப்படி ஸமத்வம்? பணத்திலே புழங்குகிறவன் அவற்றைக் கையாடக் கூடும் என்ற நடைமுறை இயற்கையை இங்கே கருத்தில் கொண்டுதான், பொதுப்பணம் கையாடப்படக் கூடாதே என்பதற்காக இங்கே மட்டும் ஸமத்வத்தை விட்டுக் கொடுத்து, கையாடல் நேர்ந்தாலும் ஈடுகட்டும்படியாக ஸெக்யூரிடி, டெபாஸிட் என்று ஒன்றை வைத்து ஒழுங்கு செய்திருக்கிறார்கள். பணத்தில் புழங்குகிறவன் கையாடல் செய்யக்கூடும் என்கிற மாதிரியான இன்னொரு யதார்த்த இயற்கைதான், ஜனங்களோடு புழங்குகிற ஓர் ஊர் ஸபைக்காரன் அவர்களிடம் லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு அவர்களுடைய ஸ்வய நலத்தைப் பேணும்படியான ஸௌகர்யம் ஏதாவது செய்து கொடுக்கக் கூடும் என்பதும்!

லஞ்சத்தைச் சோழ சாஸனத்தில் 'கையூட்டு' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ரூபாயிலே கை கொஞ்சம் ட்ரிக் பண்ணி ட்ராமா ஆடுவதை, விளையாடுவதை 'கை ஆடல்', கையாடல் என்கிறோம். கையில் ஊட்டிவிடுகிற மாதிரி ரஹஸ்யமாகப் பணத்தை வைத்து லஞ்சம் கொடுப்பதைக் 'கை ஊட்டு'

என்று அக்காலத்தில் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். வாயில் சாதத்தை ஊட்டும்போது அது என்ன சாதம், அதற்குள்ளே என்ன 'தொட்டுக்கொள்ள' ஒளித்து வைத்திருக்கிறது என்பது எதுவும் வெளியில் தெரியாது; தட்டிலோ, கையிலோ போட்டு அதை ஒருவர் வாயிலே போட்டுக் கொள்ளும்போது பல பேருக்குத் தெரிவதுபோல இல்லாமல், யாருக்கும் தெரியாமல், எந்தக் கணக்கு வழக்கிலும் வராமல் பணத்தைக் கையிலே ஊட்டுகிற மாதிரி அழுத்திவிட்டுப் போவது கையூட்டு! சாதத்தை வாய் முழுங்குகிற மாதிரி பணத்தைக் கை முழுங்கிவிடும்!

கையாடல் கூடாது என்பதற்காக ஸெக்யூரிடி கேட்பது போலத்தான், கையூட்டுப் பெறும் வாய்ப்பைக் குறைப்பதற்காகவே ஊர்ஸபைக்காரனாகிறவனுக்கு ஏதோ கொஞ்சம் பூ ஸ்திதி, வீடு என்றெல்லாம் இருக்க வேண்டுமென்று விதி செய்திருப்பது. ஆகவே இது ஸரியானால் அதுவும் ஸரிதான். இங்கே ஸமத்வம் அல்ல நடத்திக் காட்ட வேண்டிய விஷயம் – தூய்மையான நிர்வாஹமே விஷயம். ஸபைக்காரன் பொதுப் பண நிர்வாஹத்திலே தப்பு செய்து விட்டானென்றால் அதனால் ஏற்படும் நஷ்டத்துக்கு அவனுடைய ஸொத்திலிருந்து 'அட்டாச்' செய்துவிட வேண்டும் என்பதாக வைத்து, இதற்கு ஸெக்யூரிடி மாதிரிதான் ஸொத்துத் தகுதி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இங்கே தனி ஆளின் கௌரவ அகௌரவங்களைக் குறித்த ஸமத்வ வாதத்துக்கு இடமில்லை; ஓர் ஊரின், ஒரு ஜன ஸமூஹத்தின் ஸொத்து ந்யாயமாகப் பரிபாலிக்கப்பட வேண்டும் என்ற தர்ம நியாயமான தத்வம்தான் இங்கே கவனித்துப் பேணப்பட வேண்டிய விஷயம் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அப்படியே செய்திருக்கிறார்கள்.

அதோடுகூட ஓர் ஊரிலே நிலபுலன், வீடு வாசல் உள்ளவன் என்றால் அவன் பொறுப்பில்லாமல் அதைவிட்டு ஓடமாட்டான். ஆனபடியால் இப்படிப்பட்டவன் ஊரோடு இருந்து, ஊரின் கஷ்ட நஷ்டங்களை எப்போதும் தெரிந்து கொள்ளும்படியிருக்கும்.

உழைத்துப் பணம் போட்டு ஓர் உடைமையைப் பெற்றவன் அதனிடம் வைத்துள்ள பற்றைப்போல, அக்கறையைப்

போல, ராஜமான்ய நிலம் பெற்றவனுக்கு அதனிடம் இருக்காது. பிதுரார்ஜிதமாக ஒரு நிலமோ, வீடோ, வந்தால் அதனிடமும் ஒரு தினுஸான வாஞ்சையே இருக்கும். அம்மாதிரி grant-ஆக, gift-ஆகப் பெற்றதில் இராது. தனக்காக்கும் பஹுமானமாய் வந்தது என்பதில் தற்காலிகமாக ஒரு மோஹம் இருந்தாலும், அது நாள்பட்டு உறுதியான பிடிப்பாக நிற்காது. வெறும் ராஜமான்ய நிலத்திலேயே காலம் கழிக்கிற வன் அதைவிட்டு ஓடவும் இடம் ஏற்படும். இதனால்தான் ஸொந்த அல்லது பிதுரார்ஜித நிலத்தை உடைமையாகப் பெற்றிருந்து அதற்கு வரி கட்டுகிறவனாக இருக்க வெண்டும் என்று விதி செய்திருக்கிறது.

வேத வித்யையில் சிறப்புப் பெற்றவர்களாகவும், வேத பாஷ்யம் போதிக்கிறவர்களாகவும் இருக்கப்பட்டவர்கள் மற்ற வர்களைவிடவும் த்ரவ்ய சபலத்துக்கு ஆளாகாமல், போதும் என்ற மனஸோடு எளிமையாக வாழ்ந்து வருவதை அந்நாளில் கண்கூடாகப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களுடைய நடத்தை சுத்தத்தில் கொண்ட அதிகப்படி நம்பிக்கையின் பேரில் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மட்டும் மிகக் குறைச்சலான நிலபுலன் இருந்தாலும் போதும் என்று விதியை 'ரிலாக்ஸ்' செய்து, நிபந்தனையைத் தளர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறது. பொது வாகக் 'கானிலத்துக்கு மேல் நிலமுடையான்' என்று யோக்ய தாம்சம் நிர்ணயித்ததற்கு sub-clause-ஆக (உபஷரத்தாக), அதில் பாதியான 'அரைக்கானிலமே உடையானாயினும் ஒரு வேதம் வல்லானாய், நாலு பாஷ்யத்திலும் ஒரு பாஷ்யம் வக்காணித் தறிவான்' தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம் என்று சேர்த்திருக்கிறது.

இருந்தாலும் இவனுக்கும்கூட ரிலாக்ஸேஷன்தான்; எக்ஸெம்ப்ஷன் இல்லை. இவனுக்கும் ஸொத்து கொஞ்சமாவது இருந்தாக வேண்டுமென்றே வைத்திருக்கிறார்கள்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

பொதுவாழ்க்கை என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

மாயூரம் - ஸ்ரீ அபயாம்பிகை